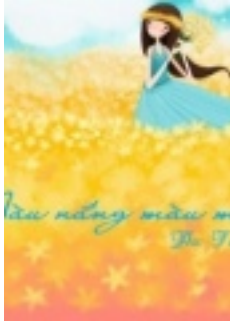

Màu Nắng Màu Mưa

Contents

Màu Nắng Màu Mưa	1
1. Chương 1: Mẫu Giáo	2
2. Chương 2: Chiều Mưa	3
3. Chương 3: Bức Ảnh Cũ	4
4. Chương 4: 1 Đến 180	7
5. Chương 5: 1 Đến 180 (tiếp Theo)	9
6. Chương 6: “khảo Cung”	11
7. Chương 7: “khảo Cung” (tiếp Theo)	12
8. Chương 8: Mở Khóa Trái Tim	15
9. Chương 9: Ngày Thứ 2	19
10. Chương 10: Ngày Thứ 3	21
11. Chương 11: Ngày Thứ 4	26
12. Chương 12: Ngày Thứ 7	31
13. Chương 13: Nụ Hôn Mưa	35
14. Chương 14: Nụ Hôn Mưa (tiếp Theo)	38
15. Chương 15: Nụ Hôn Mưa (cuối Cùng)	45
16. Chương 16: Ngày Của Nắng	49
17. Chương 17: Chirstmast Day Is Valentine’s Day	54
18. Chương 18: Christmas Day Is Valentine’s Day (tiếp Theo)	57
19. Chương 19: Christmas Day Is Valentine’s Day (cuối Cùng)	59
20. Chương 20: Sự Thật Định Mệnh	63
21. Chương 21: Sự Thật Định Mệnh (tiếp Theo)	66
22. Chương 22: Sự Thật Định Mệnh (cuối Cùng)	70
23. Chương 23: Tình Tay Bốn	74
24. Chương 24: Ngã Ba Đường	80
25. Chương 25: Những Lời Khuyên	83
26. Chương 26: Người Đồng Hành... Em Nơi Nao?	88
27. Chương 27: Bắt Tay Nào, Tình Dịch!	92
28. Chương 28: Một Hướng Khác	98
29. Chương 29: Bàn Tay Phù Thủy	102
30. Chương 30: Món Quà Bí Mật	105
31. Chương 31: Bí Mật Quá Khứ	109
32. Chương 32: Giọt Nước Mắt Hối Hận	116
33. Chương 33: Đêm Chúa	123
34. Chương 34: Ngoại Truyện I Đóa Hàm Tiểu Tình Yêu	129
35. Chương 35: Ngoại Truyện Ii Thanh San- Việt Hoàng= ?	133

Màu Nắng Màu Mưa

Giới thiệu

Truyện Màu Nắng Màu Mưa là một truyện khá hấp dẫn và thú vị, truyện đưa bạn đọc đến với truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-nang-mau-mua>

1. Chương 1: Mẫu Giáo

Một buổi sáng đầu đông, trời mưa xối xả, sân trường mẫu giáo chả khác nào chìm trong biển nước cả. Xe của các bậc phụ huynh đậu ngay cửa lớp để mấy cô cậu nhóc khỏi bị ướt. Và dường như vì kiểu thời tiết ẩm ương này nên giờ vào lớp trễ hơn mọi khi.

...Trong lớp, mấy cô cậu đã ngồi vào vị trí của mình đâu vào đó. Cô giáo vào lớp và bắt đầu tiết học đầu tiên, tiết tập viết. Quỳnh Băng ngồi với nhóm bạn ở phía gần cuối lớp. Bàn hôm nay chỉ có bốn người. Lạ thật! Bình thường, trong lớp đủ chỗ mà. Sao hôm nay lại thừa một chỗ thế nhỉ? Chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì cô giáo đã dẫn một cậu nhóc đẹp ơi là đẹp, mắt nâu nâu, da trắng bóc và Băng thích nhất là cái đầu tóc nâu nâu cứ xoắn tít lại của cậu chàng.

_ Hôm nay con ngồi đây nhé.- Cô giáo nhẹ nhàng lên tiếng.

_ Dạ!- Cậu nhóc gật đầu.

_ Băng ơi! Con ngồi nhích sang một tí cho bạn Luân ngồi.

Ngay lập tức, Quỳnh Băng kéo quyển vở xuống. Và trong lúc Luân lấy tập vở ra thì Băng mở to mắt nhìn cậu con trai cao hơn mình một cái đầu này với một vẻ hết sức ngạc nhiên.

_ Nguyễn...Hải...Luân!- Băng đánh vần từng chữ một được ghi ở mặt trước quyển vở của Luân.

_ Uhm! Thế tên gì?

_ Sao là thế? Cô giáo bảo phải xưng hô đằng hoàng.

_ Mà tên gì?

_ Không được gọi bằng mày!

_ Thế phải gọi bằng gì?- Luân nhăn trán.

_ Uhm...lớn hơn người ta một cái đầu. Gọi bằng anh em.

_ Chung một lớp mà anh em.- Luân trở mặt ngạc nhiên

_ Kệ!

_ Cũng được! Thế em tên gì?- Luân nở một nụ cười đẹp ơi là đẹp

_ Quỳnh Băng ạ!- Băng cười thật tươi.

Đoạn cô bé lật mặt trước tập vở ra cho Luân xem.

_ Tên đẹp nhỉ?!- Luân nhún cười.

2. Chương 2: Chiều Mưa

Khác với những đứa bạn cùng lớp khác, thay vì lao đầu vào học hè, Quỳnh Băng lại tìm ình một past time tại quán trà sữa gần trường. Công việc chẳng nặng nề gì lắm. Băng chỉ làm đúng hai việc đó là đem đồ ra cho khách và tính tiền. Đôi khi cô nàng lại làm thêm một công việc nữa, tiếc là việc này không được tính tiền, đó là ngồi tám cũng với mấy nhỏ bạn. Và mỗi lần như thế, chị Hải Quỳnh, chủ quán đều lắc đầu chịu thua nhưng cũng rất vui vẻ, sẵn sàng để Băng làm “khách” của quán.

...Giữa mùa hè, trời bỗng nhiên đổi tính đổi nết. Những cơn mưa chiều cuối tháng sáu trở nên dày hơn và nó nhanh chóng khiến cho Băng trở thành con mèo lười. Nằm ườn mãi trên giường cũng chán, Băng lê bước chân xuống cầu thang. Vừa đi, cô nàng vừa ngáp dài và dụi mắt nhìn đồng hồ.

_ Oái! ba giờ rưỡi rồi!

Ngay lập tức cô nàng vội chạy ngược lên phòng và thay đồ bằng với vận tốc ánh sáng rồi bay ra khỏi nhà với chiếc xe đạp.

...Người ướt lướt thướt như một con mèo, Băng vội vào quán trà sữa, đến bên quầy và nhìn chị Hải Quỳnh với đôi mắt đầy hối lỗi.

_ Hôm nay em đến muộn.- Vừa nói chị Quỳnh vừa nhìn đồng hồ.- Gần một tiếng đồng hồ.- Nói đoạn chị Quỳnh nhìn nó với một ánh mắt hết sức triu mến và chan chứa tình thương- mến- thương.

_ Dạ! Em xin lỗi!

_ Hây!- Chị Quỳnh thở dài.- May là có thằng em chị ra phụ không thì em tiêu rồi. Cái Bắp!- Chị Quỳnh vọng tiếng vào trong.

Một chàng trai ảnh khảnh, da trắng trẻo, gương mặt sáng sủa, đôi mắt sáng, vầng trán cao thi thoảng có mấy lọn tóc nâu nâu nghịch ngợm do gió bước ra làm Băng choáng toàn tập.

_ Giới thiệu với em đây là Cái Bắp, em họ chị.- Đoạn chị Quỳnh quay sang phía cậu chàng Cái Bắp.- Bắp! Đây là ...Mèo lười.

_ Chiiiiiiii!- Băng tru tréo lên.

_ Ở nhà ngủ đến nổi trễ làm không phải Mèo lười thì là gì?

Băng đỏ bừng mặt mũi. Trời ạ! Sao chị Quỳnh lại đi kể tội nó ngay trước mặt một thằng con trai lạ hoắc lạ hươ như thế chứ?

_ Thôi! Từ giờ trở đi, hai đứa sẽ là nhân viên quán chị. Hợp tác cho tốt. Thế nhé!

Đoạn chị Quỳnh đi ra khỏi quầy.

_ Bây giờ chị có việc phải đi, hai đứa coi quán nhé.

_ Dạ!- Băng và cậu chàng Cái Bắp đồng thanh.

Chị Quỳnh đi khỏi, Băng tò mò quay sang nhìn cậu chàng Cái Bắp. Uhm...biết nói thế nào nhỉ. Uhm...nhìn chung cậu chàng trông cũng rất hút hồn, nếu mà cậu chàng này vào trường cô thì chắc chắn sẽ có khối đứa theo.

_ Cậu là em họ chị Quỳnh hả?

_ Uhm!- Cái Bắp gật đầu và trả lời siêu ngắn gọn.

_ Chị Quỳnh lâu lâu cũng kể về gia đình nhưng mình chưa nghe nhắc đến cậu.

_ Mình ở thành phố về.

_ Cậu về chơi?

— Không! Mình về hân, ba mình chuyển công tác ra ngoài này nên nhà mình cũng chuyển về luôn.

— Ồ!

Băng thốt lên đúng một câu. “Vô nghĩa thật!”, cô nàng quay mặt đi và nheo mắt lại.

Suốt buổi chiều cả hai cô cậu chả nói thêm với nhau câu nào cả, họ đưa mắt nhìn cơn mưa trái mùa. Mưa lạnh nhưng trong gian phòng này lại ấm áp lắm. Mưa to nhưng trong căn phòng này lại chẳng nghe thấy tiếng mưa. Cái cảm xúc lâng lâng thuở bé lại dâng lên trong lòng Quỳnh Băng. Cô ước gì được gặp lại “anh” mẫu giáo đó một lần nữa. Buổi chiều mưa làm cho Băng nhớ nhiều về buổi học thời mẫu giáo ấy quá. Tiếc là sau buổi học ấy cô và “anh” không được ngồi chung với nhau nữa. Nếu như còn ngồi chung với nhau thì chắc chắn cả hai sẽ thân nhau lắm đây. Ngẫm nghĩ rồi lại tự cười một mình, Băng cười thích thú khiến cho Cải Bắp đôi khi cũng phải nhăn trán khó hiểu. Băng cảm thấy hơi xí hổ. Nhưng chả sao! Dầu sao thì Băng thấy cậu chàng Cải Bắp này còn thua so với “anh” của cô, thua xa lắm.

3. Chương 3: Bức Ảnh Cũ

— Nhanh lên! Cô phục vụ ơi!- Con Giang, con bạn lạnh mồm lạnh miệng nhất trong nhóm í ới gọi Băng.

— Ra liền!- Băng vọng tiếng ra.

— Thôi em ra đi! Không tụi nó chờ đấy.

— Không sao đâu ạ!

— Cải Bắp phụ chị được rồi.

— Vậy...- Vừa nói Băng vừa quay sang cậu chàng Cải Bắp.- Cậu đem đồ ra giúp tớ được không?

— Được rồi Mèo Lười.- Cải Bắp mỉm cười ranh mãnh.

— Đừng có gọi tớ là Mèo Lười!

Quỳnh Băng tru tréo lên rồi vừa đi vừa lầm bầm “Mèo! Mình ghét mèo!”

Vừa khuấy sữa chị Quyên vừa bật cười.

Lúc Quỳnh Băng ra, lũ bạn vẫn đang cười nói rôm rả. Chúng nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ những chuyện nhỏ như con kiến đến những chuyện rất chi là to tát.

— Thôi! Không bàn đến mấy chuyện đó nữa.- Giang cắt ngang câu chuyện của cả nhóm.- Tớ có một tin sốt dẻo vừa thổi vừa ăn đây nè.

— Chuyện gì thế?

— Nói nghe xem nào?

— Là...năm nay...uhm...là thế này...

— Bà nói lẹ lên đi!- Hương ngồi bên cạnh giục.

— Cái gì cũng phải từ từ đã chứ.- Giang từ tốn cạp một miếng kem thiệt to.

— Con này muốn tụi mình xử hội đồng rồi!- Quỳnh Băng phán một câu.

— Mi nói cái gì con nhỏ kia? - Vừa đập bàn, Giang vừa đưa tay chỉ vào mặt Quỳnh Băng.- Cẩn thận không ta dùng nhất dương chỉ là mi tiêu đời đấy con ạ.

— Hơ hơ! Em không dám!- Quỳnh Băng dợm môi lên.

__ Thôi được rồi! Có tin là tụi này xử cả hai bà không?- Thanh gầm lên.- Bà Giang kia tin sốt dẻo gì nói lẹ đi.

__ Ừ thì nói! Sáng nay tôi lên trường gặp tiến sĩ gây mê lớp mình....

__ Thầy Tùng á?- Mắt của bạn Hương lập tức có hình trái tim.- Thầy đẹp trai lớp mình á?

Bực mình, Thanh cho nhỏ bạn hôn bàn.

__ Im lặng!- Nói đoạn Thanh quay về phía Giang.- Nói lẹ đi! Không là tôi phải cho nó hôn bàn tiếp đó.

__ Thì là...

__ Đồ uống của mọi người này.- Vừa nói, Cải Bắp vừa để khay đồ uống xuống bàn.

Và vừa nhìn thấy anh đẹp trai, cô nàng đã trở mắt ra ngạc nhiên đến khi chàng đi khỏi, nàng vẫn trở mắt nhìn theo (xin thưa không phải là nàng mê zai đâu ạ.)

__ Hơ! Thật hay mơ thế này.- Giang chớp chớp đôi mắt.

__ Sao thế?- Quỳnh Băng nhìn theo cái lưng của Cải Bắp rồi quay sang nhìn nhỏ Giang.- Có chuyện gì thế? Ê...đừng nói với tôi là bà trúng tiếng sét ái tình rùi nha.

__ Tôi nghi zẩy lắm đó!- Hương lên tiếng.- Cứ tưởng bạn Giang không đại trai chứ ai dè...chep...chep...

__ Ngậm mồn mi lại không ta i đo đất bây giờ.

__ Bạo lực quá! Hic hic!- Hương thút thít.

__ Là tại tôi thấy trùng hợp thôi nhá.

__ Trùng hợp cái gì?- Thanh nhăn trán hỏi.

__ Thì sáng nay, lúc tôi gặp thầy Tùng xong, định dắt xe đạp đi về thì thấy tên đó đó đi với thầy hiệu phó trường mình. Hai người nói chuyện khá cởi mở. Đứng ở xa nên tôi cũng chẳng nghe được gì chỉ nghe được một câu của thầy hiệu phó là tuần sau hấn đến trường nhận lớp.

__ Ý cậu là...hấn là học sinh mới trường mình à?- Quỳnh Băng trở mắt.

__ Thông minh! Chà chà! Hấn vào trường mình là ngày một ngày hai sẽ thành hotboy liền cho xem.

__ Oh my chúa!- Thanh thở dài ngán ngẩm.- Trường mình loạn mất! Đặc ri một lũ mê trai hám gái.

__ Lạy hồn! Làm như bà không có vậy?!-- Hương chiếu tia nhìn đầy nham hiểm sang Thanh.

__ Ồ thế à!

__ &*%\$^*\$#*^&\$@\$^&

__ &^%\$@#^*#&%^%\$*&^\$%&

__.....

__.....

__.....

Cứ thế mà tia lửa điện cứ phóng ra từ mắt hai người, còn chữ thì bay vèo vèo như rocket khiến cho những bàn lân cận phải trở mắt ra nhìn.

__ IM LẶNG!- Giang hét lên.

Ngay lập tức tiếng hét này có hiệu quả tất thì, hai khẩu súng liên thanh đang bắn nhau chí chóc đều phải im bặt.

__ Muốn cãi nhau không! Tôi cho cãi bây giờ!- Vừa nói, Giang vừa bóp tay, các đốt tay kêu “rôm rốp” nghe mà lạnh cả xương sống.

__ Thôi uống cho xong ly trà sữa đi cho tôi nhờ.- Băng khẽ lắc đầu ngán ngẩm.

Bằng là thế, nó là người thích sự ôn hòa. Chơi với bạn bè, nó sẵn sàng quậy phá hết mình nhưng chưa bao giờ nó đi quá giới hạn do tự mình đặt ra cả. Không quá hiếu động cũng không quá trầm lắng đó chính là nó...

...Trong khi lũ bạn vẫn rôm rả bàn tán về chủ đề cậu học sinh mới sẽ trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý trong năm học này, Quỳnh Bằng lại miên man trong dòng suy nghĩ của mình. Ngay khi vừa gặp Cải Bắp, nó đã đoán rằng nếu cậu ta vào trường thì lập tức sẽ trở thành hotboy. Ai ngờ đâu cậu ta xin vào trường nó đang học thật. Và chẳng cần đến khi đi học cậu ta mới nổi tiếng. Bây giờ, với những cái miệng biết khuếch đại sự thật của lũ bạn nó thì chẳng chóng thì chày trong tuần này, cả trường sẽ biết một new hotboy của trường thôi...Mà...càng nghĩ nó càng thấy khó chịu. Cái cảm giác cứ bức bối thế nào ấy. Khó tả quá! Bực mình thật! Chuyện của Cải Bắp việc gì nó phải nghĩ nhiều đến thế cơ chứ. Nhưng sao nó cứ thấy bức rức không yên thế này...

...Lũ bạn đã về từ lâu thế nhưng những lời bàn tán về Cải Bắp của lũ chúng nó thì cứ vọng mãi trong đầu Quỳnh Bằng. Và đầu nó lúc này chẳng khác nào một quả bom nổ chậm cả, chỉ cần động vào là “BÙM” không thương tiếc. Nó đang cố, cố hết sức thoát ra khỏi cái mớ bòng bong khó hiểu và khó chịu này. Nhưng càng thoát, nó càng cảm thấy bị mắc kẹt. Những cảm xúc thật lạ cứ trào dâng trong tâm hồn nó khiến nó không hiểu gì cả...

— Cậu...không sao chứ?

— Hả?

Quỳnh Bằng quay trở lại với hiện tại. Và nó bắt gặp ngay ánh mắt đầy ái ngại của cậu chàng Cải Bắp.

— Nó thì tâm hồn treo ngược trên cành cây rồi!- Chị Quyên lên tiếng và trong giọng nói của chị có lẫn chút tiếng cười.- Chắc là tơ tưởng đến anh nào rồi phải không?

— Làm gì có ai để mà tơ tưởng!- Bằng gằng từng tiếng một.

— Lúc này, trông mặt cậu cũng giống như chị Quyên nói lắm đây.

— Cậu bị khủng à?/- Quỳnh Bằng ban cho Cải Bắp ánh nhìn hết sức yêu- thương.

— Ờ...mình chỉ nó thế thôi! Còn đúng hay không thì cậu tự biết.- Ở những từ cuối cùng, giọng Cải Bắp cao vút lên quãng bảy.

— Tất nhiên rồi!

Nói đoạn Quỳnh Bằng quay sang chị Hải Quyên.

— Thôi tớ giờ em phải về rồi! Em về đây! Ở đây với hai người chắc bị khủng luôn quá.

Dứt câu, Quỳnh Bằng đeo túi xách lên và bước ra khỏi cửa.

— Uhm! Mai nhớ đi làm đúng giờ đấy.

— Em không biết! Có tâm trạng thì đi!

— Ồ con Mèo Lười này!- Chị Quyên đẩy tông giọng lên cao.

— Đừng có gọi em là Mèo Lười!

— Mặc kệ! Mai đi làm không chị cắt lương luôn đấy nghe chưa Quỳnh Bằng.

Chị Quyên vẫn gào thét trong vô vọng.

Còn riêng với Cải Bắp, cậu đã ngồi bất động ngay từ khi cô bạn đứng lên và rời khỏi quán. Cậu nhìn chăm chú vào tấm ảnh mà cô nàng Mèo Lười không để ý đã làm rơi ra khỏi túi xách. Đó là bức ảnh một cậu nhóc đưa một cành hồng màu đỏ cho cô bé. Bức ảnh ấy được chụp tại một trường mẫu giáo. Và khi chàng Cải Bắp nghe bà chị họ của mình gọi tên của Mèo Lười, cậu chàng đã ngẩn mặt lên nhìn theo dáng của cô bên ngoài cửa kính với một đôi mắt hết sức ngạc nhiên và từ đáy mắt ánh lên một niềm vui khó tả...

.....

4. Chương 4: 1 Đến 180

“Xoảng” loạt âm thanh thủy tinh rơi xuống nền nhà và bể tan tành vang lên trong sự tức giận đã lên đến đỉnh điểm của một chàng trai trẻ. Liền sau đó, tất cả mọi âm thanh đều im bật. Tĩnh lặng như chết. Và trong cái tĩnh lặng ấy, con người ta có thể nghe thấy mùi của sự nguy hiểm đang phảng phất đâu đây.

_ Cậu Hai!- Một người đàn ông trung niên mạnh dạn lên tiếng.- Tôi nghĩ là...có khi cậu Út đã...tử nạn trong vụ tai nạn đó rồi.

_ Ông già rồi nên lắm cảm phải không?- Gã thanh niên gầm lên.- Tử nạn rồi sao không thấy xác? Ông nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba chắc. Ông già đó mất chưa đầy một tuần thì thằng oách con đó xảy ra chuyện. Tôi không tin nó chết một cách dễ dàng như thế đâu.

_ Ý cậu là...

_ Động não đi...Người cuối cùng ở bên cạnh ông già đó trước khi ông ta chết là ai?

_ Là luật sư và bà Ba.- Người đàn ông khẽ nheo mày.- Ý cậu là...vụ tai nạn chỉ là...

_ Chính xác! Chúc thư chưa được công bố thì thằng đó sẽ không chết được đâu. Mau cho người lùng sục nó về đây cho tôi. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

_ Nếu cậu Út vẫn còn sống thật thì cậu Hai định làm thế nào?

_ Ông nhiều chuyện quá! Cứ lo làm tốt việc tôi nhờ đi. Làm tốt tôi sẽ tăng lương gấp đôi. Ra ngoài đi!

_ Vâng!

Nói đoạn người đàn ông trung niên ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại mình gã thanh niên. Gã chiếu tia nhìn đầy tử khí vào không gian xung quanh. Bất giác đôi môi gã dần giật tạo nên kiểu cười nửa miệng khiến người đối diện phải lạnh buốt xương sống vì kinh hãi. (tại mặt tên đó đẹp trai quá nên dù thấy sợ nhưng vẫn thấy hấp dẫn)

_ Nếu mày còn sống, tao sẽ ày từ chết giả thành chết thật!- Gã thanh niên khẽ nhếch mép lên.

Trong khi đó, tại một căn phòng nhỏ khác.

_ Bây giờ, có thể nói chúng ta tạm thời an toàn rồi! Nhưng tôi vẫn rất lo cho cậu, cậu Út ạ.

_ Ông sợ chúng ta sẽ bị phát hiện phải không?

_ Vâng! Tôi nghĩ lúc này, cậu Hai đang cho người lùng sục cậu khắp nơi.

_ Khi nào bức chúc thư của ba tôi được công bố?

_ Cuối năm nay ạ.

_ Mẹ tôi đã tiên liệu trước việc này nên bà mới tìm mọi cách để giúp tôi thoát khỏi thành phố. Bây giờ chúng ta cố gắng không để lộ danh tánh và sơ hở, tôi tin sẽ không có chuyện gì xảy ra.

_ Vậy cậu chủ, cậu có thể...- Người đàn ông ngập ngừng không biết có nên nói hay không.

_ Có chuyện gì ông cứ nói đi.

_ Tôi biết việc này là làm khó cho cậu. Nhưng cậu có thể giữ khoảng cách với mọi người không? Điều đó không những tốt cho cậu mà còn tốt cho tất cả mọi người nữa ạ.

Không gian tĩnh lặng đến độ ta có thể nghe thấy tiếng thời gian đang gõ từng nhịp, từng nhịp...

_ Tôi hiểu rồi! Ông đi làm việc của mình đi.

_ Tôi xin phép!

Nói đoạn người đàn ông trung niên cúi chào rồi bước ra ngoài. Chỉ còn lại một mình trong căn phòng, chàng trai đưa tay vào cặp và lấy ra một tấm ảnh cũ. Cậu ngắm nhìn bức ảnh một cách say sưa, từ trong đáy mắt của cậu ánh lên một niềm vui, một niềm hạnh phúc thật khó tả...

_ Khi tất cả mọi sóng gió qua đi, anh sẽ đến tìm em. Đến khi đó, chúng ta sẽ không bỏ lỡ nhau lần nữa phải không em?!

Nói đoạn chàng trai đưa tấm ảnh lên ngực, nơi có trái tim đang đập từng nhịp, từng nhịp căng tràn sức sống vào khát khao yêu thương. Cậu ép thật chặt tấm ảnh ấy vào ngực...

Buổi học đầu tiên, cả trường TQT đã nhốn nháo cả lên. Không chỉ vì học sinh khối 10 mới vào lớp, không hẳn vì học sinh khối 11 & 12 được gặp lại nhau sau những ngày dài nghỉ hè mà là vì sự xuất hiện của một hotboy và thanh thế của cậu hiện vẫn đang là một dấu hỏi to đùng cho tất cả học sinh lẫn thầy cô giáo trong trường...

Lê cái thân cùng với cái cặp nặng trĩu trĩu đến bên bàn học, Quỳnh Bằng ngay lập tức gục đầu xuống mặt bàn. Tối qua vì mãi xem phim nên cô nàng đi ngủ muộn. Và hành động vừa rồi của nó là kết quả của một đêm khó ngủ. Mà suy cho cùng, giấc ngủ đối với nó chưa bao giờ là đủ cả. Nó sẽ thiếp đi một cách dễ dàng nếu

_ Này các cậu có thấy thành viên mới của lớp A1 không?

_ Tổ thì tổ thấy trước các cậu rồi.- Giang hồ hởi lên tiếng.- Cách đây một tuần tổ thấy cậu ta đi cùng với thầy hiệu phó. Chiều lại thấy cậu ta làm thêm ở quán trà sữa nữa.

_ Thế à? Thế cậu ấy thế nào?

_ Thế nào là thế nào?

_ Thì có dễ gần, thân thiện, vui vẻ và đặc biệt là...có bạn gái chưa?

Cả bọn cười rộ lên.

_ Có bạn gái chưa thì tổ không biết. Nhưng tổ chắc chắn cậu ấy là một người rất dễ gần, vui vẻ.- Giang khẳng định chắc nịch.

_ Cái đó thì chưa chắc đâu!

Một tiếng nói vọng lên từ phía cửa lớp thu hút sự chú ý của mấy bà tám và Quỳnh Bằng.

_ Sao lại chưa chắc?- Giang chớp mắt hỏi.

_ Tổ vừa đi ngang qua lớp A1.- Khải vừa bước vào lớp vừa nói.- Nghe mấy đứa nói cái thằng Gia Huy đó chẳng thấy ớn luôn. Mặt mày lúc nào cũng hầm hầm sặc mùi sát khí cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Quỳnh Bằng nhăn trán lại khó hiểu. Mặc dù làm chung với Cải Bắp ở quán trà sữa của chị Hải Quỳnh chưa lâu nhưng nó biết, Cải Bắp rất vui vẻ, hòa đồng, cậu hay nói hay cười lắm mà...

_ Gia Huy?- Hương nhăn trán.- Cậu ấy tên là Gia Huy à?

_ Chính xác là Trần Gia Huy.

_ Wow!- Thanh khẽ thốt lên.- Liệu có phải là con cháu của Trần thị, tập đoàn bất động sản lớn nhất nước không nhỉ?

_ Cái gì mà lớn nhất nước?!-- Khải cốc vào đầu Thanh.

_ Này muốn chết à? Sao lại cốc đầu tôi?

_ Tại bà nói sai.

_ Sai chỗ nào?

__ Tập đoàn bất động sản lớn nhất nước không phải là Trần thị mà là tập đoàn Nguyễn Lâm hiểu chưa?

__ Chưa hiểu!

__ Bà...

__ Tôi thì làm sao?- Thanh liếc xéo Khải một cái.

__ (%^#@)&*&^%\$^&^%\$

__ *^\$*((&%\$##%*&^)_ ^%\$

__

__.....

Rõ khổ! Hai anh chị này dường như ngày nào không cãi nhau là chịu không nổi hay sao ấy. Hai năm trước đã vậy, năm nay cũng vậy. Đúng là cặp oan gia.

__ THÔI!!!!!!- Giang hét lên và kéo dài cái giọng của mình ra.- Muốn cãi nhau hả? Muốn không? Tôi cho cãi.

__ Em không dám!- Khải nhe răng ra cười.

__ Ngày nào cũng cãi nhau.

__ Thì hai người đó cho cả lớp luyện màng nhĩ mà.- Vừa ngáp, Quỳnh Băng vừa nói.

__ Còn cậu nữa!- Giang ban cho Băng cái nhìn muốn thủng cả noron thần kinh.- Ngủ ngủ ngủ! Ngày nào cũng ngủ gục trong lớp là sao?

__ Có nhầm không zậy? Hôm nay là buổi học đầu tiên mà.- Cái mặt Quỳnh Băng méo xệch.

__ Ừ thì bữa học đầu tiên! Nhưng năm nào cậu chả thế. Năm nay cuối cấp rồi, cậu mà không bỏ cái tính đó tố cho cậu vào thẳng nhà xác luôn.

__ Độc ác quá! Huhuhu

5. Chương 5: 1 Đến 180 (tiếp Theo)

Giờ ra chơi hết tiết ba, cái bụng của Quỳnh Băng đã réo lên om sòm khiến cho lũ bạn ngồi xung quanh không thể nào nhịn cười được. Cô giáo yêu quý vừa ra khỏi lớp là nó lập tức kéo theo băng đảng của nó xuống căn-tin trường. Nói là băng đảng vì bốn đứa nó, Hương, Thanh và Giang chơi thân với nhau từ ngày mới vào trường. Bốn đứa thì hết hai đứa thích dùng nắm đấm hơn là nói chuyện, chả khác nào băng đảng xã hội đen cả.

Xuống đến căn-tin, Quỳnh Băng mặc kệ sáu con mắt ngồi trơ ra nhìn, còn nó thì từ ăn đến uống, tinh thần làm việc cao ngất ngưỡng nên vì vậy thành quả cao cũng không kém. Và đây là thành quả của nó trong vòng 10 phút ra chơi vừa rồi: 1 tô mì, 3 cái bánh dourut, 2 hộp sữa Dutch Lady và thêm 1 ổ bánh mì trứng dự phòng nữa (chả là dạ dày nó đã bị lủng rồi ạ.)

__ Bà không sợ mập à? Ăn gì mà lấm thế?- Hương tỏ ra sợ hãi trước sức chiến đấu không biết mệt mỏi của Băng.

Hút “rột rột” hộp sữa Dutch Lady thứ 2, Băng nở một nụ cười thật tươi.

__ Bây nhiêu thì nhầm nhò gì. Còn nhớ đợt tết cách đây hai năm trước, ở nhà chỉ toàn ăn, uống, ngủ và chơi thôi thế mà ra Giêng tôi bị sút mất năm kí đóá. Nên tôi đâu có sợ mập đâu.

Dứt câu, Quỳnh Băng ném hộp sữa về phía thùng rác. Xui rủi thế nào, hộp sữa lại bay trúng đầu một tên con trai. Tên con trai chậm rãi quay đầu là để tìm thủ phạm.

Ngay khi tên con trai đó quay người lại, Quỳnh Băng biết ngay người vừa lãnh đạn hộp sữ là ai. Chính là Cải Bắp.

— Sorry!- Quỳnh Băng cười thật tươi với Cải Bắp.

Và đáp lại Quỳnh Băng là cái bốp đi đầy lạnh lùng của Cải Bắp cứ như thể cậu vào nó chưa hề quen biết vậy. Nó hết sức bất ngờ trước thái độ của Cải Bắp. Cứ tưởng Khải nói chơi ai ngờ lại là thật. Không can tâm, nó vội chạy theo Cải Bắp để hỏi cho ra lẽ.

— Này đi đâu thế? - Giang gọi với theo nó.

— Tôi đi tí!

— Nhanh lên tiết Hóa đấy! Bà cô khó chịu lắm đấy.

— Uhm! Tổ sẽ vào ngay!

Không hiểu ông trời ban cho lũ con trai cặp chân dài ngoằng để làm gì mà giờ nó phải vất vả chạy theo một tên con trai thể này cơ chứ.

— Gia Huy!- Vừa chạy, Quỳnh Băng vừa gọi Cải Bắp.

Cậu chàng vẫn bước đều bước vào không hề có ý định dừng lại.

— Gia Huy!- Băng vẫn ra sức gọi tên.- Trần Gia Huy!

Mệt đứt hơi thế nhưng Băng vẫn quyết tâm chạy đến hỏi tên Cải Bắp này cho ra ngô ra khoai.

— Trần Gia Ái...

Chạy không để ý, thế là Băng bị một tên đô con tông phải. Trong lúc hấn bỏ chạy một mạch thì cô nàng lồm cồm đứng lên và ngồi dài ra bậc tam cấp gần đó và kêu lên khe khẽ vì đầu gối bị chạy máu.

Đến lúc này, Gia Huy mới dừng lại và quay về phía Quỳnh Băng. Nhìn thấy Quỳnh Băng bị thương cậu đau lắm nhưng cậu vẫn ý thức được rằng cậu phải giữ khoảng cách với cô.

— Có sao không?

— Tưởng cậu đi luôn rồi chứ?!- Quỳnh Băng chiếu tia nhìn đầy tức giận về phía Gia Huy.

— Tôi cũng định thế.

Quỳnh Băng từ từ đứng lên và nhếch môi lên cười đầy kinh bỉ.

— Thế thì đi luôn đi.

Dứt câu, Quỳnh Băng đi thẳng.

— Chẳng phải cậu tìm tôi sao?

Bực mình thật! Cái tên Cải Bắp này chẳng lẽ muốn nó sỉ vả hay sao mà còn kêu nó lại cơ chứ.

— Hết hứng rồi! Nhìn thấy cái bản mặt của cậu là tôi hết hứng hỏi rồi. Học sinh mới mà bày đặt làm chảnh hả? Kêu tên không thềm trả lời. Chảnh bà cố! Cậu nghĩ mình là ai trong cái trường này. Là con của Tổng thống chắc. Nhìn kỹ lại mình đi nhé!

Cổ đắng lòng, Gia Huy chậm rãi nói.

— Cậu lên cơn sốt à? Trời hôm nay đâu có nóng lắm đâu.

— Tôi có bị ỉm đầu hay không tự tôi biết. Chẳng phải cậu chảnh lắm sao? Sao tự nhiên hỏi tôi câu đó? Tự lo ỉnh đi. Để tôi xem xem cái đồ lemon question như cậu tồn tại ở trong trường được bao lâu.

Gia Huy chậm rãi liếc nhìn xuống đầu gối của Quỳnh Băng. Lúc này đầu gối của nó chảy máu khá nhiều.

— Tôi đương nhiên tự biết lo ỉnh rồi. Không cần cậu phải lo đâu. Cậu cứ lo tốt cho bản thân mình đi. Tốt nhất là tránh xa tôi ra một chút. Chân cậu chảy máu nhiều lắm đấy.

— Không cần cậu nhắc! Tôi là người bằng xương bằng thịt nên vì vậy tôi biết đau. Nếu không phải vì cậu gọi tôi lại thì có lẽ từ nãy giờ chân tôi đã được băng bó rồi.

Nói đoạn Quỳnh Băng bỏ đi một nước.

.....

Nhân viên y tế vừa băng bó xong cho Quỳnh Băng là nó lập tức rút điện thoại ra nhắn tin cho nhỏ Giang nhờ nó xin phép hộ. Ôi số trời sao khiến nó xui xẻo thế này cơ chứ. Tất cả là vì tên Cải Bắp đó mà nó phải nghỉ mất môn Hoá mà nó yêu thích. Haizzz! Mà nghĩ đến Cải Bắp là nó lại bực mình. Tại sao Cải Bắp có thể thay đổi nhanh đến chóng mặt như thế chứ? Mới hôm kia, hai đứa còn cười đùa với nhau rất vui vẻ. Ấy vậy mà...Chắc chắn sự quay ngoắt 180 độ này là có nguyên nhân nhưng...nguyên nhân ấy là gì đây? Quỳnh Băng thật sự không thể nào hiểu nổi...

...Từng nhịp, từng nhịp, tim của nó vẫn cứ đập từng nhịp nhưng dường như những nhịp đập ấy đã trở nên nhanh hơn, dồn dập hơn thì phải. Thời gian gần đây, nó phát hiện ra rằng mỗi lần nghĩ đến Cải Bắp là tim nó đều đập nhanh một cách bất thường. Nó không lý giải được tại sao. Nhưng nó cũng không dám hỏi ai vì nó xấu hổ ghê lắm. Những cảm giác này nó chưa từng trải qua một lần nào trong đời cả và chưa có ai dạy nó phải đối mặt như thế nào với những cảm giác này. Rốt cuộc thì nó phải đối mặt như thế nào với thứ tình cảm đang lớn dần mà nó không thể nào gọi tên được đây. Nó phải làm thế nào đây...

6. Chương 6: “khảo Cung”

Chiều! Một buổi chiều đầy nắng! Cái nắng cuối hè vẫn còn chói chan, gây gắt lắm. Chầm chậm đạp từng vòng xe trên bờ đê, tránh xa cái ồn ào của thành phố, Quỳnh Băng vừa đi vừa thưởng thức hương thơm của nắng chiều quyện hòa cùng với hương cây cỏ ven đường. Gió từ triền sông thổi vào thật mát khiến cho con người ta cảm thấy thật thoải mái, thư thái và càng giúp nó cảm nhận rõ hơn cái hương vị ngọt thanh và âm ỉ ấy. Một cách cẩn thận, nó cho xe chạy xuống một con dốc nhỏ. Và sau đó nó dựng xe đạp rồi ngồi xuống ghế đá cạnh đó và nó bắt đầu thả hồn theo gió, theo những cánh diều. Những cánh diều đủ màu sắc, đủ hình dạng và kích cỡ nương theo gió mà bay thật cao, thật xa khiến cho tâm hồn nó cũng trở nên thư thái hơn. Nó thấy tâm hồn mình tươi mới hơn, nghĩ mọi chuyện thông suốt hơn...Thế nhưng...vẫn còn đó một chuyện khiến nó cứ cảm thấy lẩn tránh trong lòng, làm cho niềm vui nhỏ bé của nó không thể nào toàn vẹn được. Gia Huy cứ như là người của hai thế giới vậy. Lúc ở trên trường cậu lạnh lùng, kiêu ngạo cứ như là thiếu gia của một gia đình giàu có. Khi lại thân thiện, hòa đồng, cười nói vui vẻ. Thời gian cách đây một tháng trước, Gia Huy vẫn đến chỗ chị Hải Quyên làm, những lúc ấy cậu đúng là một Cải Bắp cười đùa vui vẻ dù rằng giữa cậu và nó bắt đầu có khoảng cách mà vô hình chung là do hai người tạo ra...Thái độ sớm nắng chiều mưa, tính tình thay đổi xoành xoạch của Cải Bắp thật khiến cho Quỳnh Băng nghĩ đến nát cả óc mà vẫn không hiểu được nguyên nhân tại sao cậu lại thất thường như thế.

Và dường như mọi chuyện đang mỗi lúc trở nên phức tạp hơn đối với Quỳnh Băng khi nó nhận ra rằng thứ tình cảm lạ lùng kia đang lớn lên từng ngày trong tâm hồn nó. Dù rất ghét tính cách ở trên trường của Gia Huy nhưng nó lại luôn cảm thấy tim mình đập hồi hộp khi nhìn thấy cậu. Trước kia, nói chuyện với Gia Huy đối với nó thật dễ dàng. Nhưng giờ, khi đối diện với Gia Huy, để hoàn thành một nói, nó phải mất ít nhất là một phút rưỡi. “Tại sao lại lạ lùng như thế chứ?!”

— Chắc là do tên đó mặt mày khủng bố, hầm hầm sát khí quá nên mình mới bị cà lăm như vậy.

Quỳnh Băng tự trả lời cho câu hỏi trong đầu của mình.

— Không đúng!- Quỳnh Băng lắc đầu phản bác.- Ở chỗ làm, khi hân dể gần, mình vẫn bị thế mà.

Ngẩn mặt lên trời rồi sau đó cúi xuống, Quỳnh Băng thở dài đầy chán nản.

— Sao thế?

Chất giọng quen thuộc của một tên con trai khiến Quỳnh Băng giật mình. Nó chậm rãi ngẩng đầu lên xem đó là ai.

__ Là...cậu...cậu à? Cậu...làm gì...ở đây thế?

“Thôi chết rồi! Lại cà lăm rồi!” , Quỳnh Băng nhăn trán.

__ Cậu bị bệnh nói lảm à?- Gia Huy mỉm cười.

__ Cà...cà...cà lăm hay không thì mặc kệ tôi! Cậu quan tâm làm gì? Chẳng phải cậu rất lạnh lùng, kiêu ngạo sao? Sao tự nhiên lại tỏ ra quan tâm đến tôi thế?

__ Lạnh lùng, kiêu ngạo không đồng nghĩa với bàng quan đâu.- Gia Huy đáp ngắn gọn và ẩn thật sâu trong giọng nói của cậu là một nỗi buồn thật khó tả.

__ Thế à?- Chất giọng của Quỳnh Băng vút lên đến quanh tằm.- Giờ tôi mới biết đây!

__ Cậu đừng nói chuyện như thế với tớ nữa được không?

Quỳnh Băng quay sang nhìn Gia Huy. Nó định sẽ cho Gia Huy một gáo nước nóng đến phỏng da kia nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đượm buồn của cậu, nó lại không nỡ.

__ Sao cậu lại ở đây thế?- Nó hạ giọng.

__ Chiều nào tớ cũng ra đây ngồi!- Vừa nói, Gia Huy vừa nhìn lơ đãng lên bầu trời.- Ở đây nhiều gió, rất mát. Rồi ngồi ngắm diều, thả hồn theo mây trời cũng thú vị lắm. Ngồi ở đây tớ cảm thấy thoải mái và thư thái rất nhiều. Tránh xa cái xã hội xô bồ, bon chen, tranh giành cướp đoạt ngoài kia thật tốt.

Trong giọng nói của Gia Huy, Quỳnh Băng cảm nhận rất rõ một nỗi buồn man mác, tâm trạng chán nản, mệt mỏi và trên hết là trạng thái suy sụp. Cũng giống như thầy cô và bạn bè trong trường, nó thật sự không biết gì về thân thể của Cái Bắp- Trần Gia Huy này cả. Nó rất tò mò! Và qua cách nói vừa rồi của cậu, nó càng cảm thấy hiếu kỳ, tò mò hơn. Nó có linh cảm gia đình của Gia Huy không phải là một gia đình đơn giản như bao gia đình khác...

__ Cậu có nghĩ thế không?- Sau một hồi lơ đãng, Gia Huy quay sang hỏi Quỳnh Băng.

__ Hả?- Quỳnh Băng bưng tỉnh vội quay sang hỏi lại.- Cậu nói gì?

__ Đầu óc cậu chậm tiếp thu thật!- Vừa nói, Gia Huy vừa bật cười rồi thở ra.- Mèo Lười ngủ nhiều quá nên bị mờ trong não rồi phải không?

__ Mờ trong não?- Quỳnh Băng gằng từng tiếng một.- Cái bệnh đó ở đâu ra thế? Tớ mà bị cái bệnh đó chắc cậu bị bệnh MPD quá.

__ Đa nhân cách?- Gia Huy căng mắt nhìn Quỳnh Băng đầy kinh ngạc.

__ Chứ còn gì nữa! Tính cách của cậu sớm nắng chiều mưa. Lúc thì lạnh lùng, kiêu ngạo lúc lại hòa đồng, thân thiện. Khi thì dừng dưng, bàng quan khi lại quan tâm. Toàn là những tính cách trái ngược nhau, mà có khi chúng lại còn mâu thuẫn nữa cơ. Tóm lại, tính cách của cậu có vấn đề.

__ Tính cách và nhân cách không hẳn là giống nhau đâu.- Gia Huy mỉm cười nhẹ.

__ Tớ mặc kệ!

7. Chương 7: “khảo Cung” (tiếp Theo)

__ Tớ mặc kệ!

Nói đoạn Quỳnh Băng quay ngoắt đi. Và ngay lúc này, lọt vào nhãn giới của nó là cái “quán” cóc ven đường. Hương thơm đồ ăn (bắp nướng, nem nướng, cá nướng, mực nướng...nhìn chung toàn là đồ nướng) sức nức khiến cho cái mũi nó động đậy liên tục. Nó khẽ hít hà.

Gia Huy vẫn quan sát nó từ nãy giờ. Cậu quan sát thật kĩ gương mặt và thái độ của nó. Và cái gương mặt đang mơ tưởng của nó lúc này khiến cậu không thể nào nhìn cười được. Nó ham ngủ, cậu biết. Nó tham ăn, cậu cũng biết. Và cậu yêu cái tính xấu ấy của nó. Ở bên cạnh nó, cậu không thể, nói chính xác hơn là cậu không muốn sống với vỏ bọc cổ hủ của mình. Ở bên cạnh nó đôi khi cậu cũng muốn được trẻ con; ở bên cạnh nó đôi khi cậu muốn được làm người hùng của nó. Và khi cậu phát hiện ra nó là người mà ngay lúc nhỏ cậu đã muốn bảo vệ trong lần đầu tiên gặp gỡ thì khát khao phá bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài của mình lại càng mãnh liệt hơn trong cậu. Tuy nhiên...người tính không bằng trời tính. Gia đình xảy ra biến cố, cậu đang ở trong tình trạng có thể gặp nguy hiểm bất kì lúc nào. Việc duy nhất cậu có thể làm tốt bây giờ là giữ khoảng cách an toàn với mọi người để không ai “chết oan” vì cậu...

— Có muốn ăn gì không?

Quỳnh Băng lên tiếng hỏi khiến cho dòng suy nghĩ của Gia Huy bị cắt đứt.

— Hả? Cậu muốn ăn hả?

Cô nàng gật đầu kèm theo đó là một đôi mắt hết sức long lanh.

— Vậy thì đi nào!

Dứt câu cả hai cô cậu tiến về phía cái quán cóc ven đường đó.

— Cô ơi cho cháu trái bốn bắp nướng, sáu nem nướng...uhm một con cá chỉ vàng...à cho cháu một chục trứng cút luộc nữa nha cô.

— Cậu ăn gì mà dzữ thế?

Dù biết rằng bộ máy tiêu hóa của Quỳnh Băng là siêu tốc nhưng Gia Huy vẫn không tránh khỏi sock.

— Bộ cậu không ăn à?- Quỳnh Băng lườm Gia Huy một cái.- Tôi vốn định kêu ột mình thôi nhưng tôi là người rất biết điều nên tôi kêu luôn cho cậu. Ai dè...

— Cậu kêu cho tớ à?- Gia Huy khẽ mỉm cười.

— Này! Chứ chẳng lẽ tôi ăn với cô hồn à?!- Câu này có nghĩa là: tôi kêu luôn cho cậu đấy.

— Cảm ơn!

Nụ cười của Gia Huy dần rộng ra. Nụ cười ấy như tỏa nắng, nó đẹp một cách rực rỡ nhưng không hề chói lóa. Nó đẹp đủ khiến cho Quỳnh Băng phải đờ người đến cả chục giây...Nụ cười ấy khiến cho Gia Huy chẳng khác nào chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích cả. Một chàng hoàng tử quyền quý và đầy kiêu ngạo nhưng chàng cũng rất gần gũi, thân thiện...

— Mặt tớ dính lọ ạ?

Câu hỏi của Gia Huy khiến nó đờ người thêm vài giây nữa rồi sau đó nó mới vội vàng quay đi...

...Ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, những tia nắng vàng cuối ngày đang tụ lại về đường chân trời tạo nên một con đường sáng tiếp giáp giữa trời và đất thật đẹp. Gió từ triền sông bắt đầu thổi mạnh hơn và mang theo đó là hơi lạnh. Tuy nhiên trong luồng gió ấy cũng mang theo cái nóng của nhựa đường...

— Rốt cuộc...cậu là Cải Bắp hay là Gia Huy?

Sau một hồi im lặng khá lâu, Quỳnh Băng bất ngờ lên tiếng hỏi (xin thưa hai người im lặng vì bận xử lí đồ ăn ạ)

Gia Huy đưa mắt nhìn Quỳnh Băng đầy khó hiểu.

— Ý cậu là sao? Gia Huy hay Cải Bắp gì thì...tớ vẫn là...tớ thôi.

— Có thật không?— Quỳnh Băng quay về phía Gia Huy.— Có thật là một không? Tớ thì tớ không thấy giống như thế. Nếu cậu không mắc chứng đa nhân cách thì tớ nghĩ là...uhm...cũng không biết lí giải sao nữa...cứ như là một con người có hai thể giới vậy. Cậu khi là Cải Bắp thì vui vẻ, hòa đồng, nói cười, thân thiện với mọi người...như lúc này. Cậu khi là Gia Huy lại là một tên con trai kiêu ngạo, lạnh lùng, bàng quan mọi sự. Tớ không hiểu tại sao cậu lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ đến như thế.

Gia Huy chậm rãi đưa mắt nhìn về phía chân trời, lúc này chân trời đã ửng đỏ một màu như quả cà chua chín. Cậu chậm rãi thở ra...

— Có thể cậu nói đúng đấy Quỳnh Băng! Tớ là một người có hai thể giới. Và...— Gia Huy chậm rãi quay về phía Quỳnh Băng.— tớ thích thể giới thứ hai hơn vì ở đó tớ được là tớ và có được một cuộc sống đơn giản, bình dị và vui vẻ.

Thực ra, trong tâm trí của Gia Huy rất muốn nói với Quỳnh Băng rằng “tớ thích cuộc sống thứ hai hơn vì ở đó có cậu đấy Quỳnh Băng à!”

— Cậu...cậu bị mất trí nhớ à?— Lúng túng trước cái nhìn đầy cảm xúc của Gia Huy, Quỳnh Băng quay đi và hỏi bừa một câu.

Gia Huy nhăn trán lại.

— Vì...chỉ có những người bị mất trí nhớ mới có hai thể giới thôi.

— Không! Tớ hoàn toàn không bị mất trí nhớ.

— Vậy tại sao cậu lại cho rằng...tớ nói đúng.

— Quỳnh Băng này! Cuộc sống này vốn là một trò chơi may rủi. Nếu cậu có thể làm chủ cuộc chơi thì điều đó đồng nghĩa với việc cậu làm chủ số phận của mình. Tuy nhiên, mọi sự không bao giờ như cậu mong muốn cả. Không phải lúc nào cậu cũng làm chủ cuộc chơi. Không phải lúc nào cậu muốn cũng thắng được cả. Vì nó là trò chơi may rủi, nên vì vậy...có may thì phải có rủi. Khi ấy thì số phận lại làm chủ cậu. Nếu cậu không tìm được cách để thắng được kênh bạc lớn này, cậu sẽ mất trắng. Tương tự như vậy, nếu cậu không thể thắng lại được số phận cậu sẽ mất tất cả. Và khi đó cậu buộc phải thay đổi cho dù từ tận đáy lòng cậu không hề mong muốn có sự thay đổi này.

Đó là tất cả những gì mà Gia Huy đã học được từ người anh cùng cha khác mẹ của mình. Mâu thuẫn giữa người anh và ba mẹ cậu đã đi đến chỗ không thể nào tháo gỡ được. Và giờ, anh ta thay đổi hoàn toàn...

— Nói như cậu...điều đó...có nghĩa là cậu bất chấp...mọi thủ đoạn để thay đổi cuộc đời mình.

Chất giọng của Quỳnh Băng trở nên hoang mang. Bất giác nó cảm thấy lạnh xương sống khi nghĩ đến cảnh Gia Huy gặt đầu thừa nhận những gì nó nói. Hơi thở của nó dường như đã gấp gấp hơn.

— Không!— Chất giọng của Gia Huy hơi cứng lại.— Là làm tất cả bằng mọi cách có thể chứ không phải là bất chấp mọi thủ đoạn.

“Phù” Quỳnh Băng khê thở ra.

— Nếu nói như thế thì...cuộc sống trước kia của cậu...rất phức tạp.— Quỳnh Băng tiếp tục chủ đề.

— Có thể nói là như thế!— Chất giọng của Gia Huy trở nên trầm hẳn.

Đôi mắt của Gia Huy lúc này trở nên xa xăm hẳn khiến cho người ta có cảm giác rằng chất chứa trong đôi mắt ấy là ngàn nỗi buồn của thế gian này...

— Tớ luôn mơ về một cuộc sống đơn giản, bình dị và vui vẻ như lúc này. Nhưng điều ấy là rất khó. Ngay cả lúc này tớ cũng thấy nó thật xa vời.

— Có vẻ như gia đình cậu...khá phức tạp.

— Không sai!— Gia Huy khê mỉm cười, nhưng đó không phải là một nụ cười thích thú.— Bây giờ, tớ đang gặp rắc rối. Rắc rối ấy không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ. Nên vì vậy tớ không thể thân thiện như trước kia nữa.

— Nghe cái cách cậu nói cứ như là...nếu ai chơi với cậu thì người đó sẽ chết vậy.

Dứt câu, Quỳnh Băng bật cười.

Dù là buộc miệng, nhưng Quỳnh Băng đã nói trúng tình hình của Gia Huy lúc này. Cậu khẽ nhắm mắt lại và ép thật chặt nỗi đau vào lòng “Đúng thế đấy Quỳnh Băng à! Và người mình buộc phải giữ khoảng cách càng xa càng tốt chính là cậu đấy. Mình không thể để cậu gặp nguy hiểm vì mình được...Quỳnh Băng à...Anh yêu em rồi đấy! Yêu rất nhiều! Em có biết không? Nên vì thế, khi sóng gió trong đời anh còn chưa qua đi, anh buộc phải giữ khoảng cách với em...”

— Này cậu sao thế?

Quỳnh Băng lên tiếng kéo Gia Huy về với thực tại. Cậu chậm rãi mở mắt ra và ngay lập tức, cậu nhìn thấy nét lo lắng trên gương mặt hồn nhiên của nó.

— Cậu bị đau à? Cảm nắng hả?

— Không có! Tớ ổn! Cậu yên tâm!

Nói đoạn Gia Huy đứng lên phủi phủi quần áo.

— Hết giờ khảo cung rồi! Chúng ta về thôi!- Gia Huy cười ranh mãnh.

— Cái gì mà khảo cung?- Quỳnh Băng đứng hẫng lên và gằng từng tiếng một.

— Nhớ! Hãy giữ khoảng cách với tớ!

Nói đoạn Gia Huy chậm rãi tiến về phía cây xe đạp của mình.

— Trời tối rồi đấy! Cậu về đi nếu không sẽ bị no đòn đấy.

...Bóng dáng của Gia Huy dần xa dần. Rồi bóng dáng ấy nhanh chóng trở thành một đốm chấm nhỏ xíu...

...Những gì Gia Huy vừa nói với Quỳnh Băng đều vang lại trong đầu nó, không sai một chữ nào cả. Nhưng dường như cái đầu của nó không chịu hiểu thông suốt lời cảnh báo của Gia Huy thì phải. Bởi vì ngay lúc này đây....à nhầm! Lúc này, trong lúc “khảo cung” Gia Huy, nó đã làm rõ được tình cảm của mình rằng...nó đã cảm nắng Gia Huy rất nặng rồi, cảm nắng đến độ vô phương cứu chữa rồi! Nó cũng nhận ra rằng người ta không thể sống mãi với quá khứ được. Bởi quá khứ là của ngày hôm qua và nó chỉ nên tồn tại trong kí ức mà thôi, chỉ có như vậy quá khứ mới trở nên đáng giá. Hiện tại là hôm nay. Tương lai là của ngày mai. Nên vì vậy nó phải sống thật ý nghĩa cho hiện tại và đặt mục tiêu cho tương lai. Tình cảm nó dành cho Hải Luân, nó sẽ mãi mãi trân trọng. Nhưng nó sẽ không thể sống mãi với kí ức quá ư vô tư ấy được. Nó cần phải sống cho hiện tại và nghĩ đến tương lai nhiều hơn. Điều đó đồng nghĩa với việc: Hải Luân giờ đối với nó sẽ là một mối tình tuổi thơ đáng để trân trọng và giữ gìn trong miền kí ức. Và chắc chắn rằng kí ức ấy sẽ không phai phai theo tháng năm. Còn quan trọng với nó bây giờ là hiện tại. Và hiện tại của nó là nó đã thích Gia Huy rồi. Nên vì vậy, nó sẽ tìm mọi cách để giúp Gia Huy có cuộc sống mà cậu mong muốn, một cuộc sống bình dị, giản đơn và vui vẻ (mục tiêu tương lai gần).

8. Chương 8: Mở Khóa Trái Tim

Cái im lặng bao trùm lên bầu không khí vốn dĩ đã ngột ngạt của cả căn phòng này. Và dường như gió từ bên ngoài thổi vào cũng không thể làm tan đi bầu không khí đã trở nên đặc quánh đến khó thở của căn phòng.

Một cách khoan thai, người phụ nữ mặc bộ váy liền màu đen đặt tay xuống bệ cửa sổ. Dường như, bà đang cân nhắc, tính toán thật kỹ điều gì đó. Đã bước sang cái dốc bên kia của cuộc đời, xã hội này đã dạy cho bà rất nhiều điều có ý nghĩa. Những kinh nghiệm của cuộc sống, sự điềm tĩnh trước mọi việc, cách thu phục lòng người...và trên hết là phải biết lường trước những việc có thể, kể cả không thể xảy ra...

__ Bà Ba!- Người đàn ông trung niên đứng gần đó lên tiếng.- Bà định như thế nào?

__ Không sao! Mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát.- Bà Ba vẫn điềm tĩnh.

Nói đoạn bà Ba chậm rãi quay người về phía người đàn ông trung niên. Trên gương mặt phúc hậu của bà xuất hiện một nếp nhăn rất mảnh.

__ Vấn đề tôi lo bây giờ là trước khi chúc thư được công bố và có hiệu lực, nó sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn để thôn tóm tập đoàn.

__ Chúng ta có thể ngăn cậu Hai lại bằng cách không cho cậu Hai vào tập đoàn. Khóa các mục quan trọng trên trang web của tập đoàn, những mục này chúng ta chỉ cho các đối tác biết thôi.

__ Đó là sáng kiến của anh sao?- Bà Ba cười nhẹ.- Anh nên nhớ, nó là cậu Hai của tập đoàn và nó có cổ phần trong tập đoàn.

__ Vậy...chúng ta...- Người đàn ông ấp úng.

__ Yên tâm! Tôi đã có cách!

__ Còn về phía cậu Út? Cậu Hai có thể tìm ra cậu Út. Bà Ba biết đấy...cậu Hai không phải là người đơn giản. Hơn nữa, tay chân của cậu Hai rất nhiều. Nên vì vậy...cậu Út...- Người đàn ông bỏ lửng câu nói.

__ Tôi biết! Muốn cảm hóa một con người, đặc biệt là một con người mang trong mình lòng thù hận đã quá lâu. Đôi khi...chúng ta cần phải dùng cách ngốc nghếch nhất.

__ Ý bà Ba là...

__ Việc này, tôi sẽ lo liệu.- Bà Ba cắt ngang lời của người đàn ông.- Ông ra ngoài làm việc đi! Có gì tôi sẽ gọi ông sau.

__ Vâng!

Người đàn ông cúi chào rồi bước ra ngoài.

...Chậm rãi từng bước, bà Ba tiến về phía bàn làm việc và cầm điện thoại lên.

__ Alô! Hoài Thu à! Mẹ có việc cần con giúp.

Ngày đầu tiên

Từng tia nắng vàng óng của mùa thu nhẹ nhàng chiếu xuyên qua ô cửa kính và lọt vào căn phòng nhỏ của Quỳnh Băng khiến cho cả căn phòng bừng sáng sức sống hẳn. Bóng của những tán lá bên ngoài khung cửa sổ nhẹ đung đưa đung đưa tạo nên những vòng tròn nắng nhỏ xinh bên ngoài ban công. Và những áng mây lơ lửng trôi lơ lửng giữa tầng không báo hiệu rằng hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Một cách khó nhọc, con mèo lười dũi thẳng tứ chi ra và chậm rãi tiến về phía khung cửa sổ để sưởi nắng. Vừa đi, con mèo vừa kêu “meo...meo...” khiến cô chủ nhỏ nhăn trán lại.

__ Nin! Để yên cho chị ngủ!- Vừa trở người, Quỳnh Băng vừa cất cái giọng đầy ngái ngủ của mình lên.

“Cạch”, âm thanh nặng trĩch vang lên. Tuy nhiên, điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến việc nướng của Quỳnh Băng.

__ DẬY!!!

Một giọng nam trầm đang nộ khí xung thiên vang lên trong phòng của Quỳnh Băng. Tuy nhiên, nó chỉ lẩn người qua rồi nói:

__ Anh yêu dấu của em à, hôm nay là chủ nhật mààààààà!!!!!!- Hàm ý là “em muốn ngủ!”

__ Chủ nhật cái đầu mi! Dậy! Hôm nay mới có thứ bảy thôi!- Vừa nói, ông anh yêu dấu của nó cộc cái “tróc” vào đầu của nó.

Cái “tróc” ấy thật không nhẹ tí nào.

_ HOÀNG CHƯƠNG!!!!!!!!!!- Vừa ngồi bật dậy, Quỳnh Băng vừa hét lên.- Sao anh cứ thích cốc vào đầu em thế?

_ Không cốc em làm sao em chịu dậy.- Vừa nói, Hoàng Chương vừa nỡ một nụ cười đầy ma lực.- Thôi! Anh chuẩn bị ổ bánh mì cho em rồi đây. Nhanh làm công tác rồi cầm bánh mì đi học đi. Anh phải đi làm đây.

_ Vânggggg!!!!

Nói đoạn Hoàng Chương tiến về phía cửa.

_ Đau quá! Huhu!- Vừa méo mào, Quỳnh Băng vừa suýt xoa trái ổi trên đầu.

Và đáp lại cô nàng là cái nhe răng cười đầy nham nhở của ông anh yêu gấu. Bực mình, Quỳnh Băng ném thẳng cái gối về phía Hoàng Chương. Anh chụp lấy cái gối rồi ném lại về chiếc giường.

_ Nhanh lên! Gần trễ học rồi đấy!

Dứt câu, Hoàng Chương bước thẳng ra khỏi phòng.

.....

Sau 15 phút vừa đập vừa thở, cuối cùng Quỳnh Băng cũng đến trường. Nhưng.....OH.....NOOOOOO!!!!!!!!!!
Cánh cổng trường đã đóng kín rồi. Oh my god!!! Huhuhu!!! Nó phải làm thế nào đây?! Đi trễ và vi phạm quá nhiều, nó sẽ nghiêm nhiên có tên trong sổ đen của giám thị và điều đó cũng đồng nghĩa với việc cuối học kỳ, hạnh kiểm của nó sẽ không thoát khỏi hạng trung bình.

_ Bác ơi!- Quỳnh Băng rụt rè lên tiếng khi nhìn thấy Mr Hói yêu dấu (“yêu dấu” đúng nghĩa luôn đó.)

_ Lại đi trễ!- Mr Hói mở cổng cho nó.

Thấy Mr Hói mở cổng, Quỳnh Băng mừng đến phát khóc. Nhưng sự đời nào đâu như no nghĩ.

_ Lên phòng giám thị ngồi!- “Lâu lâu cũng phải dạy cho nó một bài học mới được.”

_ Dạ?!- Quỳnh Băng tá hỏa.- Bác ơi! Cho con xin mà! Huhuhu!!!! Con mà lên phòng giám thị ngồi chắc con không được ăn cái Tết này quá. Con xin bác tha cho con lần này mà. Lần sau con sẽ không đi trễ nữa đâu. Huhuhu!!!! Con xin bác! Bác tha cho con!- Nó bắn chữ lia lịa.

_ Tha cho cô! Tôi tha cho cô biết bao nhiêu lần rồi hả? Thế mà cô có chịu đi đúng giờ cho tôi nhờ đâu. Không nói nhiều! Một là lên phòng giám thị ngồi, hai là vắng học không có lí do.

_ Vậy thì...con chọn...phương án hai.- Quỳnh Băng lí nhí. (Vắng học không lí do bị trừ điểm hạnh kiểm nhẹ hơn nhiều so với đi trễ.)

Thở một hơi dài thường thục, Quỳnh Băng quay đầu xe. Nhưng đã có một bàn tay giữ cánh tay của nó lại.

_ Đi đâu thế?

Chất giọng nam trầm không thể quen hơn được nữa. Quỳnh Băng chậm rãi quay về phía sau và nhìn thấy Gia Huy.

_ Đi học trễ! Mr Hói không cho vào. Cậu cũng thế à?

_ Không!- Gia Huy buông cánh tay của Quỳnh Băng ra.- Tôi đi photo tài liệu cho lớp.

Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn Gia Huy. Thái độ của cậu cứ thay đổi xoành xoạch khiến cho nó chóng cả mặt.

_ Bộ mặt tôi dính lọ à?- Gia Huy hỏi khi thấy Quỳnh Băng cứ trừng trừng nhìn mình.

_ Khắc chữ!

Gia Huy nhăn trán khó hiểu.

_ “Kiêu căng”! Nó được khắc rất rõ trên gương mặt của cậu.

— Thế à?!

Khẽ thở dài, Quỳnh Băng quay đi. Gia Huy cứ như thế khiến cho nó không thể nào hiểu được. Mà đã không hiểu thì nó khó có thể giúp Gia Huy thực hiện điều mà cậu mong muốn được.

— Bác An!- Gia Huy cất tiếng, âm lượng vừa đủ nghe.

Mr Hói bước ra mở cửa cho Gia Huy và ông ta ngạc nhiên khi thấy Quỳnh Băng vẫn còn đứng đó.

— Vẫn chưa đi à? Hay là muốn lên phòng giám thị ngồi?

Một cách nặng nề, Quỳnh Băng dắt xe đạp đi. Nhưng Gia Huy đã nhanh chóng giữ cổ xe của nó lại.

— Bác tha cho bạn ấy lần này đi!

— Cô nhóc này tôi tha nhiều lần rồi.

— Thì bác cứ tha cho bạn ấy đi ă! Cháu đảm bảo đây sẽ là lần cuối cùng bạn ấy đi trễ. Bác nhìn bạn ấy xem!- Gia Huy quay về phía Quỳnh Băng.- Mặt tái như tàu lá chuối thế kia, cháu nghĩ bạn ấy sẽ không dám tái phạm nữa đâu. Phải không Quỳnh Băng?

Bộ não của Quỳnh Băng đang cố tiếp thu rằng Gia Huy đang xin Mr Hói giúp nó nên khi cậu hỏi nó bất ngờ, nó chỉ biết gật đầu mà không hiểu Gia Huy vừa nói cái gì.

— Cháu hứa sẽ không đi trễ nữa đâu ă!

— Thôi được rồi!- Mr Hói thở dài.- Vào đi!

Mr Hói mở rộng cửa hơn cho nó và Gia Huy vào. Khi đi ngang qua, Mr Hói còn nhắc nhở với nó:

— Lần chót! Không có lần sau nữa đâu.

...Cả hai chậm rãi tiến vào sân trường. Cái im lặng bao trùm lên Quỳnh Băng và Gia Huy. Trời nắng nên vì vậy cái im lặng ấy của hai người càng khiến cho bầu không khí trở nên nặng nề hơn.

— Cảm ơn cậu!

Im lặng mãi Quỳnh Băng mới lên tiếng.

— Không có gì! Chỉ cần cậu không biến tôi thành kẻ thất hứa là được rồi.

Sân trường không rộng lắm, nhưng lúc này đây Quỳnh Băng có cảm giác như nó rộng vô cùng. Không phải là nó hoa mắt hay chóng mặt gì đâu, mà là vì cái lạnh lùng và đứng đưng của Gia Huy khiến cho nó cảm thấy nặng nề. Và khi tâm trạng bất ổn, nó thường thấy mọi vật xung quanh trở nên to rộng hơn mức bình thường. Gia Huy đã nói với nó về một người có hai cuộc đời. Nó cũng gần giống như một người có hai mặt. Và giờ nó thật sự không biết đâu mới là gương mặt thật của Gia Huy. Vì ngay cả khi cậu vui vẻ, hòa đồng, cậu cũng không nói nhiều về bản thân mình. Dường như, buổi nói chuyện ngoài bờ sông là chưa đủ với nó...

— Cậu không thể mở lòng được sao?

Buộc miệng nó một câu, Quỳnh Băng dắt xe đạp vào khu nhà xe vì nó biết câu hỏi của mình sẽ không có câu trả lời.

Đứng đờ người như một bức tượng ngay lối hành lang, Gia Huy thật sự cảm thấy khổ sở và mệt mỏi với cuộc sống này. Và mọi sự đau buồn, mệt mỏi, kể cả bất mãn đều hiện lên rất rõ trong đôi mắt vốn dĩ rất tinh anh của cậu.

— Nếu có thể...anh sẽ không ngần ngại mở lòng mình ra với em đâu Quỳnh Băng à!- “Khi mọi sự qua đi, lúc anh có thể mở lòng mình, liệu em có chấp nhận anh không? Vì bây giờ...dường như em đang...rất ghét anh.”

Mệt mỏi, Gia Huy quay đầu bước đi, đầu cậu hơi cúi xuống. Thoáng nhìn qua, ai cũng có thể nhận ra nỗi cô đơn, sự cô độc trong từng bước chân của cậu...

9. Chương 9: Ngày Thứ 2

Ngủ nguyên một ngày chủ nhật nên tình hình đi học của Quỳnh Băng có phần cải thiện hơn. Vừa nhìn thấy nó, Mr Hói đã tươi cười:

__ Hôm nay đến sớm nhỉ.

Nở một nụ cười thật tươi với Mr Hói, Quỳnh Băng dắt xe đạp vào trong sân trường.

__ Ô ồ ô!- Vừa thấy nó, Thanh đã thốt lên.- Hiện tượng lạ nha! Mèo Lười hôm nay đi học sớm. Con Giang chắc sẽ phải nhập viện cho xem.

__ Bà cứ làm như ngày nào tôi cũng đi trễ vậy?!

__ Bà không đi trễ!- Giọng Thanh cao vút lên.- Chỉ là một tuần sáu buổi, bà đi muộn sáu buổi thôi.- Vừa nói, Thanh vừa ôm bụng cười.

__ Muốn tôi nắn gân không?- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa dựng chân chống xe đạp xuống.

__ Chưa biết ai nắn gân ai đâu nhé.- Thanh cười đầy nham hiểm.

Biết không đấu võ lẩn đấu khẩu lại Thanh, Quỳnh Băng hậm hực dắt xe đạp đi thẳng.

...Chật vật mãi, cuối cùng Quỳnh Băng cũng thoát ra khỏi cái nhà xe đông nghịt người và chật chội không thể được. Nó căng người hít lấy hít để bầu không khí trong lành cứ như người thiếu oxy vậy.

“Tùng...tùng...tùng...”, trống trường vang lên báo hiệu giờ vào lớp, lúc này Quỳnh Băng mới hoảng.

__ Oh my chúa! Tiết Sinh!

Thế là cô nàng ba chân bốn cẳng chạy lên lớp. Nhưng không biết mất mũi nó để đâu mà khi vừa lên đến lầu một, nó va ngay phải một tấm lưng rắn chắc. Tiếp theo là một cú lộn vòng ngoạn mục xuống dưới chiếu nghỉ...nếu không có người giữ và kéo tay nó lên. Khi nó vừa đâm vào tấm lưng đó, tên con trai kia đã quay lại và kịp giữ tay nó ngay lúc cậu ta nhìn thấy nó chơi với ở bậc cầu thang. Còn nó, lúc này nó đang nhắm chặt mắt lại để sẵn sàng cho cú ngã nhào.

__ Quỳnh Băng! Bạn có sao không?

Nó vội mở mắt ra và nhìn thấy tên con trai lạ hoắc lạ hơ rất điển trai, dễ thương và hết sức baby trong cặp kính cận.

__ Ồ! Tổ không sao! Nhưng sao bạn biết tên tớ?- Quỳnh Băng ngây thơ hỏi.

__ Băng tên!- Cậu bạn mỉm cười.- Quỳnh Băng A15!

__ À...ừ! Cảm ơn bạn...- Quỳnh Băng liếc nhìn xuống bảng tên của cậu bạn.- Việt Hoàng!

__ Không có gì!

__ A1!- Nó khẽ thốt lên.

__ Uhm!- Việt Hoàng gật đầu.

__ Bạn học chung lớp với Gia Huy?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

__ Uhm! Có chuyện gì à?

__ À...không...! Mình vào lớp đây!

Thế là nó bay vào lớp để lại một cậu chàng đẹp manly đứng ngẩn ngẩn ngơ ngơ ở lối hành lang. Và phải mất một lúc sau đó, Việt Hoàng mới trở lại bình thường rồi vội chạy về lớp.

...Đến cửa lớp, Quỳnh Băng thở phào nhẹ nhõm vì nó vẫn chưa trễ (xin thưa lúc này là trống đánh vào lớp truy bài đầu giờ ạ). Nó chậm rãi bước vào lớp. Đường như sự xuất hiện của nó chẳng thu hút sự chú ý của lũ bạn là mấy vì tụi chúng nó đang câu xé lẫn nhau để tranh xem bảng được tờ báo H2T số đặc biệt. Đáp cái cặp xuống bàn, nó uốn người lại cho đỡ mỏi.

__ Tưởng tiến bộ, ai dè...- Thanh thở ra.

Nó chiếu tia nhìn rocket vào Thanh.

__ Ai dè cái gì?

__ Vẫn đi muộn như thường.

__ Cái gì? Tôi tới trường trước khi trống đánh nhá.- Quỳnh Băng chống ché.

__ Nhưng vào lớp sau khi đánh trống.

__ Đó là tôi gặp sự cố.

__ Sự cố gì?- Chết giọng bực bội của Giang vang lên.- Lúc này, nghe Thanh nói tôi tưởng bà tiến bộ. Nào ngờ...vẫn vậy.

__ Hìhì! Bạn Giang!- Nó nở một nụ cười ngây thơ vô số tội.

__ Tuần này tổ mình trực nhật. Bà trực cả tuần cho tôi.

__ Hả?- Nó hét lên.- Một mình tôi trực cả tuần á? Làm người ai làm thế tổ trưởng yêu dấu.

__ Không làm thế sao làm người!

Quỳnh Băng á khẩu không nói được gì.

__ Yên tâm! Tôi không phải loại máu lạnh đâu. Mỗi buổi, tôi sẽ phân một đĩa trực cùng bà.

__ Biết rồi!- Nó tiu nghỉu.

.....

Giờ ra chơi

Ba tiết học trôi qua đầy mệt mỏi gần như đánh gục Quỳnh Băng. Thầy cô thật là ác quá, mới đầu tuần mà đã kiểm tra không thương tiếc (tiết 1 kiểm tra Sinh 15', tiết 2 kiểm tra Toán 1 tiết, tiết 3 kiểm tra Anh 15') Bây giờ, cái đầu nó chỉ muốn nổ tung. Ngáp một hơi dài, nó gục đầu xuống bàn. Nó phải tận dụng 15' quý giá này để ngủ. Nhưng con bạn yêu dấu của nó thì lại không hiểu được điều đó.

__ Băng! Lên lau bảng đi!- Giang đẩy vai Quỳnh Băng.

__ Tí nữa tớ lau!- Giọng nó đầy ngái ngủ.

__ Không được!- Giang lay vai nó mạnh hơn.- Lên lau đi! Nhanh lên!

__ Thôi mà!

__ Lên không? - Giang bực mình đấm vào vai nó một cái.

Và cú đấm trời giáng ấy có hiệu quả tât thì. Mắt nó lúc này còn sáng hơn cả đèn pin.

__ Đây! Mi có biết đau không hả?- Nó hét lên.- Đã bảo là từ từ người ta lau rồi mà . Bộ mi bị điếc à? Người ta ngủ một tí cũng không được là sao hả?

__ Hìhì! Sorry!- Giang cười ngây thơ.

Quỳnh Băng hậm hực bước ra khỏi ghế và tiến về phía bàn giáo viên rồi cầm giẻ lau bảng lên. Giẻ khô, không lau được, nó vừa đi ra khỏi lớp vừa dậm từng bước xuống nền nhà. Từng bước chân của nó chũn chũn nào cơn địa chấn cả. Hương và Thanh lúc này từ lối hành lang đi lên và khi nhìn thấy thái độ của nó thì tò mò lắm.

__ Băng bị làm sao thế?- Thả vào tay Giang mấy tán kẹo chuối và hộp sữa, Hương hỏi.

__ Nàng ta bị tớ kéo từ trên cung Quảng Hàn xuống nên đổi ấy mà.

__ Hây!!!!!!- Thanh thở ra và lắc đầu.

...Lúc này trong phòng vệ sinh, Quỳnh Băng cũng đã giặt xong giẻ lau bảng. Đặt cái giẻ sang một bên, nó tuốt tấp lại bề ngoài cho dễ nhìn rồi bước ra ngoài. Vừa đi ngang qua lối cầu thang, nó tình cờ nhìn thấy Gia Huy đi xuống. Nó nở một nụ cười thật tươi.

— Hi!

Và đáp lại nó là cái quay lưng bỏ đi của Gia Huy. Thật đúng là khiến cho người ta điên tiết mà! Trong lúc nó đang tìm cái gì đó để trút giận, nó lại thấy Việt Hoàng từ dưới đi lên.

— A! Quỳnh Băng!

— Hừ!

Nhận ra thái độ khác thường của nó, Việt Hoàng nhăn trán lại.

— Cậu làm sao thế? Có chuyện gì à? Ai là gì cậu? Hay là bị đau ở chỗ nào?

Việt Hoàng bắn súng liên thanh làm Quỳnh Băng bình tĩnh.

— Hả?- Nó trở mặt ngạc nhiên.- Tớ không sao!

— Phù! Thế mà tớ cứ tưởng. Mà trông cậu có vẻ mệt mỏi.

— À...ừ...tớ buồn ngủ!- Quỳnh Băng thật thà.- Đạo này tớ hay ngủ muộn.

— Mới vào đầu năm học, cậu phải giữ sức khỏe chứ. Năm nay lại là năm thi nên cậu càng phải chú ý hơn đến sức khỏe của mình. Đừng thức khuya quá kéo hại sức khỏe đấy. Hơn nữa cậu thức khuya như vậy đến thời gian nước rút coi chừng đổ bệnh ra đấy. Khi đó chẳng những kết quả không tốt mà sức khỏe cũng xuống dốc nốt đấy.

— Cảm...cảm ơn...cậu!- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

— Không có gì!

Nói đoạn Việt Hoàng đẩy nhẹ gọng kính lên và cười thật tươi. Rồi cậu đi thẳng để lại Quỳnh Băng đứng như trời trồng giữa lối hành lang với biết bao nhiêu dấu chấm hỏi. Việt Hoàng thật là lạ! Mới gặp nhau chỉ có hai lần, quen nhau chưa được một buổi học thế mà tại sao Việt Hoàng lại quan tâm đến nó đến vậy? Nghe cái cách Việt Hoàng nói chuyện, rồi khuyên nó khiến cho nó có cảm giác cứ như là hai đứa đã rất thân nhau vậy...

10. Chương 10: Ngày Thứ 3

Năm tiết học chậm chạp trôi qua. Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa. Vì hôm nay khối 12 học liên thông sáng chiều nên đa phần học sinh ở lại trong trường để không mất thời gian đi lại. Dù học sinh hai khối 10 & 11 đã về hết nhưng không vì thế mà căn-tin trường bớt đi sự ồn ào. Rất may là anh trai Quỳnh Băng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn trưa cho nó nên nó không phải chật vật+ bon chen để mua đồ ăn như ba đứa bạn thân của nó. Và hiện giờ, nó đang cố hết mức cố thể để chờ ba đứa bạn thân yêu. Gắp một cục thịt cho vào miệng, Quỳnh Băng ngó đông ngó tay với hy vọng có thể nhìn thấy nhân dạng của ba đứa bạn bước ra khỏi đám học sinh đang nhốn nháo kia. Nhưng nó chẳng thấy tẩn hơi đứa nào cả. Ngán ngẫm! Nó hạ tầm mắt xuống và lọt vào nhãn giới nó lúc này là Gia Huy đang ngồi bàn đối diện. Nở một nụ cười tươi ơ là tươi, nó cầm khay đồ ăn lên và bước về phía Gia Huy trong hàng tá lời xì xào phía sau lưng.

— Lại một nàng nữa tới cửa chàng kìa.

— Ice prince manly nhất trường mà! Ai mà không mê!

— Chắc là nó sẽ bị đá thê thảm lắm đây.

— Gớm! Xinh xắn như ta còn chưa lọt vào mắt xanh của Ice prince thì đâu có đến lượt nó. (Chảnh quá bà chị! Bà chị có biết là bà chị đang tự đánh giá thấp mình ko?)

_ \$^\$%#&%#%\$@#^%#%\$^&

_ *^&^&((&%\$&*&^))&

_ Tớ ngồi nhé?- Quỳnh Băng lên tiếng hỏi.

Gia Huy vẫn không đáp, cậu vẫn tập trung vào phần ăn của mình.

_ Im lặng đồng nghĩa với đồng ý đấy.

Dứt câu, Quỳnh Băng đặt khay thức ăn của mình xuống và ngồi đối diện với Gia Huy.

_ Đi chỗ khác ngồi đi!

_ Cậu....- Quỳnh Băng ngạc nhiên. Nó cố bình tĩnh để không phát hỏa.- Sao lúc nãy tớ hỏi, cậu không nói? Giờ mới nói!

_ Không thích! Sao? Có vấn đề gì không?

_ Không! Chỉ là lúc nãy, trước khi ngồi, tôi nói rồi. Im lặng nghĩa là đồng ý.

_ Lúc nãy cậu ngồi ở chỗ kia.- Gia Huy chỉ tay về phía chiếc bàn khi nãy giờ đã có ba đứa bạn thân của Quỳnh Băng ngồi.- Hơn nữa, trong căn-tin vẫn còn rất nhiều bàn trống.

_ Thích thì ngồi thôi!

Vừa nói, Quỳnh Băng vừa nhìn lơ đãng, tay thì gấp thức ăn. Và khi thức ăn đã vào miệng, gương mặt nó căng lên, nó hít thở thật sâu để không phải hét lên. Khó nhọc! Thật sự rất khó nhọc! Nó cố nuốt cái thứ đồ ăn mặn chát đó xuống cổ họng. Vừa nhai, nó vừa nguyền rủa trong đầu: “HOÀNG CHƯƠNG!!!!!! Tội nay anh tiêu đời với em. Làm dở nhất là món trứng mà vẫn làm. Muốn em lên cơn tăng xông à? Anh được lắm!!! LƯU HOÀNG CHƯƠNG!!!! Anh chết chắc rồi!!!!”

_ Này! Sao thế?- Gia Huy lấy làm lạ trước thái độ của nó.

Nuốt miếng trứng cuộn xuống cổ, Quỳnh Băng đưa mắt nhìn Gia Huy với vẻ cầu cứu.

_ Có nước không?

Không nói không rằng, Gia Huy đưa cho Quỳnh Băng chai nước. Sau đó, cậu chàng trở mắt ra nhìn nó tu một hơi hết sạch chai nước.

_ Hàaaaaà!!!!!! Đờ khát quá!!!- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa đặt cái chai không xuống bàn.

_ A! Quỳnh Băng!

Chất giọng vừa lạ lại vừa quen khiến Quỳnh Băng hơi giật mình. Nó quay đầu lại và nhận ra Việt Hoàng đang cười với nó. Cùng lúc đó nó nhận ra rằng hàng chục quả rocket đang phóng về phía nó.

_ Con nhỏ đó sao lại biết Việt Hoàng?

_ Sao nó lại có phước thế? Cùng một lúc quen luôn Warm prince lẫn Ice prince luôn.

_ Con nhỏ đó đúng là ghê thật! Nhang sắc cũng bình thường thế mà...đúng là không tầm thường tí nào.

_ Tao không chịu đâu!!! Sao đời lại bất công như thế??? Xấu như nó mà được làm bạn với hai prince manly nhất trường là sao???- Một đứa vật vờ. (Tg xin đính chính là Quỳnh Băng tuy ko đẹp nhưng dễ thương và có duyên, người phát ngôn ra câu này chắc chắn là ko có mắt nhìn người rồi.)

_ &(*^\$#@@())&%\$*&^

_ (*&%\$#^&(&/(&%^*)

_ &%^\$&*((&^\$\$*(

.....

.....

.....

__ Cậu quen Gia Huy à?- Vừa ngồi xuống cạnh Gia Huy, Việt Hoàng vừa hỏi.

__ Gần như thế!- Quỳnh Băng chiếu tia nhìn vào Gia Huy.

__ Hả? Là sao?- Việt Hoàng đẩy gọng kính lên nhìn Quỳnh Băng đầy khó hiểu.- Quen là quen. Không quen là không quen. Sao lại là gần như thế?

__ Không có gì!- Quỳnh Băng hậm hực.

Bực mình, nó gõ mạnh đôi đũa xuống khay và tiếp tục công việc của mình.

__ Ồ! Trứng cuộn à?! Mình tưởng nó chỉ có ở Hàn thôi chứ.

__ Cậu ăn không?- Quỳnh Băng nhìn Việt Hoàng bằng đôi mắt lấp lánh yêu thương.- Tổ cho!

__ Đồ ăn của cậu mà!

__ Không sao đâu! Cậu cứ ăn đi.- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa sang hết trứng cuộn trong khay của mình sang khay của Việt Hoàng.

Bên cạnh Việt Hoàng có người đang xiết chặt tay lại thì phải.

__ Cảm ơn cậu nhiều nha!

__ Không có gì đâu! Tổ là một người rất hào phóng mà.- Quỳnh Băng cười ranh mãnh.

__ À Gia Huy! Cậu ăn nhé!- Vừa nói, Việt Hoàng vừa gấp một miếng trứng cuộn cho Gia Huy.

__ Không được!- Quỳnh Băng đã kịp giữ đũa của Việt Hoàng lại.- Cậu ta không được ăn!

__ Sao thế?- Việt Hoàng ngạc nhiên.- Chẳng phải cậu nói cậu rất hào phóng sao?

__ Đúng thế! Tổ hào phóng nên mới gấp hết trứng cuộn trong khay của tổ cho cậu. Còn với cậu ta thì không! Cậu phải ăn hết số trứng cuộn này không thối giận đây.

__ Được rồi! Tổ sẽ ăn hết!

Có người ngây thơ mỉm cười hạnh phúc mà không biết rằng mình đã sập bẫy kìa.

Và khi Việt Hoàng chưa kịp gấp miếng trứng cuộn lên, cậu đã căng mắt ngạc nhiên trước tốc độ ăn nhanh đến chóng mặt của Quỳnh Băng. Tốc độ ăn của Quỳnh Băng có thể so sánh với tốc độ ánh sáng. Còn Gia Huy, cậu đã không còn bị sock trước tốc độ ăn kinh hoàng của nó nữa.

...5 phút sau, khay thức ăn của Quỳnh Băng đã sạch bách trước sự ngạc nhiên đến độ rớt cả kính lẫn mắt của Việt Hoàng.

__ Tổ ăn xong rồi! Tổ đi trước nhá!- Quỳnh Băng tươi cười nhưng sau đó nó nghiêm giọng lại.- Hoàng! Cậu nhớ ăn hết trứng cuộn đây. Không được bỏ cũng không được san sẻ.- Nó cười ma mãnh.

__ Ồ...ok! Tổ sẽ ăn hết! Không bỏ đâu.

__ Thế thì tốt! Tổ về lớp đây!

Dứt câu, Quỳnh Băng cầm khay đồ ăn lên và bước thẳng ra khỏi căn-tin “Việt Hoàng à! Có trách thì hãy tự trách mình đi nhé. Ai bảo cậu phá đám tổ! Khàkhàkhà!!!”

Ra về

Ôi thật là ông trời muốn giết chết con người! Quỳnh Băng vừa ra khỏi cổng trường hơn 5 phút thì “BÙM!”, lớp xe của cô nàng bị nổ. Bao nhiêu hơi trong lớp đều thoát ra ngoài cả. Bước xuống xe, nó méo xệch cái mặt. Vừa đi nó vừa thâm nguyên rửa ông trời chết tiệt. Con đường từ trường về nhà nó khá xa thế nhưng

trên đường chả có cái tiệm sửa xe đạp nào cả. Và cái quan trọng nhất là mây đen đang kéo đến, thời tiết lúc giao mùa vẫn hay thất thường như thế.

Vừa đi, Quỳnh Băng vừa thở dài thầm thương cho số phận của mình. Ông anh yêu dấu của nó bận việc đột xuất nên không thể về sớm được. Vậy là nó sẽ phải tự nấu ăn. Cứ nghĩ đến cái cảnh dắt bộ xe đạp về đến nhà mệt ơi là mệt rồi phải lặn vào bếp để tự nấu ăn là nó chỉ muốn chết mà thôi. Ngắc mắt lên thở vào, cúi mặt xuống thở ra, nó làm đi làm lại cái động tác ấy không biết bao nhiêu lần rồi. Đá một cục đá dưới chân, nó thở dài rồi ngẩng đầu lên. Cùng lúc đấy, nó nhìn thấy một nhân dạng quen thuộc.

— HUY! GIA HUY!- Quỳnh Băng hét lên.

Tiếng hét của nó chìm trong tuyệt vọng. Gia Huy cùng với cây xe đạp của mình nhanh chóng mất hút sau ngay khúc cua. Lúc này, đôi mắt nó hừng hực tức giận “Đáng ghét! Có lạnh lùng đến đâu thì cũng không nên bỏ người hoạn nạn lại chứ. TRẦN GIA HUY! Tôi thề từ nay về sau sẽ không đội trời chung với cậu. Cái đồ thấy chết không cứu! Cái đồ không có trái tim! Cái đồ vô nhân tính! Cái đồ không có nhân đạo! Cái đồ...”

“Kít”, tiếng phanh xe khiến cho dòng suy nghĩ của Quỳnh Băng bị cắt ngang. Nó chậm rãi ngẩng đầu lên xem và nó đã phải mở căng mắt lên đầy ngạc nhiên.

— Gia Huy!- Quỳnh Băng khẽ thốt lên. Chợt nó nghiêm giọng lại nghe có vẻ hờn dỗi lắm.- Chẳng phải vừa nãy cậu phóng xe đi một lèo rồi sao? Quay lại làm gì?

— Xe bị sao thế?- Gia Huy phớt lờ câu hỏi của Quỳnh Băng.

— Xe bị sao kệ tôi! Không cần cậu quan tâm!

— Vậy thì thôi!

Gia Huy quay đầu xe đi nhưng Quỳnh Băng đã nhanh chóng giữ yên sau của xe lại.

— Êêêê!!!! Cậu bỏ đi thật à?

Khẽ mỉm cười, Gia Huy chậm rãi quay về phía Quỳnh Băng.

— Chẳng phải cậu không cần tôi quan tâm sao?

— Người ta chỉ nó thể thôi mà!

Nói đoạn Quỳnh Băng xị mặt xuống.

— Xe tớ bị nổ lốp rồi!

Gia Huy liếc nhìn xuống bánh xe đạp của Quỳnh Băng và cậu thấy nó không có một tí hơi nào cả.

— Lên xe đi!- Gia Huy nói ngắn gọn.

— Hả?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.- Tớ chỉ định nhờ cậu đưa xe đạp đến chỗ chị Quyên hộ tớ còn tớ thì đi xe buýt về là được rồi.

— Lên xe đi!- Gia Huy kiên nhẫn nói với Quỳnh Băng.

Dứt câu, Gia Huy đưa một tay ra giữ cổ xe của Quỳnh Băng. Còn Quỳnh Băng, nó đang ra sức lắc đầu để lấy lại tỉnh táo, bởi nó đang nghĩ chắc nó đang nằm mơ.

— Lên nhanh đi! Trời gần mưa rồi đây!- Vừa nói, Gia Huy vừa ngắc mắt lên nhìn trời.- Mây đen dày thế này chắc là sẽ mưa lâu lắm đây.

Nghe Gia Huy nói vậy, Quỳnh Băng vội ngồi lên xe của cậu. Còn cậu, đôi môi cậu hé nở một nụ cười thật tươi. Đã lâu lắm rồi cậu không được cười hạnh phúc như thế này. Và dường như, con đường trước mắt cậu trở nên sáng hơn, đẹp hơn...

— À! Việt Hoàng sao rồi?

Câu hỏi ấy của Quỳnh Băng là cho nụ cười của Gi Huy tắt ngấm ngay lập tức.

— Sao là sao?

— Thì cậu ấy thế nào rồi? Ý tớ là sau khi ăn trứng cuộn xong, cậu ấy thế nào rồi?

— Bình thường! Cậu ta không bị làm sao cả.

— Quái!- Quỳnh Băng nhăn trán lại.- Trứng mặn lắm mà.

— Cậu ta ăn mặn rất giỏi. Số trứng cậu cho cậu ta, cậu ta ăn hết. Không bỏ một cục nào.

— Ăn rất ngon lành sao?

— Đúng thế!

Bầu không khí lại chìm vào trong im lặng. Quỳnh Băng thì mỉm cười thích thú trước thái độ của Việt Hoàng, thái độ của cậu chàng đó nằm ngoài sự tưởng tượng của nó.

Còn Gia Huy...cậu cảm thấy bức bối trong lòng. Cậu khó chịu lắm! Khó chịu từ trưa kia. Cậu biết rõ nguyên nhân mình khó chịu. Nhưng cậu không thể nào lý giải được những gì đang xảy ra bên trong mình. Quỳnh Băng tiến về phía cậu, cậu phớt lờ, thậm chí là lạnh lùng nữa kia (nguyên nhân thì mọi người đã đọc ở chap trên rồi đó). Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc cậu chẳng là gì của nó cả, là bạn cũng không luôn. Ấy vậy mà khi thấy nó và Việt Hoàng nói chuyện vui vẻ, cậu lại bức bối trong lòng. Cậu đang ghen? Có thể lắm chứ! Nhưng cậu lấy tư cách gì để ghen đây? Có câu “Trong tình yêu không thể không có sự ích kỷ. Vì nhờ có sự ích kỷ nên người yêu và được yêu mới cảm nhận được hương vị của nó.” Cậu ích kỷ! Đúng! Là một chàng trai đang yêu, ai cũng thế cả. Nhưng tại sao cậu lại không cảm nhận được hương vị của tình yêu. Có phải là vì cậu không phải là người được yêu và người yêu? Cũng có câu “Trong tình yêu, nếu chỉ có hai người thì sẽ rất rộng. Nhưng nếu có ba người thì lại rất chật.” Và giờ thì đúng là Gia Huy đang cảm thấy bức bối, chật chội ghê lắm.

— Sao cậu quen với Việt Hoàng thế?- Gia Huy bỗng cất tiếng hỏi.

— Hả? À...là vì hôm qua tớ...vào lớp trễ nên lúc lên cầu thang va phải Việt Hoàng. May cậu ấy kịp kéo tay tớ lại không thì chắc giờ này tớ bó bột rồi.

— Hôm qua cậu đi trễ à? Cậu định biến tôi thành kẻ thất hứa thật sao?

— Không có!- Chết giọng của Quỳnh Băng đột ngột cao vút lên.- Tớ tới trường trước khi trống đánh vào lớp. Nhưng do mải nghĩ ngợi lung tung nên vào lớp trễ.

— May là cậu không biến tôi là kẻ thất hứa.

— Cậu làm như chỉ có mình cậu hứa vậy. Tớ cũng đâu có ngu mà để mình lên phòng giám thị ngồi.

— Thế sao đi trễ hoài vậy?

— Ờ? Tớ đi trễ thì có liên quan gì đến cậu? Vả lại tớ đi trễ, cậu biết sao? Cậu cứ làm như cậu không đi trễ bao giờ vậy.

— Từ nhỏ tới lớn giờ, tôi đều đi học đúng giờ.

— Gương mẫu ghê!

— Không lôi thôi! Nhớ từ giờ trở đi, đừng đi trễ nữa.

— Biết rồi!

Bầu không khí lại im lặng. Nhưng Quỳnh Băng cảm thấy có gì đó lạ lắm. Nó nhăn trán suy nghĩ.

— Này! Chuyện tớ quen với Việt Hoàng có liên quan gì đến cậu không?

— Không!

— Thế sao cậu hỏi?

— Tò mò!

— Cậu mà cũng tò mò à?

__ Bản tính của con người, ai chả thế.

__ Thế việc tớ đi học trễ hay không thì liên quan gì đến cậu? Sao cậu quan tâm đến thế? Vì tò mò à?

__ Cậu quên là chính tôi đã đảm bảo với bác An rằng cậu sẽ không đi học trễ nữa. Nên bác ấy mới cho cậu vào trường sao?

__ Ui! Suýt quên.- Quỳnh Băng lẽ lười. Nhưng sau đó nó lại nhần trán lại.- Nhưng tôi đâu có cần cậu xin cho tôi đâu. Tại sao cậu lại xin?

Trái tim của Gia Huy đập nhanh một nhịp trước câu hỏi của Quỳnh Băng. Nếu nó cứ hỏi dồn thế này thì có khi cậu lên cơn đau tim mất.

__ Thế cậu định cúp học thật à? Nếu biết thế, tôi đã không xin bác An cho cậu.

__ Chà! Lộ rõ bộ mặt thật rồi nhé! Tưởng cậu tốt, ai dè...

__ Lâu lâu cũng nên cho cậu ném mùi một lần nhỉ?

__ Cậu...- Quỳnh Băng tức nghẹn lời.

__ Nhớ đừng đi trễ nữa đấy.

Im lặng.

__ Có nghe không thế hả?

Im lặng.

Gia Huy khẽ bật cười vì cậu biết Quỳnh Băng đang giận tía tai đỏ mặt.

__ Có nghe không?

__ Biết rồi!- Quỳnh Băng gằng từng tiếng một.

Giờ thì cái im lặng ấy thật là lạ. Kẻ ngồi sau thì tức giận, người ngồi trước thì cười hạnh phúc. Cứ như vậy, Gia Huy chở Quỳnh Băng về đến nhà...

11. Chương 11: Ngày Thứ 4

Chiều thu, nắng vẫn vàng ươm trên những tán lá đã chuyển sang màu vàng úa. Từng tia nắng long lanh lọt qua những kẽ lá rồi nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Bóng tán cây cùng với những tia nắng tạo nên những vòng tròn nắng nhỏ xinh. Khẽ đung đưa, tán lá chuyển động khiến cho những vòng tròn nắng cũng xao động theo và trông chúng chẳng khác nào những cánh hoa nắng đang là là bay trong gió vậy. Sân trường lúc này yên tĩnh tuyệt đối. Nhưng trong cái tĩnh lại có cái động. Âm thanh tán lá xào xạc, tiếng lá rơi, tiếng ve cuối hè...Nhưng sân trường cũng chỉ có thể yên tĩnh một lúc thôi. Phía bên kia đường, từng tốp học sinh đang tiến về cổng trường và trên tay chúng là đủ thứ dụng cụ lao động. Buổi chiều nay, trường tổ chức lao động để chuẩn bị khai giảng năm học mới.

...Sân trường lại ồn ào, thậm chí còn ồn ào hơn cả buổi sáng. Một loạt âm thanh vang lên tạo nên một bản tạp âm mà ai nghe thấy cũng không khỏi nhần trán. Nhưng trong bản tạp âm ấy lại là những giai điệu vui tươi khiến cho con người ta tràn đầy sức sống. Tuổi học trò là thế! Ngay cả trong những lúc căng thẳng nhất, chúng còn có thể đùa giỡn cực kỳ thoải mái thì việc nghịch ngợm trong buổi lao động cũng là chuyện bình thường thôi...

...Bên ngoài lớp 12A15, lớp của Quỳnh Băng, một tốp con trai đang vung cây múa gậy trên trần nhà khiến cho những đứa học sinh khác đi qua không khỏi không ngẩn đầu lên đầy lo lắng.

__Wey!- Phương, nhỏ lớp trưởng lớp Quỳnh Băng hét lên.- Mấy ông làm gì thế? Quét trần nhà hay múa lân thế hả? Chưa tới Trung thu đâu!

__ Bùm cắc bùm bùm, cắc bùm bùm! Hahaha!!!- Khải trêu Phương.- Tụi này một lúc làm hai việc đấy!

__ Lo làm đi! Chơi cớ!

__ Chơi thì đã sao?- Dũng hòa theo.- Miễn sao cuối giờ tụi tôi hoàn thành nhiệm vụ để bà kiểm tra là ok.

__ Nhớ lời ông nói đấy.- Phương chỉ mặt Dũng.

__ Quân tử nhất ngôn!

__ Tứ mã nan truy, nhất ngôn cửu đỉnh.

...Bên trong lớp, tình hình cũng không khá hơn là bao. Làm lớp trưởng cái lớp này thật khổ quá!

Ở một góc khuất trong lớp, có hai cái miệng đang cãi nhau vì một chuyện không đâu.

__ Bà có biết lau bàn không zậy?- Thanh nhăn trán lại.- Lau bàn như bà thì đến đời chết bà cũng không lau sạch được mấy cái bút tích này.

__ Nói đủ chưa thế?!- Quỳnh Băng quay ngoắt người về phía Thanh.- Có cần phải nói quá sự thật như thế không? Bà không thấy xăng nó bốc hơi nhanh à? Tôi chưa kịp lau thì nó đã bay sạch sẽ rồi.

__ Đừng có biện minh! Tôi mà nói với Giang là tháng sau, tới lượt, bà lại trực nguyên một tuần đấy.

__ Bà...- Quỳnh Băng ghen lời.- Tại sao tôi lại có một đứa bạn thân là ác ma cơ chứ.

__ Bà dám nói tôi là ác ma à?- Thanh sững sờ.

__ Ủ đồ ác ma!

Dứt câu, Quỳnh Băng bỏ chạy. Cùng lúc đó, Thanh chạy ra giật phất cây chổi trong tay Hương rồi rượt đuổi theo nó.

__ Hai đứa đó chả khi nào yên ổn đến một giây cả.- Giang thở dài.

__ Thế mà tụi nó ngồi chung bàn với nhau suốt ba năm rồi đấy.- Hương chẹp miệng.

__ Thiệt không hiểu nổi.

__ Nhị vị tiểu thư!- Khải vọng tiếng xuống.- Đi chỗ khác mà tám không là mạng nhện đầy đầu bây giờ.

__ Ông không biết quét cách sao để khỏi trúng đầu người khác à?- Giang phóng tia lửa điện về phía Khải.

__ Không!- Khải đáp tỉnh bơ.- Bà có tránh ra không thì bảo?!

__ Không đấy! Ông làm gì tôi?

__ Tôi chả làm gì bà nhưng cái chổi thì có.

Nói dứt câu, Khải quét một đường dài lên trần nhà. Kế đến là một lớp mạng nhện bay trúng áo của Giang.

__ Ông...

__ Tôi đã nói rồi. Ai biểu không nghe.

__ *^\$#^*)(*&\$@!~#%\$

__ (*)&*^.&%*(%\$#^&*)

__.....

__.....

Ôi! Cái lớp này ngày nào không có vụ cãi nhau nào là không được hay sao í. Thật đỉnh tai nhức óc quá! =.= Trina đi tìm Quỳnh Băng với Thanh đây. Chạy mãi, cuối cùng Trina cũng tìm thấy hai đứa trẻ nghịch ngợm này rồi. Hiện giờ hai người đó rượt nhau lên lầu ba. Kế trước người sau. Và khoảng cách của hai người là chưa đầy 150cm (số lớn cho nó choáng). Tiếng bước chân rầm rầm làm chấn động cả lối hành lang. Tất cả học sinh từ cuối dãy đến đầu dãy đều quay đầu lại nhìn hai đứa tụi nó.

— Mi đứng lại cho ta con nhỏ kia!- Thanh hét lên.

— Ta đâu có bị tâm thần đâu!

— Hừ! Ta sẽ không để mi chạy xổng mất đâu con Mèo Lười!

Vừa chạy, Quỳnh Băng vừa quay về phía sau.

— Con nhỏ kia! Không được gọi ta cái tên đó! Huhu!

— Khà khà! Ta sắp đuổi kịp mi rồi con ạ!

— Chạy gì mà nhanh zậy trời?!- Quỳnh Băng hốt hoảng khi Thanh đã đuổi gần kịp nó.

— Hối ngu! Nhanh để bắt mi chứ làm gì.

— Ngu là Never Give Up đó nha! Ta đây sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Ta sẽ không để i đuổi kịp ta đâu.

Thế là cô nàng tăng tốc để chạy với vận tốc nhanh nhất có thể hòng thoát khỏi Thanh. Nhưng điều đó thật không dễ dàng. Thanh có võ nên việc bắt kịp nó chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Và cái gì đến cũng đã đến. Thanh đuổi ngay sát Quỳnh Băng, cô nàng đưa tay ra định tóm tóc nó. Bất ngờ Quỳnh Băng quay lại. Vừa nhìn thấy Thanh ngay sát đằng sau nó giật mình. Và bước chạy của nó chênh choáng ngay lập tức. Chưa dừng lại đó, vì không để ý gì về phía trước nên nó tông ngay vào một cái xô. Nó thì suýt nữa ngã nhào còn cái xô thì ngã lộn ra sàn, nước từ trong xô đổ cả ra sàn nhà.

— CẨN THẬN!!!!

Có ai đó hét lên. Nhưng không kịp nữa rồi. Nó đã đâm trúng cái gì đó, vật nó đâm trúng rất mềm, nhẹ và trơn...Nó sẽ ngã ngửa ra đằng sau mất...Và quả đúng là ý trời! Quỳnh Băng bị ngã ngửa ra đằng sau. Nó nhắm thật chặt mắt lại để chịu trận...Nhưng sao lạ thế này...nó chẳng nghe đau gì cả....hay là tại vì nó đã bất tỉnh nhân sự trước khi đầu đập xuống sàn rồi nên không thấy đau...Không phải! Rõ ràng là nó vẫn còn nghe thấy rất rõ một loạt âm thanh nhốn nháo xung quanh mà. Và quan trọng hơn nó nghe thấy chất giọng có chút phần nộ, có chút lo lắng, có chút sợ hãi...Chất giọng này nghe thật mơ hồ, vừa lạ lại vừa quen...

— Quỳnh Băng! Quỳnh Băng! Mèo Lười! Dậy đi!

““Mèo Lười!!!” Tên nào dám gọi ta là Mèo Lười”, nghĩ thế, Quỳnh Băng mở bừng đôi mắt ra. Lúc này nó mới nhận ra rằng từ nãy giờ nó đang nằm trên người...GIA HUYYYYY!!!!!!!!!!!! Như vậy có nghĩa là người chịu trận thay cho nó là tên Cãi Bắp này. Luống cuống nó vội đứng lên nhưng vì hoảng quá nên nó chặn tay vào bụng của cậu chàng.

— Á!- Gia Huy kêu khê.

Quỳnh Băng vội đứng lên và giờ nó mới thấy lối hành lang lớp A1, lớp của Gia Huy chật kín người cứ như kiến bu đồ ăn vậy.

— Cậu có sao không?- Việt Hoàng vội hỏi nó.

— Không sao!- Quỳnh Băng lắc đầu rồi vội quay về phía Gia Huy.- Cậu có sao không? Có bị đau chỗ nào không? Trầy tróc gì không?- Nó hỏi dồn.

Thái độ của Quỳnh Băng như thế khiến cho hai kẻ đứng gần nó có tâm trạng hoàn toàn đối lập nhau. Một kẻ thì hạnh phúc trong lòng lắm còn một kẻ thì... (ko nói, pà kon cũng hiểu rồi đấy)

— Không sao!

— Cậu chạy kiểu gì thế hả?

Một giọng nữ cao vút vang lên đã hỏi hộ Gia Huy câu mà cậu muốn hỏi Quỳnh Băng.

— Ai bảo cậu rượt tớ?

— Thế mắt mũi cậu để đâu mà không nhìn đường.

Cô nàng cảm như hén không nói được câu nào.

— Không sao thì tốt rồi.

Một câu duy nhất! Nói xong, Gia Huy cho tay vào túi quần và đi thẳng vào lớp. Quỳnh Băng đưa mắt nhìn theo cậu mà trong lòng dâng lên biết bao nhiêu là cảm xúc. Ngọt ngào. Hạnh phúc. Buồn. Đau lòng...

— Cậu thật là...- Việt Hoàng khẽ lắc đầu.- Con gái phải đi đứng cẩn thận chứ! Cậu có bị đau chỗ nào không?

— Không!- Quỳnh Băng đáp yếu xìu.- Thôi tớ về lớp đây!

Thanh đứng lặng im từ nãy giờ. Cô nàng quan sát thái độ của nhỏ bạn thân và nhận ra rằng nhỏ đã sa vào lưới tình mất rồi. Giang và Hương cũng đã mang máng nhận ra điều này ở trong căn-tin trường hôm qua nhưng chả có ai dám chắc chắn về việc này cả. Vì Quỳnh Băng là chúa ghét những tên con trai vô tâm vô tình, lạnh lùng, kiêu căng. Thế mà giờ...Thanh phân vân không biết trong trường hợp của nó có nên dùng câu “ghét của nào trời trao của nấy” không nhỉ? À! Mà cũng phải kể đến thái độ của Warm prince nữa chứ! Chẳng lẽ là...OH.....NOOOOOOOO!!!!!!!!!!!!!! Vậy ra phỏng đoán của Hương về tam giác tình yêu là hoàn toàn chính xác sao?! Thanh mơ màng nhớ lại đoạn đối thoại giữa Thanh, Hương và Giang trong căn-tin trưa hôm qua...

“— Bà nghĩ xem Băng vốn rất ghét những đứa con trai kiểu như thế, sao hôm nay nó lại qua chỗ Gia Huy ngồi thế? - Giang chép miệng.

— Thì chắc hai người đó làm chung chỗ làm thêm nên nó qua xã giao thôi.- Nhai đồ ăn trong miệng, Thanh nói.

— Chưa hẳn đâu!- Hương lắc đầu.

— Bà nói thế là sao? - Thanh quay lại hỏi.

— Tui nghi là...Băng nhà ta bị trúng tiếng sét ái tình rồi.- Hương hơi nheo mắt lại kiểu thám tử.

— Sao lại thế? - Hai cái miệng còn lại đồng thành.

— Nhỏ thui!- Hương vội đưa tay lên che miệng.

— Không thể nào!

— Băng rất ghét loại con trai đó.

— Đúng! Ngồi trong lớp Băng không ngừng nguyền rủa hần.

— Mỗi lần nhìn thấy hần là mắt Băng lập tức bắn rocket liên.

— (*^%#@()&^%#\$%#&*((0)

— *%#@#%^&%%&*(*^\$%#@@!\$%^&*

—.....

—.....

Cứ thế, Thanh và Giang mỗi người một câu khiêu cho Hương đau hết cả đầu.

— Tóm lại là không thể nào có chuyện “ghét của nào trời trao của nấy” giữa Quỳnh Băng và cái tên Ice prince đó được.- Giang khẳng định một câu.

— Cái gì mà “ghét của nào trời trao của nấy”- Hương cốc vào đầu Giang.

— Này!- Giang hét lên.

— Sorry!- Hương cười hiền.- Ý tôi là không phải kiểu ghét của nào trời trao của nấy đâu.

— Thế là kiểu gì? - Thanh vội hỏi.

— Các cậu có nhớ hôm tụi mình tới chỗ làm của Băng cách đây khoảng hai hay ba tuần gì đó không? Cái hôm tụi mình gặp Gia Huy lần đầu đó.

— Nhớ! Hôm đó, tớ nói hần sẽ là học sinh mới trường ta.

— Chính xác! Vậy các cậu thấy hần hôm đó thế nào?

— Hiền lành!

— Vui vẻ!

— Dễ gần!

— Hòa đồng!

— Hay cười!

Thanh và Giang liệt kê một loạt đức tính tốt đẹp của Gia Huy

— Vậy các cậu không thấy việc thay đổi thái độ của hần rất lạ sao?

— Uhm rất lạ!- Thanh gật gù.

— Uhm!...Ồ nhưng mà lòng dạ con người khó lường, ai biết trước được.

— Nhưng cái gì thì cũng có nguyên nhân của nó.- Hương nói gần như hét lên.

Nói đến đây thì cả ba đứa đã phải quay về phía bàn của Băng và Gia Huy vì lúc này xuất hiện thêm một hotboy nữa (ai cũng biết rồi đấy)

— Warm prince!- Cả ba cái miệng đồng thanh.

— Cậu ta làm gì ở đây? - Hương khê kêu lên.

— Ngốc quá!- Giang cốc vào đầu Hương một cái.- Cậu ta học cùng lớp với Gia Huy.

— Ai mà không biết! Hương sững sờ.- Đau quá!- Cô nàng đưa tay lên vuốt xoa trái ổi đầu.- Nhưng lí do cậu ta ở đây kia.

— Uhm...trông cậu ta có vẻ quen Quỳnh Băng.

— Làm sao Quỳnh Băng quen cậu ta? - Giang tò mò.- À! Phải rồi! Sáng hôm qua nó đi trễ, có khi nào là...

— Không biết được! Nhưng nhìn nghi quá.- Hương chẹp miệng.

— Nghi cái gì? Bà chỉ được cái vớ vẩn. Không phải chê Quỳnh Băng nhà mình nhưng nói thật, Quỳnh Băng khó lòng lọt vào mắt của Việt Hoàng.- Giang khẳng định một câu chắc nịch.

— Biết đâu được! Tam giác tênh yêu thì sao?!

— Tình tay ba á? - Thanh và Giang đồng thanh.

— Tôi chỉ đoán vậy thôi! Hạ hồi phân giải! Chấm hết!- Hương cười khúc khích.”

Khê bật cười, Thanh lặng lẽ bước đi bên cạnh Quỳnh Băng vì nó biết bây giờ, nhờ bạn nó đang rối như tơ vò. Đúng là tình trường nhiều cái khó lường thật. Và Thanh không biết một cô gái trong sáng, ngây thơ và khá nhạy cảm như Quỳnh Băng làm sao có thể đối mặt với chuyện tình tay ba được đây...

...Lần lượt, lần lượt từng tốp học sinh đạp xe ra khỏi trường. Quỳnh Băng cứ ngóng mãi vào trong mà không thấy người cần đợi đâu. Thật là chán! Nó khê thở dài một cái. Lắc đầu, nó đạp xe đi. Nhưng chỉ vừa nhón gót chân lên, nó đã nhìn thấy người cần tìm...

Gia Huy chậm rãi đạp xe về phía cổng trường. Và khi cậu vừa đạp ngang qua Quỳnh Băng, nó đã vội đạp theo.

— Gia Huy!- Quỳnh Băng cất tiếng gọi.- Gia Huy! Cảm ơn cậu về việc lúc chiều. Nếu lúc chiều không có cậu chắc tớ toi rồi.

— Không có gì! Lần sau nhớ cẩn thận.

Lần nào cũng vậy, Gia Huy luôn nói ngắn gọn. Hiếm có khi nào Quỳnh Băng thấy Gia Huy nói một câu dài. Khê nghiêng đầu lên để xem xét thật kỹ thái độ của Gia Huy, nó chậm rãi lên tiếng.

— Gia...Gia...Huy này! Uhm...chiều thứ bảy tuần này, trường mình nghỉ học tăng cường đấy.

— Vậy...

— Hả?- Không nghe rõ Gia Huy nói gì, Quỳnh Băng quay sang hỏi.

— Vậy thì sao?

— Tổ muốn rủ cậu đi đâu đó chơi, xem như là tổ cảm ơn cậu. Vì hình như tổ nợ cậu hơi nhiều.- Quỳnh Băng mỉm cười.

— Không cần đâu!

— Thôi mà! Là thành ý của tổ mà. Vả lại, bạn bè đi chơi một buổi với nhau có sao đâu.

— Chiều đó tôi bận rồi!

— Bạn à?/- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

Gia Huy chậm rãi quay sang nhìn Quỳnh Băng và cậu nhìn thấy nét buồn trên gương mặt của nó. Ngay từ lúc này, cậu đã biết rằng cậu không thể làm ngơ với nó được nữa. Lúc nổ xảy ra chuyện, cậu rất hoảng hốt. Theo bản năng, cậu chạy ra đỡ nó. Nhưng thật sự đó là những gì cậu muốn làm cho nó, bảo vệ nó trước mọi nguy hiểm, dù cho nguy hiểm đó không xuất phát từ cậu. Và cậu cũng nhận ra rằng cậu có thể lạnh lùng với bất kỳ ai nhưng với nó thì không. Cậu không thể tiếp tục vai diễn này trước mặt nó được.

— À! Không sao!- Quỳnh Băng reo lên khiến dòng suy nghĩ của Gia Huy bị cắt đứt.- Tổ sẽ không làm mất thời gian của cậu lắm đâu. Tụi mình chỉ đi ăn kem thôi rồi về có được không?

Quỳnh Băng nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười của nó đã khiến Gia Huy xao xuyến biết bao nhiêu lần rồi. Và cậu muốn được mãi ngắm nhìn nó như thế này. Một Quỳnh Băng vui tươi, hồn nhiên.

— Cũng được!

— Thank you!- Quỳnh Băng reo lên.

Dứt câu, Quỳnh Băng vội đạp xe đi vì sợ Gia Huy đổi ý. Còn Gia Huy, đôi môi cậu hé nở một nụ cười nhưng đó không phải là một nụ cười tươi nguyên...

12. Chương 12: Ngày Thứ 7

— Đồ ngu! Sao tụi bây ngu thế hả? Không biết nghĩ cách để đối phó lại bà ta hay sao?

Chất giọng phẫn nộ đã lên đến cực điểm của cậu Hai khiến cho lũ đệ tử của cậu ta co rúm người lại đầy lo sợ.

— Toàn một lũ ăn hại! Tao nuôi chúng bây để làm gì hả?

— Cậu Hai! Cậu tha lỗi! Việc này đúng là chúng tôi không thể lường trước được. Vả lại...không có gì chắc chắn rằng việc chặn đánh này là do bà Ba bảo kê cả.

— Sao tụi bây ngu thế hả?- Cậu Hai chỉ thẳng vào mặt tên vừa phát ngôn.- Nghĩ bằng cái móng chân thôi là cũng biết được bà ta đứng sau vụ này. Đất Sài thành này, ai dám đụng đến tao? Trừ phi thằng đó chán sống mà thôi.

— Vậy cậu Hai, cậu định như thế nào?

Thở hắt ra một hơi thật dài, cậu Hai nhắm hờ đôi mắt. Trong phòng lúc này không có bất kỳ tiếng động nào cả. Im lặng tuyệt đối. Cái im lặng của một sự tính toán, mưu mô. Cái im lặng của sự nham hiểm...

— Chúng ta phải cẩn thận hơn! Coi như thằng đó gặp may!- Cậu Hai nhếch miệng lên cười. -Tụi bây tạm lánh đi một thời gian đã. Nhớ đừng có chạy lung tung. Đứa nào bị tóm được thì nhảy sông Sài Gòn đi.

— Dạ!

— Đi đi!

— Cậu Hai chúng tôi đi!

Nói đoạn cả bọn lại lục đục kéo nhau ra khỏi phòng. Trong phòng lúc này chỉ còn lại mỗi một chàng trai trẻ có gương mặt tuấn tú nhưng ẩn hiện trên đó là sự nham hiểm, xảo quyệt. Và trong đầu hắn bắt đầu hình thành nên một phi vụ để thao túng toàn bộ tập đoàn mà cha hắn đã mất cả đời để gây dựng nên. “Bà được lắm! Tôi sẽ để cho đứa con trai quý hóa của bà sống đến ngày công bố chúc thư. Nhưng bà...tôi sẽ không để yên đâu. Tôi sẽ không để cho tập đoàn thuộc về tay hai mẹ con bà đâu”

— Bà Ba mọi việc không quả nằm ngoài dự tính của bà.

— Hoài Thu thế nào rồi?- Bà Ba lên tiếng hỏi.

— Cô Ba vẫn ổn thưa bà!

— Tốt! Hãy chăm sóc tốt cho cô Ba. Việc này thành công là nhờ có nó đấy.

— Tôi hiểu! Tôi xin phép.

— Khoan đã!

Bà Ba gọi người đàn ông trung niên ấy lại. Một cách chậm rãi, bà kéo ngăn bàn ra. Bàn tay thon dài mảnh dẻ của bà lấy ra một tập giấy.

— Nó sắp vào tập đoàn làm việc rồi! Dĩ nhiên với danh phận của nó, nó không thể là một nhân viên quen được.

— Vậy bà Ba định sắp xếp cho cậu Hai vào vị trí nào?- Người đàn ông nhăn trán.

— Vào vị trí mà nó buộc phải có trách nhiệm với tập đoàn.

— Tổng giám đốc?/- Người đàn ông thốt lên.

— Đúng thế!- Cười nhẹ, bà Ba gật đầu khẳng định.

— Đó là vị trí dưới một người, trên vạn người. Ở vị trí đó, cậu Hai sẽ dễ dàng thao túng mọi hoạt động của tập đoàn. Với sự xảo quyệt của mình, cậu Hai sẽ nhanh chóng lật đổ bà và cậu Út. Khi đó, cho dù chúc thư có hiệu lực thì cũng không thể nào cứu vãn được tình hình.

— Nhưng nó là một người có tài. Nếu chúng ta biết cách khai thác điểm mạnh và khống chế điểm yếu của nó, tôi chắc chắn nó sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời. Tập đoàn này, nó cũng có phần nên vì vậy, khi hành động nó chắc chắn phải nghĩ đến quyền lợi của tập đoàn. Quyền lợi của tập đoàn gắn chặt với quyền lợi của nó.

— Vậy bà muốn tôi làm gì?

— Cầm lấy cái này, anh sẽ hiểu mình cần phải làm gì. Hãy làm càng sớm càng tốt.

Nói đoạn bà Ba đẩy tập giấy về phía người đàn ông. Người đàn ông cầm lấy tập giấy rồi cho vào túi áo trong.

— Tôi xin phép!

— Được rồi! Nhớ hãy làm việc này một cách cẩn thận.

— Tôi hiểu!

Người đàn ông ra ngoài để lại trong căn phòng rộng lớn tràn ngập ánh nắng này một người phụ nữ mà trong lòng bà đang bộn bề với bao nhiêu nghĩ suy. “Điều gì có thể khiến con tránh xa bản ngã xấu xa đây? Mẹ yêu con và luôn xem con là con ruột của mình. Nhưng vì con của mẹ, vì tập đoàn của ba con, mẹ xin lỗi!”

Ngày thứ 7

Vừa cột tóc lên cao, Quỳnh Băng vừa chạy xuống lầu. Những bước chân nện xuống nền nhà thật không thể khiến cho người ta không nghĩ đến một trận hỗn chiến đang xảy ra hay những gì tương tự như thế.

— Đi đâu thế Băng?- Hoàng Chương từ trong phòng bếp vọng tiếng ra.

— Em đi có chuyện!- Vừa xỏ giày, Quỳnh Băng vừa đáp.

— Chuyện gì gấp đến nỗi chạy cứ như là ma đuổi vậy hả? Con gái con lúta gì đâu!

— Anh!- Quỳnh Băng quay ngoắt về phía Hoàng Chương.- Em có việc gấp! Có gì muốn nói, tối rồi nói nha. Nói đoạn Quỳnh Băng chạy một mạch ra sân và dắt cây xe đạp.

— Này nhớ về sớm đấy! Về muộn là biết tay anh!

— Em biết rồi!

Cha mẹ hai anh em Quỳnh Băng mất sớm. Từ nhỏ hai anh em đã phải sống trong cô nhi viện. Nên Hoàng Chương rất yêu thương Quỳnh Băng. Sau khi học xong đại học, Hoàng Chương xin chuyển về đây làm, anh từ bỏ tất cả: sự nghiệp với mức lương khiến bao nhiêu người phải mơ ước, tiền đồ với cơ hội được đề bạt lên những vị trí cao hơn. Với biết bao nhiêu cô gái, anh là mẫu bạn trai lý tưởng. Bạn bè trong trường đại học của anh đã từng nói rằng với tài năng của anh, chắc chắn anh sẽ giàu lên một cách nhanh chóng. Nhưng đối với Hoàng Chương, không gì quan trọng bằng cô em gái bé bỏng của mình cả. Anh dành tất cả tình yêu thương của mình cho Quỳnh Băng. Nên vì vậy, đôi khi tình yêu thương ấy của anh có phần áp lực cho Quỳnh Băng. Quỳnh Băng không phải là một đứa thích suy nghĩ nhiều và suy nghĩ sâu sắc nhưng nó hiểu được tình yêu vô bờ bến của Hoàng Chương dành cho nó và nó thật sự cảm thấy hạnh phúc khi có một người anh tuyệt vời như thế. Nên vì vậy, đôi khi hai anh em nó xảy ra bất hòa về tình yêu thái quá của Hoàng Chương, dù rất giận nhưng nó luôn tìm cách tốt nhất để dung hòa hai anh em...

...Đạp từng vòng xe ra đường lớn, Quỳnh Băng nở một nụ cười thật là tươi. Trong đầu nó lúc này đang vẽ ra những viễn cảnh đẹp trong buổi đi chơi với Gia Huy chiều nay. Nó mong rằng nó có thể tận dụng thật tốt cơ hội này để rút bớt khoảng cách giữa nó và Gia Huy. Và cũng là để Gia Huy có thể cởi mở trở lại. Nó không mong Gia Huy sẽ giống như trước. Nhưng chỉ cần cậu ấy chịu hợp tác, việc nó giúp Gia Huy đạt điều mà cậu mong muốn sẽ không còn xa vời nữa. Bỗng nhiên trước mắt nó hiện lên một khung cảnh thanh bình. Khung cảnh ấy thật nên thơ biết bao! Ở đó có một cuộc sống bình dị và luôn tràn ngập tiếng cười hạnh phúc...

Đã gần 1 tiếng đồng hồ trôi qua rồi thế nhưng Gia Huy vẫn chưa thấy mặt mũi của Quỳnh Băng đâu cả. Biết Quỳnh Băng có tính nường nên cậu đã chủ động hẹn nó vào lúc 3h chiều. Thế nhưng đã gần 4h rồi mà nó vẫn chưa tới. Biết bao nhiêu dấu chấm hỏi lơ lửng trên đầu khiến cho đầu cậu muốn nổ tung “Sao lại muộn thế này? Chẳng lẽ ngủ giờ này vẫn chưa dậy sao? Quỳnh Băng! Em đang ở đâu thế? Có gặp phải chuyện gì bất trắc không thế? Hay là...không...không thể xảy ra chuyện đó được. Rốt cuộc là em gặp phải chuyện gì thế Quỳnh Băng?” Các ngón tay của Gia Huy xiết mỗi lúc một chặt hơn khiến cho những đường gân xanh cùng cơ bắp lộ của cậu rõ cả ra. Cơ mặt của cậu căng cứng cả lên. Đôi mắt đang mỗi lúc một tối lại của Gia Huy vẫn hướng chăm chăm về phía cánh cửa của quán kem...

“Leng...keng...”, tiếng chuông gió treo ngay cửa vang lên báo hiệu một vị khách bước vào quán. Lúc này, Gia Huy mới có thể thả lỏng toàn bộ cơ thể của mình và đôi mắt đang đầy nỗi hoang mang, lo sợ của cậu cũng từ từ dịu lại.

— Sao đến muộn thế?- Gia Huy hỏi sau khi Quỳnh Băng ngồi xuống đối diện cậu. Chất giọng của cậu vẫn đều đều như ngày nào nhưng ẩn chứa thật sâu trong đó là mối quan tâm, lo lắng.

— Sorry!- Quỳnh Băng nở một nụ cười thật tươi.- Lúc nãy tớ gặp vụ tai nạn. Nên tớ tới trễ.

— Gặp tai nạn?- Vừa hỏi, Gia Huy vừa đưa mắt nhìn khắp người Quỳnh Băng một lượt.

— Uhm! Hai xe máy đâm đầu vào nhau. Cảnh sát giao thông đứng đầy đường. Máu chảy lênh láng trên nền đường. Trông mà...- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa rùng mình.- Hình như có người tử vong nữa. Người đi qua đi lại dừng lại xem nên chặn cả một khu. Vất vả lắm tối mới thoát ra khỏi chỗ đó được.

Gia Huy đến lên cơn đau tim với Quỳnh Băng mất thôi. Thì ra là cô nàng này gặp một vụ tai nạn trên đường, vì kẹt xe nên đến trễ.

— Vậy à?- Khẽ thở ra, Gia Huy hỏi.

— Wey!- Quỳnh Băng nhăn trán lại.- Cậu máu lạnh vừa thôi chứ. Nghe nói có người chết đấy.

— Người chết có phải là người tôi quen biết không?

Vốn không định vô tình vô nghĩa đâu nhưng để phạt tội Quỳnh Băng đến trễ gần cả tiếng đồng hồ, nên Gia Huy cố tình chọc tức nó.

— Không biết!

— Thế thì tốt rồi! Người chết không phải là cậu, không phải là tôi. Cũng không phải là người mà cả tôi và cậu quen biết. Nên chả có gì đáng bận tâm cả.

— Cậu...- Quỳnh Băng phát hỏa.- Thật không ngờ cậu lại vô lương tâm đến như vậy. Tôi tưởng cậu chỉ lạnh lùng ngoài mặt thôi, không ngờ trái tim cậu lại được cấu tạo từ băng trường cửu và đá. Cậu đúng là tên vô nhân đạo, vô nhân tính, không có tình người. Trái tim của cậu đúng là bị đuối rồi. Tôi thật là ngu hết chỗ nói nên mới đi thích một thằng con trai còn tệ hơn cả động vật như cậu. Động vật nó còn có tình thương đồng loại. Còn cậu thì chả có tí tể bào tình thương nào cả. Nếu biết sớm cậu như thế này tôi thả ở nhà ngồi vuốt ve con Nin của tôi còn hơn là suốt ngày nghĩ vẩn nghĩ vơ, lo lắng, quan tâm tới cậu.

Nói dứt câu, Quỳnh Băng đứng phắt lên và bước thẳng ra khỏi quán mà không hề để ý rằng Gia Huy đã ngồi bất động khá lâu rồi...

...Quỳnh Băng vừa nói gì ấy nhỉ? Gia Huy không chắc mình có nghe nhầm không nữa. Rằng Quỳnh Băng thích cậu, Quỳnh Băng lo lắng cho cậu, Quỳnh Băng quan tâm đến cậu. Cậu chỉ nói đùa thôi nhưng không ngờ lại đụng phải dây thần kinh dễ bị kích động của nó. Gia Huy vội đưa mắt nhìn ra cửa, lúc này Quỳnh Băng đang tra chìa khóa vào ổ khóa của xe. Cậu vội chạy ra ngoài...

...Quỳnh Băng thật không ngờ Gia Huy lại là một kẻ đáng khinh tởm đến vậy. Bàn tay nó run lên cầm cập khi nhận ra gương mặt đáng sợ của tên Cải Bắp mà nó thâm thương trộm nhớ bao lâu nay. Và nó cảm thấy đau nhói ở trong tim. Một phần vì run, một phần vì vụng về nên chìa khóa xe của nó rơi xuống đất. Nó vội nhặt lên tra chìa vào ổ nhưng đã bị một bàn tay rắn chắc khác giữ chặt lại. Và không cần nhìn lên nó cũng biết người đó là ai.

— Thả tôi ra!- Quỳnh Băng gằng từng tiếng một.

— Không!- Gia Huy dứt khoát.- Cậu chưa nghe tôi nói gì mà đã bỏ đi. Tôi sao có thể để cậu đi dễ dàng như thế được.

— Tại sao tôi lại phải ở lại nghe cậu nói?

— Bởi vì...

— Là vì cậu muốn cho tôi biết tôi ngu ngốc đến thế nào phải không? Cảm ơn nhiều! Nhưng tôi biết rồi! Tôi ngu nên mới tưởng cậu là người tốt. Đúng là sự thật phũ phàng mà! Nhưng không sao! Từ giờ tôi sẽ làm đúng theo những gì cậu nói. Tránh thật xa cậu! Càng xa càng tốt!

Nói đoạn Quỳnh Băng gạt tay Gia Huy ra và quay đầu xe.

— Nếu bây giờ cậu không nghe tôi nói thì cậu mới đúng là ngu ngốc nhất thế giới, ngu đến độ không ai bằng đấy.

Chất giọng đều đều ấy có uy lực một cách lạ lùng và nó khiến cho Quỳnh Băng không thể không nghe theo. Nó quay ngoắt về phía Gia Huy và bắn hàng loạt quả rocket về phía cậu. Phốt lờ ánh mắt của nó, Gia Huy chậm rãi tiến về phía nó.

— Cậu nghĩ tôi là người máu lạnh, là kẻ không có trái tim sao? Lúc này, chẳng qua tôi muốn chọc tức cậu để phạt cái tội tới trễ của cậu mà thôi.

__ Cậu nói cái gì?- Quỳnh Băng nheo mắt lại, chất giọng của nó đầy hoang mang.- Cậu giỡn tôi? Cố tình chọc tức tôi?

__ Đúng thế!- Gia Huy khẽ mỉm cười.- Bây giờ thì xin lỗi tôi đi!

__ Xin lỗi cái đầu cậu ấy!- Quỳnh Băng lại phát hỏa.

Gia Huy những tưởng sau khi giải thích xong, Quỳnh Băng sẽ nguôi giận nhưng không ngờ nó lại tiếp tục phát hỏa. (Gọi xe cứu hỏa lần cứu thương đi Gia Huy, lửa lần này cháy lớn lắm đấy. Có ai nhớ số cứu hỏa và cứu thương ko? Trina quên rồi!)

__ Trần Gia Huy! Cậu xem tôi là con rối đấy à! Trông mặt tôi ngu lắm hay sao mà cậu lại đùa cợt với tôi bằng cách này. Cái gì mà trừng phạt tội tôi đến thế? Cậu muốn phạt tôi thì thiếu gì cách. Tại sao lại biến tôi thành kẻ ngốc thế hả? Đùa giỡn tôi như thế cậu thấy vui lắm phải không? Tôi đúng là bị cậu làm cho tức chết mà! Cậu lấy cái quyền gì mà bỡn cợt tôi như thế? Ngay đến Hoàng Chương cũng chưa bao giờ dám đùa cợt tôi kiểu như thế này. Vui thật nhỉ?! Gia Huy! Trò đùa của cậu tôi chịu không nổi đâu! Cậu nói tôi ngu nhưng xem ra đầu của cậu cũng chỉ bằng hột nho mà thôi. Chắc là cậu không ăn I-ốt thường xuyên phải không? Nếu cậu thích những trò đùa kiểu đó thì cậu tìm người khác đi, tôi không phải là con rối để cậu thích làm gì thì làm đâu. CẬU QUÁ LẮM!

Dứt câu, Quỳnh Băng leo lên xe đạp bỏ đi thẳng, bỏ mặc Gia Huy đứng đó...

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên gò má của Quỳnh Băng. “Trần Gia Huy! Cậu quá đáng lắm! Tại sao lại cố tình làm tôi tức giận cơ chứ? Tại sao? Cậu có biết rằng những gì tôi nói lúc ngồi trong quán hoàn toàn là thật không? Tôi thích cậu! Rất thích cậu! Vậy mà không ngờ lời nói ấy lại biến tôi thành kẻ ngốc trước mặt cậu. Tại sao cậu lại có thể nghĩ ra cái trò trẻ con này cơ chứ? Cậu làm như thế, thử hỏi từ nay về sau tôi phải đối diện với cậu như thế nào đây? Thà rằng không nói ra, tôi còn có thể tiến về phía cậu. Nhưng giờ thì toàn bộ sự dũng cảm của tôi đã bị trò đùa của cậu làm cho bay biến mất tiêu rồi. Cậu ác lắm! Đồ lạnh lùng vô nhân tính!”

Nhẹ nhàng đặt tấm ảnh cũ lên đùi, chàng trai trẻ ngắm bức ảnh thật kỹ. Trên gương mặt điểm trai của cậu hé nở một nụ cười nhưng đáy không phải là một nụ cười tươi nguyên. Và từ sâu trong đáy mắt của cậu, nỗi buồn man mác hiện lên mỗi lúc một rõ hơn “Anh xin lỗi em! Anh sẽ không làm như thế nữa đâu!”

__ Cậu út!

Tiếng người đàn ông trung niên vọng lên bên ngoài cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng trai.

__ Ông vào đi!

Chàng trai chậm rãi quay đầu lại nhìn người đàn ông trung niên đang chậm chậm bước vào phòng và trên gương mặt của ông ta, nét lo lắng hiện lên rất rõ.

__ Có chuyện gì thế?- Chàng trai nhẹ nhàng hỏi.

__ Chúng ta có...rắc rối rồi.

13. Chương 13: Nụ Hôn Mưa

Hơn hai tháng đã trôi qua. Mùa thu đã đi và mùa đông cũng đã tới. Từng giọt mưa mang theo hơi lạnh khiến cho lòng người trở nên tái tê hơn. Một cách chậm chạp, Quỳnh Băng quay người nhìn ra khung cửa sổ. Bên ngoài trời vẫn mưa. Mưa không lớn lắm nhưng cũng độ khiến cho những tán lá trên cây đầm nước. Những tán lá dường như hơi chúc xuống thì phải. Có lẽ những tán lá ấy cũng mang trong mình một nỗi buồn vơi vơi như nó chẳng...Hơn hai tháng đi qua là cũng từng ấy thời gian nó cắt đứt liên lạc với Gia Huy. Không phải là vì nó không muốn gặp lại Gia Huy mà vì nó sợ. Nó sợ nó không đủ can đảm để đối diện với cậu, chàng trai mà nó thích. Nó sợ cậu sẽ cười vào cái sự ngờ nghệch, ngu ngốc của nó và nó sợ bị tổn thương.

Cái chết của ba mẹ năm nó lên 8 tuổi là sự tổn thương rất lớn đối với nó. Và nó không chắc nó đủ nghị lực để chịu đựng thêm một nỗi đau, một sự tổn thương nào nữa. Có lẽ cứ để mọi chuyện như thế này lại hóa hay...

...Hơn hai tháng trôi qua là cũng chừng ấy thời gian Quỳnh Băng sống trong những lời bàn tán của dư luận. Chúng nó nói rằng nó bị Gia Huy đá không thương tiếc và giờ thì cậu đang cặp bồ với một nàng xinh ơi là xinh. Có đứa dè bĩu nó. Có đứa tỏ ra thông cảm cho nó và còn khuyên nó nên tiến tới với Việt Hoàng, lũ bạn của nó cũng nằm trong số này. Thế nhưng nếu chỉ đến với Việt Hoàng để quên đi Gia Huy thì chẳng khác nào nó lợi dụng tình cảm chân thành của cậu ấy cả. Việt Hoàng thích nó, nó biết. Việt Hoàng theo đuổi nó, nó cũng biết. Nó không ngại thơ đến độ không biết gì cả. Chính vì vậy, nó cảm thấy mình rất có lỗi với Việt Hoàng trong suốt hơn hai tháng qua...

Cắt bộ mặt ủ dột, Quỳnh Băng xoay người vào lớp. Thầy Tùng, thầy giáo dạy văn lớp nó vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng. Nhiều khi nó cảm thấy tội cho thầy quá. Thầy đẹp trai, trẻ, phong độ mà lại dạy trúng cái môn nhiều chuyện thế này thì cô nào dám ưng nhỉ? Dân văn thì chỉ được cái ngọt ngào lúc đầu còn về sau thì...(ko nói nữa, nói thêm mắc công Trina tự bôi nhọ mình) Khẽ thở ra, nó nằm dài trên bàn. Nó ước gì bây giờ nó có thể ngủ. Ngủ sẽ giúp nó quên đi mọi chuyện. Nhưng lúc này, nó thật sự không thể nào ngủ được. Bởi vì cứ nhắm mắt lại là những hình ảnh của buổi chiều hôm ấy lại hiện lên trong đầu nó một cách sống động và rõ nét (cứ như tv màn hình făng ấy)...

“Tùng...tùng....tùng...”, tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Thầy giáo cũng dừng bài giảng của mình lại. Vậy là cả lớp lại được trả tự do.

_ Băng xuống căn-tin mua đồ ăn với tớ không?

Thanh khều tay Băng. Hai tháng nay cả hai đứa không xảy ra cãi nhau nữa, có lẽ Thanh hiểu rõ tâm trạng của nó (dù ko biết đã xảy ra chuyện gì).

_ Không! Tớ mệt lắm! Vả lại tớ phải lên A1 bây giờ.

_ Lên A1?!-- Giang vọng tiếng lên.- Cậu lên đó làm gì? Định tạo thêm...

_ Ăn đi này!-- Vừa nói, Hương vừa nhét cái bánh vào miệng Giang trước khi nhỏ kịp nó hết câu.

_ Tớ lên lấy vở! Hoàng mượn vở Địa của tớ. Tí nữa là có tiết Địa rồi. Nên tớ lên lấy.

Nói dứt câu, Quỳnh Băng đứng lên và bước ra khỏi lớp, từng bước chân trở nên nặng trĩu trĩu cứ như là chân nó đang bị buộc vào đá vậy.

_ Hay! Hương thở dài.- Giờ thì tớ đã biết thế nào là “Theo tình, tình chạy. Chạy tình, tình theo”. Quỳnh Băng đứng giữa thật là khổ.

_ Bà cũng triết lý ghê nhỉ!-- Vừa nói, Giang vừa đẩy đầu Hương.

_ Chứ sao! Triết lý, hiểu việc nên lúc này tôi mới kịp thời ngăn bà phát ngôn bừa bãi.

_ Uhm!-- Giang gật đầu công nhận.

_ Đây!-- Thanh hơi nhăn trán.- Các cậu có nghĩ là...là...

_ Có gì nói đi!-- Giang hất hàm.

_ Thì là...-- Thanh nhăn trán.

_ Bình thường bà mạnh mẽ miệng lắm mà. Sao hôm nay úp úp mở mở thế?

_ Thì ý tôi là...có khi nào Băng...yêu Huy không?

_ CÁI GÌ?-- Kèm theo âm thanh chấn động trời đất của hai cái mồm kia là bốn con mắt rớt xuống bàn.

_ Bé bé cái mồm!-- Thanh đưa tay lên che miệng.

_ Bà nghĩ sao thế?

_ Không thể nào có chuyện đó được!

— Đúng là chuyện hư huyền!

— Không thể là thật được!

— Thế chẳng phải chính bà nói Bằng thích Huy là gì?- Thanh cãi.

— Thích khác, yêu khác.- Hương sững sờ.

— Thích là một dạng khác của yêu!

Câu khẳng định chắc nịch của Thanh làm cho Hương và Giang á khẩu không nói được gì nữa.

— Hạ hồi phân giải!- Thanh hạ màn.

— Wey! Câu này của tôi mà!- Hương kêu lên.- Ai cho bà ăn cắp thế hả?

— Cái gì mà của mi! Mi đã được cấp bản quyền chưa mà nói. Mi đi ăn cắp trong mấy cuốn tiểu thuyết chương hồi mà còn nói. Coi chừng ta i đo đất bấy giờ.

Vừa nói, Thanh vừa cốc lên đầu Hương.

— Ma nữ!

— Yêu nữ!

— Hồ ly!

— Yêu quái!

—(*^\$&()^%\$##%^&

—*&%^\$#^&*(()

Khổ! Hai cái miệng này đang dùng những cái tên mỹ miều nhất để nói xấu nhau.

Quất mắt nhìn một lượt khắp lớp A1, Gia Huy ngay lập tức lọt vào trong nhãn giới của Quỳnh Băng. Trái tim nó lại thất lại vì đau đớn. Khẽ hít một hơi thật sâu, nó quay về phía cô bạn nhỏ xinh ngồi đầu bàn gần lối đi.

— Bạn gọi Việt Hoàng giúp mình được không?

— Việt Hoàng hôm nay không đến trường đâu Quỳnh Băng!- Cô bạn mỉm cười.

— Ồ!- Quỳnh Băng thở ra.

Dứt câu, Quỳnh Băng vội rào bước đi. Nó rào bước đi thật nhanh để Gia Huy không nhìn thấy nó.

Đúng là số Quỳnh Băng đen thiệt. Đạo gần đây cô Tú, cô giáo dạy Địa của tụi nó lại trở tính, cứ tới tiết cuối cùng của môn Địa trong tuần là cô lại kêu vài tên lên kiểm tra vở. Nó chưa được cô gọi lên nên vì vậy nó có nguy cơ bị cô gọi lên nhất. Hay! Thật là...thế là hạnh kiểm tháng này của nó lại có nguy cơ đi đời nhà ma rồi.

— Quỳnh Băng!

Có ai đó gọi tên nó. Nó quay đầu là và nhìn thấy cô bạn lúc nãy.

— Tí nữa thì quên mất!- Cô bạn mỉm cười, nụ cười lộ rõ hai lún đồng tiền rất xinh.

— Có chuyện gì zậy bạn?

— Suýt thì quên mất! Việt Hoàng gửi vở cho bạn này!- Cô bạn cười ranh mãnh.

— Cảm ơn bạn!

— Không có gì đâu! À! Bạn nhớ kiểm tra thật kỹ quyển vở nhé. Thôi mình về lớp đây.

Dứt câu, cô bạn vội chạy đi mất để lại một Quỳnh Băng với dấu chấm hỏi to đùng trên đầu. Câu nói của cô bạn khiến cho nó cảm thấy khó hiểu quá. Tại sao lại phải kiểm tra lại vở nhỉ? Hay là Việt Hoàng đã làm hư vở nó rồi? Nghi ngại nó lật vở ra xem. Và ngay khi vừa lật vở ra, nó đã nhìn thấy một phong thư. Nó

ngạc nhiên nhìn phong thư và đưa lên rọi. Với tí ánh sáng yếu ớt nó thấy được một tờ giấy được gấp lại rất cẩn thận. “Chẳng lẽ là của...Việt Hoàng gửi ỉnh? Chẳng lẽ cậu ta chuối đến mức độ tỏ tình bằng cách này?” (Thưa pà kon, Quỳnh Băng suy đoán như vậy là hoàn toàn có căn cứ đấy nhé) Vừa bước xuống cầu thang, nó vừa mở phong thư ra. Một cách chậm rãi nó đọc những gì Việt Hoàng ghi trong thư...

14. Chương 14: Nụ Hôn Mưa (tiếp Theo)

Ngồi bó gối trên ghế, Quỳnh Băng nhìn chăm chăm vào hộp quà rõ to đang đặt trên bàn. Trong đầu nó hình thành nên bao nhiêu dấu chấm hỏi về Việt Hoàng. “Rốt cuộc chuyện này là sao? Việt Hoàng định làm gì? Mà...cậu ấy là người như thế nào? Tại sao lại tặng mình bộ váy đắt tiền này? Trông chiếc váy không cầu kỳ kiểu cách gì lắm nhưng chắc số tiền mua nó không phải là nhỏ. Việt Hoàng! Cậu là người như thế nào?” Lá thư kèm theo tấm thiệp mời nhỏ xinh của Việt Hoàng khiến nó suy nghĩ rất nhiều. Một bài thơ với biết bao nhiêu nỗi khát khao, niềm hy vọng.

“Nếu em là Hằng Nga...

...tôi không thể với tới...

...vì em thật xa vời.

Nếu em là tia nắng...

...tôi không thể chạm vào...

...vì em quá rực rỡ.

Nếu em là gió xuân...

...tôi không thể níu giữ...

...vì em chỉ thoáng qua.

Nếu em là cánh én...

...tôi chỉ có thể nhìn...

...vì én cần tự do.

Nếu là là đóa hoa...

...tôi chỉ có thể ngắm...

...vì hoa nên ngát hương.

Thu qua, đông lại sang...

...xuân đến rồi hạ về...

Thiên nhiên tôi không thể!

Nhưng em là nàng thơ...

...anh nhất định chinh phục...

Vì một lẽ mà thôi...”

— Có chuyện gì thế?- Hoàng Chương cất tiếng hỏi khi thấy cô em gái của mình ngồi ủ ê trên ghế.

— Bạn em rủ em đi dự tiệc.- Quỳnh Băng thật thà khai báo.

— Thế thì em cứ đi đi!- Hoàng Chương dựa người vào ghế.- Anh dù sao cũng quen ăn cơm một mình rồi.- Anh mỉm cười, nụ cười đẹp mê ly.

Quỳnh Băng lườm Hoàng Chương một cái rồi nhả sống mũi lại.

— Em không biết có nên đi hay không nữa.

— Chà chà! Là đi ăn đấy! Anh chưa bao giờ thấy em suy nghĩ nhiều đến việc có nên đi ăn miễn phí hay không cả.

— Những lần trước khác lần này khác.- Quỳnh Băng nhăn trán nhìn anh trai.

— Khác sao? Sao em trầm trọng hóa vấn đề lên thế?

— Là...một cậu bạn rủ em đi dự tiệc.- Mặt Quỳnh Băng ửng đỏ lên.

— Cái gì?- Hoàng Chương choáng.- Con trai à?

Quỳnh Băng gật đầu.

— Em mới quen cậu ấy hồi đầu năm học thôi.

— Mới quen hồi đầu năm học mà đã em đi dự tiệc à?- Hoàng Chương chống cằm lên suy nghĩ.- Có khi nào...

Hoàng Chương bỏ lửng câu nói, anh quay sang nhìn cô em gái của mình. Và sắc mặt của anh bắt đầu chuyển từ xanh sang tái khi anh nhận ra điều gì đó...

— Cậu ấy...thích em, nhưng mà em chỉ xem cậu ấy là bạn thôi. Anh! Em phải làm sao bây giờ?

Quỳnh Băng quay sang cầu cứu anh trai mình. Nhưng khi vừa nhìn thấy bộ mặt thất thần của Hoàng Chương, nó thật sự sock vì ngờ anh bị làm sao.

— Anh!- Quỳnh Băng lay tay Hoàng Chương.- Hoàng Chương! Anh sao thế? Hoàng Chương! Đừng có giỡn em nha! Lưu Hoàng Chương!

— Hả? Em...nói cái gì?- Hoàng Chương giật mình thoát khỏi “cơn mê”

— Anh sao thế?- Quỳnh Băng vẫn chưa thôi lo lắng.

— Anh không sao!- Hoàng Chương mỉm cười.- Em hỏi cái gì?

— Em hỏi anh là...em chỉ xem cậu ấy là bạn thôi. Theo anh, em có nên đi không?

— Đi chứ!- Hoàng Chương mỉm cười, nụ cười ấy có phần gượng gạo và thoáng một nỗi buồn xa xăm.- Đi để cậu ấy không cảm thấy hụt hẫng và giải thích mọi chuyện cho cậu ấy hiểu.

— Em cảm ơn anh!

Quỳnh Băng mỉm cười thật tươi rồi quàng tay ôm cổ anh trai mình. Hoàng Chương cũng vòng tay qua ôm cô em gái bé bỏng của mình, anh ôm nó thật chặt cứ như thể anh sợ có ai đó sẽ cướp mất nó khỏi vòng tay anh vậy. Nhẹ nhàng, anh đưa tay lên vuốt mái tóc của Quỳnh Băng.

Thả tay ra khỏi cổ Hoàng Chương, Quỳnh Băng vẫn giữ nụ cười thật tươi trên gương mặt mình.

— Thôi em đi thay đồ đây! Cậu ấy cũng gần tới rồi.

— Uhm!- Hoàng Chương chậm rãi gật đầu.

Quỳnh Băng cầm lấy hộp quà rồi đứng lên và đi thẳng về phía cầu thang. Ánh mắt của Hoàng Chương vẫn dõi theo từng động tác một của nó. Và trong lòng anh chợt dâng lên bao nhiêu cảm xúc thật kỳ lạ. Mất cả cha lẫn mẹ từ nhỏ, lại phải sống trong cô nhi viện, Hoàng Chương rất mực yêu thương và bảo vệ Quỳnh Băng để nó không phải chịu bất kỳ tổn thương nào. Suốt 10 năm qua, anh đã thay cả ba lần mẹ chăm sóc và nuôi nó khôn lớn. Đối với anh, nó là tất cả. Và giờ đây, khi anh nghe nó nói có một người con trai khác yêu thương nó, anh lại cảm thấy bức bối trong lòng cứ như anh vừa đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng vậy. Trong suy nghĩ của anh, Quỳnh Băng mãi là đứa em gái bé bỏng cần được chở che, bảo vệ. Và anh cũng nghĩ rằng cả cuộc đời này, hai anh em anh sẽ mãi yêu thương, bên cạnh nhau như thế này. Có lẽ vì suy nghĩ này, Hoàng Chương mới cảm thấy hoang mang, lo lắng và có cảm giác tuột mất, đổ vỡ như lúc này. Vậy là từ giờ trở đi, Quỳnh Băng sẽ không còn cần anh nữa rồi. Vì bên cạnh nó đã có người yêu thương nó hơn anh...Cái cảm giác nhói đau ấy thật quá!

— Hoàng Chương!

Quỳnh Băng cất tiếng gọi. Hoàng Chương quay về phía nó. Nó mặc một bộ đầm voan trắng có hoa và dài đến đầu gối, cánh tay áo hơi phồng lên, điểm xuyết chiếc váy là một cái nơ nhỏ xinh được thắt lệch sang bên trái. Phần trên váy có phần ôm sát cơ thể để làm lộ vòng một của người mặc một cách kín đáo

— Dễ thương lắm!

Quỳnh Băng cười thật tươi và lúc lắc cái đầu khiến cho tóc của nó cứ đung đưa đung đưa.

— Thank you anh!

“Đing...dong...”, chuông cổng kêu, cả hai anh em Quỳnh Băng quay về phía cổng.

— Đúng giờ thật!

— Thôi em ra đi!

— Dạ! Thế em đi nhé!

— Uhm! Đi chơi vui về! Nhớ về sớm! Về anh có quà.

— Có quà!- Mắt Quỳnh Băng sáng lên.

— Khục khục!- Hoàng Chương nén cười.- Đi đi!

Chu cái miệng ra, Quỳnh Băng quay ngoắt đi và bước ra cổng...

.....

Dừng chiếc xe đạp trước một nhà hàng sang trọng nằm bên bờ sông êm đềm, Việt Hoàng mỉm cười với Quỳnh Băng.

— Cậu chờ mình tí! Mình vào cất xe.

— Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu.

Nói đoạn Việt Hoàng dắt xe vào bãi giữ xe. Quỳnh Băng nhìn theo Việt Hoàng và nó không khỏi xao xuyến. Việt Hoàng hôm nay trông rất cuốn hút, cậu mặc một chiếc áo sơ-mi trắng tinh, cổ đeo hờ cà- vạt, bên ngoài là một chiếc áo khoác giả vets màu đen tạo nên sự lịch lãm của một người con trai trưởng thành, tuy nhiên tay áo lại được xắn lên cao nên trông cậu rất năng động và không hề giống những tên kính cận mọt sách khác một tí nào cả...Từ phía nhà để xe, Việt Hoàng bước ra, dáng đi mạnh mẽ khiến cho người đối diện có cảm giác an toàn tuyệt đối. Ánh đèn soi mình dưới vũng nước rồi lại hắt lên tỏa sáng một vùng khiến cho gương mặt của Việt Hoàng có gì đó hư hư thực thực, thật khó giải thích. Nhưng cũng chính lúc này, Quỳnh Băng lại nhìn thấy rất rõ những đường nét rắn chắc, mạnh mẽ trên gương mặt điển trai ấy. Việt Hoàng đến gần, cậu nở một nụ cười thật tươi với nó.

— Đi nào!

Nói đoạn Việt Hoàng nắm lấy tay Quỳnh Băng và dắt nó vào trong. Gương mặt nó dần đỏ lên.

— Thả tay tớ ra!- Quỳnh Băng lí nhí.- Ngượng chết đi được!

Việt Hoàng quay sang nhìn Quỳnh Băng lúc này cả gương mặt đã đỏ bừng lên chẳng khác nào một trái dâu tây đang vào độ chín rộ cả.

— Có gì đâu mà phải ngượng.- Nụ cười của Việt Hoàng tươi hơn lúc nãy.

Tới bên bàn tiếp tân, Việt Hoàng cúi chào lịch sự.

— Tôi có đặt phòng trước rồi!

— Vâng! Xin quý khách cho biết tên ạ.

— Lê Việt Hoàng!

Trong lúc nhân viên quầy tiếp tân tra sổ, Việt Hoàng lại quay về phía Quỳnh Băng lúc này nó đang nhìn ngấm xung quanh. Đây không phải là lần đầu tiên nó vào những nhà hàng sang trọng như thế này. Vì khi nó còn nhỏ, anh trai nó mỗi lần đãi khách vẫn hay dẫn nó theo mà. Nhưng nó vẫn chưa thôi choáng ngợp về vẻ xa hoa của nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố này. Lối kiến trúc Gothic thời phục hưng với những đường nét rắn chắc tạo cho khách hàng cảm giác mạnh mẽ, kiên cố. Nhưng bên cạnh đó cũng là những nét cong mềm mại và những điểm nhấn tinh tế giúp mọi người cảm thấy thư thái hẳn ra. Và điểm nhấn lớn nhất của nhà hàng chính là đài phun nước tượng thần Atlas đang đội trên mình cả bầu trời ở ngay giữa đại sảnh. Kết hợp hài hòa giữa hai lối kiến trúc nổi tiếng là La Mã và Hy Lạp, nhà hàng đã tạo nên sự ấm cúng, bảo bọc, an toàn nhưng cũng vô cùng thoải mái cho khách hàng của mình.

— Cậu dẫn tớ vào đây làm gì thế?— Mãi ngấm nhà hàng, Quỳnh Băng chắc đã quên tất cả rồi.

— Vào nhà hàng tất nhiên là để ăn chứ để làm gì?!— Việt Hoàng bật cười.

— Hả?— Quỳnh Băng ngạc nhiên.— Cậu...rủ tớ vào đây để ăn à?

— Hả?— Việt Hoàng sock toàn tập.

— Tớ tưởng vào đây ngấm cảnh chứ?

— Cái gì?— Cả kính lẫn mắt của Việt Hoàng muốn rớt xuống đất.

— Hahaha!!!!— Quỳnh Băng ôm bụng cười.— Mới đùa có tí thôi mà nhìn cậu kìa.

— Cậu dám đùa tớ à?

— Mời quý khách vào phòng số bốn ạ!

— Cảm ơn!

Dứt câu, Việt Hoàng quay lại nhẹ nhàng nắm tay của Quỳnh Băng rồi bước đi. Họ bước đi trước bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ của những cô gái trẻ.

— Đây!— Quỳnh Băng nói chỉ vừa đủ lớn cho Việt Hoàng nghe.— Nghiêm túc đấy! Tại sao cậu lại dẫn tớ đến chỗ này. Nó...xa hoa quá.

— Cậu không thích hả?— Việt Hoàng quay về phía Quỳnh Băng.

— Đẹp như thế này ai mà không thích! Nhưng mà...tớ thấy...như thế nào ấy. Mà hơn nữa, tụi mình là học sinh. Làm gì dư tiền đến mức này. Cậu...cậu làm tớ tò mò về cậu đấy.

— Tò mò về cái gì?

— Về tất cả!— Quỳnh Băng nhấn mạnh từng từ một.

— Tò mò nhiều không tốt đâu Quỳnh Băng.

— Bản tính tớ thế. Không thay đổi được đâu.

— Thôi được rồi! Tối nay, tớ sẽ giải đáp cho cậu tất cả.

Nói đoạn Việt Hoàng dừng lại và quay về phía Quỳnh Băng.

— Cậu nhắm mắt lại đi!

— Gì vậy?— Quỳnh Băng tò mò.

— Tới nơi rồi. Nhưng trước khi vào, cậu hãy nhắm mắt lại đi.

— Về chuyện!— Quỳnh Băng bĩu môi.

Lè lưỡi trêu Việt Hoàng, cô nàng cũng chịu nhắm mắt lại.

— Tớ mà ngã là cậu chịu trách nhiệm đấy.

— Ok! Cậu sẽ không ngã đâu.

Khẽ mỉm cười, Việt Hoàng nhẹ xoay nắm cửa rồi chậm chậm dìu Quỳnh Băng từng bước, từng bước một.

— Có bậc cầu thang đấy! Cậu cẩn thận!

...Dẫn Quỳnh Băng xuống hết bậc cầu thang, Việt Hoàng dần rời lỏng tay của mình ra khỏi tay Quỳnh Băng. Rồi cậu buông hẳn nó ra.

— Cậu mở mắt ra đi!

Từ từ hé mở đôi mắt, Quỳnh Băng cố nhìn cho thật rõ tường mọi thứ xung quanh. Nhưng nó chẳng thể nhìn thấy gì. Vì xung quanh nó là một màn đen dày kịt đến nỗi không thể nhìn ra bất kỳ thứ gì cả. Nó đảo đảo nhìn xung quanh. Nhưng vẫn vô vọng.

— Việt Hoàng! Cậu...

Trước khi Quỳnh Băng kịp hoàn thành câu nói thì ánh đèn bật mở. Và trước mắt nó là một khung cảnh thật sự là rất đẹp. Khắp căn phòng tràn ngập bong bóng trái tim màu hồng. Phía cuối phòng là một chiếc bàn nhỏ để máy nghe nhạc thời xưa, ánh sáng vàng của cái loa sáng rực lên khiến cho nó trở nên mờ ảo và đĩa đã được đặt vào máy chỉ cần đặt kim vào là nó sẽ quay. Ngay bên cạnh máy nghe nhạc là một vài đóa Thủy Vũ. Giữa phòng là một cái bàn vuông vẫn với khăn trải bàn trắng tinh. Bên trên, phía xa nhất của chiếc bàn là hai ngọn nến khá to có buột nơ bên dưới. Ánh nến lung linh khiến cho không gian xung quanh trở nên mờ ảo (xin thưa là nến vừa mới được thắp lên đấy ạ). Cạnh đó là một lẵng hoa với rất nhiều hoa. Màu hồng nhạt của hoa hồng baby, màu vàng của hoa mimosa, màu trắng của hoa cúc trắng, màu vàng nghệ của hoa hướng dương, màu hồng của hoa hồng phấn, màu hồng của hoa tường vi hồng và sắc xanh lẫn với sắc tím của hoa lưu ly. Lẵng hoa được cắm rất khéo léo chính vì vậy mà nó không hề gây cả giác rộp, nhiều cho người ngắm...

— Tặng cậu này!

Quỳnh Băng vẫn chưa thôi ngạc nhiên về khung cảnh ngay trước mắt mình. Nào là hoa, là nến, là bong bóng...Nó ngơ ngác nhìn lẵng hoa trong tay Việt Hoàng rồi lại nhìn cậu. Thật sự lúc này nó thấy cậu đẹp một cách lạ kỳ. Nét đẹp dịu dàng như một chàng thiên sứ nhưng cũng rất mạnh mẽ. Nụ cười của Việt Hoàng thật khiến nó choáng ngợp. Trong cái khung cảnh lung linh sang trọng này, Quỳnh Băng cảm thấy ngây ngất một cách lạ thường.

— Tặng cậu này!

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Quỳnh Băng đón lấy lẵng hoa từ tay Việt Hoàng.

— Happy birthday! Chúc mừng sinh nhật cậu! Quỳnh Băng!

— Hả?- Nó ngạc nhiên.- Sinh nhật tớ?

— Xem cậu kia!- Việt Hoàng bật cười khúc khích.- Sinh nhật của cậu mà cậu cứ làm như là sinh nhật người đừng vậy.

Quỳnh Băng chợt nhớ lại trước lúc ra khỏi cổng, Hoàng Chương có nói: “Về anh có quà.”

— Thảo nào!

— Uhm?

— À không có gì? Mà...cậu định để tớ đứng như thế này sao?

Khẽ mỉm cười, nụ cười thật tươi và ấm áp, Việt Hoàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Quỳnh Băng rồi dẫn nó đến chính giữa phòng.

— Cậu thổi nến đi!

Quỳnh Băng mở to đôi mắt nhìn chiếc bánh ga-tô đặt ngay giữa bàn. Lúc này, nó không hề để ý gì cả. Sắc vàng rực rỡ sang trọng của nến và đèn đã tạo nên một không gian lung huyền khiến nó không chú ý gì cả. Nó đưa mắt nhìn chiếc bánh ga-tô tròn xinh được đặt ngay ngắn ở giữa bàn...Khẽ nhắm mắt lại và ước một điều ước, nó thổi tắt ngọn nến số 18. Phải! Nó đã tròn 18 tuổi rồi. Và người chia sẻ niềm vui này với nó không phải là người nó thích...

...Bữa tiệc diễn ra trong bầu không khí vui vẻ. Cả Quỳnh Băng và Việt Hoàng đều cười nói không ngớt. Những bản nhạc phát ra từ máy nghe nhạc khiến cho không khí trở nên lắng đọng hơn. Nhìn từ ngoài vào, chắc hẳn mọi người ai cũng phải ghen tỵ với khung cảnh bên trong.

__ Đây là lý do tại sao hôm nay cậu nghĩ học phải không?- Quỳnh Băng hỏi Việt Hoàng.

__ Sao cậu nghĩ thế?- Việt Hoàng cười tươi.

__ Vì...để có được một nơi như thế này...không phải là...chuyện dễ dàng gì. Còn nữa...- Quỳnh Băng liếc nhanh về phía lăng hoa.- Tường vi hồng, rồi Lưu ly, Mimosa đều là những loài hoa rất khó kiếm ở đất miền Trung này. Đặc biệt là Mimosa.

__ Cậu suy luận giỏi thật!

__ Tổ sẽ cho đó là một lời khen.- Quỳnh Băng cười híp mắt. Nhưng ngay sau đó, nó lại nhăn tán khó hiểu.- Việt Hoàng...cậu...cậu là người như thế nào?

Việt Hoàng nhăn trán nhìn Quỳnh Băng. Quỳnh Băng thật sự lúng túng rồi. Nó nhăn trán và cố tìm những từ ngữ thích hợp để có thể nó rành mạch thắc mắc của nó dành cho Việt Hoàng.

__ Tổ và cậu quen nhau trong lần tổ hậu đậu ở cầu thang...uhm...tụi mình là bạn...khoảng thời gian tổ và cậu làm bạn không dài. Nhưng cũng không thể cho đó là một thứ tình bạn vu vơ được. Cậu đã giúp tổ rất nhiều...quan trọng hơn là...tổ có cảm giác...đường như...cậu biết rất rõ về tổ.

__ Cậu không vui?- Việt Hoàng bắt chọt hỏi.

__ Tất nhiên là không! Có một người bạn thân như cậu tổ rất vui. Nhưng...trong khi cậu giúp tổ rất nhiều thứ như tránh ánh mắt dò xét của mấy đứa trong trường, rồi giúp tổ giải bài tập hoặc là kêu tổ dậy đúng giờ. Thì tới lại chẳng giúp gì cho cậu cả. Quan trọng hơn là...tổ...không biết gì về cậu cả. Xuất thân của cậu rồi cả buổi tối này làm tổ rất tò mò về cậu.

__ Tò mò nhiều không tốt đâu!

__ Chính cậu đã nói là tối nay sẽ giải đáp mọi thắc mắc của tổ.- Quỳnh Băng chống chế

__ Được rồi! Nhưng trước khi trả lời câu hỏi của cậu, tổ muốn hỏi, có phải xuất thân của tổ rất quan trọng với cậu không?

__ Ở một góc độ nào đó...thì cũng có chứ. Chơi với một người mà lại không biết gì về họ cả...kỳ thế nào ấy.

__ Tổ hiểu rồi!- Việt Hoàng gật đầu.- Bây giờ tổ trả lời cậu luôn đây. Tổ...là con trai của Chủ tịch hội đồng quản trị Trần thị.

__ Tr...Trần...Trần...th...thị...Trần thị!- Quỳnh Băng đánh vần mãi mới ra cái tên đó.

__ Đúng thế!

__ Nhưng mà...cậu họ Lê cơ mà? Mà nếu thế, cậu có quan hệ gì với Gia Huy? còn nữa Trần thị ở trong Sài Gòn, sao cậu lại ở đây?

__ Bình tĩnh nào Quỳnh Băng! Thứ nhất, mẹ tổ họ Trần. Thứ hai, tổ và Gia Huy không có quan hệ huyết thống và họ hàng gì với nhau cả. Hơn nữa, Gia Huy không phải họ Trần.

__ HẢ?- Quỳnh Băng thốt lên.- Gia Huy không phải họ Trần?

__ Đúng thế! Còn lí do thì thời điểm này, cậu không nên biết.

__ Vậy...cậu là...con của Trần thị?

__ Uhm!

__ Thế tại sao...cậu lại không ở trong Sài Gòn mà lại về đây?

__ Thế giới nhà giàu rất phức tạp. Năm mình mười một tuổi, tập đoàn và gia đình mình xảy ra biến cố. Biến cố ấy không hề nhỏ một tí nào cả. Nó khiến cho Trần thị có nguy cơ phá sản. Theo cục thống kê, năm đó Trần thị có số nợ xấu cao nhất nước. Ông ngoại mình khi ấy mới qua đời, mẹ mình lên thay chức Chủ tịch

nhưng công việc lại chưa thạo, vì chuyên ngành của bà là PR. Ba mình lúc ấy là phó chủ tịch hội đồng quản trị đã lao tâm khổ tứ rất nhiều cho Trần thị để vực nó trở lại. Bên cạnh đó, ông cũng phải tìm cách đối phó lại với những mảnh khoe của thương trường để giữ Trần thị có thể đứng vững. Nhiều người trách ông rằng, ông chẳng qua chỉ là rể nhà họ Trần, tô tở của Trần thị mà thôi và ông không nên làm khổ mình như thế. Nhưng ba mình cho rằng, đã làm việc cho Trần thị thì mỗi người, dù người đó là ai và đang nắm giữ chức vụ gì, đều phải có trách nhiệm với Trần thị trong lúc khó khăn. Qua cơn cuồng phong đó, ba mình mắc bệnh.- Nói đến đây, chất giọng của Việt Hoàng trở nên nghẹn ngào.- Ba mình mất lúc mình vừa tròn mười ba tuổi. Khi thương trường tạm yên ổn, gia đình lại lục đục. Các cậu, dì của mình đòi tranh giành tài sản và chia cổ phần của Trần thị cho họ.

— Thế...ông ngoại cậu không để lại chúc thư sao?- Quỳnh Băng chậm rãi hỏi.

— Có chứ! Nhưng trước thời điểm công bố bức chúc thư, sáu tháng sau khi ông mất, văn phòng luật sư, nơi mà ông ngoại mình lập di chúc đã xảy ra vụ cháy. Nên vì vậy, chuyện tài sản mới trở nên rắc rối. Mẹ vì không muốn mình bị hệ lụy nên đã đưa mình ra ngoài này. Sau khi ba mất, mẹ cương quyết bắt mình đi cho bằng được dù ỉn có nói gì đi chăng nữa.

— Không ai biết cậu?

— Uhm!- Việt Hoàng gật đầu.- Thân phận của mình được giấu kín.

— Vậy cậu sống ngoài này với ai?

— Chú họ của mình! Chú ấy vốn là công nhân. Chú ấy rất tốt.

Không gian xung quanh im ắng hẳn. Bản nhạc du dương phát ra từ máy nghe nhạc càng khiến cho căn phòng này trở nên trầm lắng hơn. Những gì Việt Hoàng kể, Quỳnh Băng cứ ngỡ như là một giấc mơ vậy. Không! Phải là một cơn ác mộng thì đúng hơn. Tuổi thơ của Việt Hoàng quá buồn đau. Khẽ thở ra, nó đưa mắt nhìn về ô cửa kính. Trời mưa! Đường như ông trời cũng đang buồn giống nó chăng? Ô cửa đóng kín thế nhưng Quỳnh Băng cảm thấy se lạnh, cái lạnh đột ngột ấy không hẳn là vì từ máy điều hòa nhiệt độ mà có lẽ là vì nó cảm nhận được những năm tháng lạnh lẽo, cô độc của Việt Hoàng...

— Cậu có muốn hỏi gì nữa không?

Việt Hoàng lên tiếng hỏi cắt đứt dòng suy nghĩ của Quỳnh Băng.

— Không!- Quỳnh Băng quay về phía Việt Hoàng.- Tớ phục cậu đấy!- Nó mỉm cười, một nụ cười thật dịu dàng và đầy cảm phục.- Trải qua bao nhiêu chuyện như thế mà cậu vẫn có thể sống vui vẻ được.

— Cậu cũng vậy thôi mà!

Quỳnh Băng đỏ chín cả mặt, nó ngó lơ đi chỗ khác.

— Ê! Bản nhạc này nghe quen quá!- Nó tìm cách đánh trống lảng.

Khẽ bật cười, Việt Hoàng cười trừ.

— Đây là bản Fur Elise của Beethoven.

—Ồ!- Quỳnh Băng gật gật cái đầu.

— Ẩn đằng sau bản nhạc này là một câu chuyện rất thú vị đấy.

— Thế à?- Quỳnh Băng háo hức.- Cậu kể cho tớ nghe đi.

— Fur Elise ở Việt Nam còn có cái tên khác là “cánh thư gửi Elise”.

— Cánh thư Elise à? Hình như tớ đã nghe cái tên này rồi. Đó...là một câu chuyện tình phải không?

— Không hẳn! Elisabeth Roecket còn được gọi là Elise. Bà có một người anh trai là Joseph Roecket là người thể hiện nhân vật Florestan trong vở Fidelio do Beethoven sáng tác. Hai người này sau trở thành bạn thân thiết của nhau. Sau này, dù Elisabeth đã lấy chồng rồi nhưng mối quan hệ giữa bà và Beethoven vẫn rất thân thiết. Elisabeth là người có khả năng âm nhạc, bà từng chơi piano và sau này bà trở thành ca sĩ. Mùa xuân năm một ngàn tám trăm mười, Elisabeth đến Bamberg để làm việc trong nhà hát và bà hy vọng gặp

được ấn tượng với Hoffman, là người điều hành nhà hát lúc đó. Theo nhiều giả thiết, Beethoven đã sáng tác bản nhạc này tặng cho Elise lúc đó đang ở Bamberg.

— Không ngờ cậu lại am hiểu đến vậy?— Quỳnh Băng tỏ ra ngạc nhiên.

— Cũng thường thôi mà.

— Thật không đó?— Quỳnh Băng đẩy giọng mình lên đến quãng tám.— Dân khối A các cậu mà am hiểu rành rẽ về nghệ thuật như thế thì...bất bình thường lắm đó. Lại còn...làm thơ nữa chứ.

Ops! Ngay sau khi dứt câu, Quỳnh Băng đã phải cúi mặt xuống để giấu hai gò má đang đỏ lên của mình. Ôi! Nó tự làm mình xấu hổ mất rồi.

Việt Hoàng nắm bắt tất cả mọi hành động của nó.

— Đó không phải là bài thơ. Đó là những câu viết vất dòng thôi. Câu cuối cùng còn thiếu...cậu cũng thấy phải không?

Quỳnh Băng gật đầu và vẫn không ngẩng mặt lên.

— Cậu biết nó thiếu cái gì không?

Im lặng.

— Nó thiếu ba chữ quan trọng. Đó là “tớ thích cậu”. Làm bạn gái của tớ nhé!

Quỳnh Băng đông cứng người trước những gì Việt Hoàng vừa nói. Nó có nghe nhầm không vậy? Việt Hoàng thích nó, nó biết. Việt Hoàng muốn nó làm bạn gái của cậu, nó...choáng. Trong phút chốc, đầu óc nó đặc nghèn lại. Váng vất nó cảm thấy mình như người say vậy. Nhưng đó không phải là cái lâng lâng của hạnh phúc...

— Tớ biết cậu thích Gia Huy!— Vừa nói, Việt Hoàng vừa nắm nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của nó đang đặt trên bàn.— Nhưng tớ vẫn muốn cậu làm bạn gái của tớ. Tớ tin chắc rằng, tớ sẽ giúp cậu quên được Gia Huy, khiến cậu thích tớ và tớ sẽ làm cho cậu hạnh phúc, vui vẻ.

— Việt Hoàng! Tớ...

“Cạch...rầm”, cánh cửa bật mở và kèm theo đó là âm thanh của sự ngang tàng. Cả Việt Hoàng lẫn Quỳnh Băng đều giật mình quay lại nhìn.

Fần cuối của chap sẽ làm một cuộc đối đầu và một nụ hôn mưa lãng mạn như đúng tên chap. Chờ đọc nha mọi người. Trina love everyone

15. Chương 15: Nụ Hôn Mưa (cuối Cùng)

“Cạch...rầm”, cánh cửa bật mở và kèm theo đó là âm thanh của sự ngang tàng. Cả Việt Hoàng lẫn Quỳnh Băng đều giật mình quay lại nhìn.

— Gia...Gia Huy!— Quỳnh Băng thốt lên.

Không nói không rằng gì, Gia Huy chậm rãi tiến về phía Quỳnh Băng và Việt Hoàng. Và lúc này, khi cậu tiến lại gần, nó mới nhìn thấy rõ những đường nét góc cạnh của gương mặt cậu. Cả gương mặt ấy căng cứng lên. Dường như cậu đang cố kìm nén điều gì đó.

Quỳnh Băng chậm rãi đứng lên, nó không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Gia Huy. Nhưng nó biết rằng đôi mắt ấy đang soái sâu vào nó như muốn nhìn thấu tâm can nó.

Gia Huy nhìn Quỳnh Băng với một đôi mắt cực kỳ phức tạp và khó dò.

— Cậu đến đây làm gì?- Việt Hoàng đứng hẳn lên hỏi Gia Huy. Trong chất giọng ấy, người ta có thể nghe thấy sự tức giận.

— Cậu ở đây được, tại sao tôi lại không thể ở đây?- Gia Huy hỏi ngược lại Việt Hoàng nhưng cậu vẫn nhìn Quỳnh Băng.- Quỳnh Băng! Chúng ta nói chuyện với nhau được không?

Quỳnh Băng ngạc nhiên. Nó ngẩn đầu lên nhìn Gia Huy. Gia Huy muốn nói chuyện với nó? Tại sao? Tại sao không phải là sớm hơn? Tại sao lại là lúc này? Chẳng lẽ cậu muốn nó bị biến thành trò đùa trước mặt cậu lần nữa sao?

— Tôi không có gì để nói với cậu! Trò đùa của cậu, tôi không chơi nổi đâu.

— Không...

— Cô ấy là không có chuyện gì để nói với cậu cả.- Việt Hoàng cắt ngang lời Gia Huy.- Cậu hãy đi đi! Bọn tớ đang ăn tối.

— Cô ấy có muốn nói chuyện với tôi hay không tự cô ấy biết rõ. Không cần cậu xen vào. Quỳnh Băng...

— Tôi đã nói là không rồi!- Quỳnh Băng hét lên.- Tôi không có gì để nói cả. Đừng có biến tôi thành trò tiêu khiển nữa.

— Quỳnh Băng...

— Đủ rồi đấy!- Việt Hoàng túm lấy cổ áo của Gia Huy và cắt ngang lời của cậu.

— Việt Hoàng!- Quỳnh Băng thất thanh.

— Gia Huy! Cậu khiến tôi thấy phát bực đấy. Quỳnh Băng đến với cậu. Nhưng cậu đã đẩy cô ấy ra. Bây giờ cậu quay lại để làm gì? Cậu đúng là không thích cô ấy rồi thì thôi tại sao lại không buông tha cô ấy hả?

Gia Huy chậm rãi đưa tay lên và gỡ từng ngón tay của Việt Hoàng ra khỏi cổ áo mình.

— Cậu thì hiểu cái quái gì về tôi!- Chất giọng của Gia Huy vẫn đều đều, nhưng ẩn sâu bên trong giọng nói ấy là cả một sự tức giận.- Lê Việt Hoàng! Cậu đừng tự mình cái quyền phán xét và ngăn cản người khác. Chuyện của tôi, tôi biết phải làm như thế nào?

— Chuyện của cậu có liên quan đến Quỳnh Băng?

— Đó là việc riêng! Cậu không cần biết!

— Chỉ cần là chuyện của Quỳnh Băng thì tôi không thể làm ngơ.

— Đủ rồi đấy!- Quỳnh Băng hét lên.- Hai người thôi đi.

Nói đoạn, Quỳnh Băng tiến về phía Việt Hoàng và Gia Huy.

— Có gì cậu nói đi!

— Chúng ta ra ngoài đi!

— Chúng tôi đang dùng bữa tối!- Chất giọng của Việt Hoàng đã được đẩy lên đến quãng tám.

— Chúng ta đi!- Chất giọng của Gia Huy vẫn nhẹ tênh.

Quỳnh Băng bắt đầu tỏ ra bối rối. Có chuyện gì mà Gia Huy lại không thể nói ở đây cơ chứ? Tại sao lại phải ra ngoài? Rốt cuộc, Gia Huy muốn nói gì với nó? Nó có nên đồng ý ra ngoài hay không đây?

— Cô ấy sẽ không đi với cậu đâu!- Việt Hoàng khẳng định chắc nịch.

— Lê Việt Hoàng! Cậu tự tin quá đấy!

Dứt câu, Gia Huy nắm lấy tay Quỳnh Băng...

...Trước khi Quỳnh Băng kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, nó đã thấy mình đang dần tiến ra đại sảnh. Phải! Gia Huy đã kéo nó ra khỏi phòng.

— Bỏ tôi ra!- Quỳnh Băng kêu lên.- Cậu làm trò gì vậy? Bỏ tôi ra!

— Tôi đã nói là chúng ta cần ra ngoài nói chuyện rồi mà.- Vừa kéo Quỳnh Băng đi, Gia Huy vừa lên tiếng.

— Trần Gia Huy!

Vừa hét lên, Quỳnh Băng vừa dùng hết sức lực của mình để vung tay của nó ra khỏi bàn tay thép của Gia Huy...

...Gia Huy dù cầm tay nó rất chặt, nhưng cậu không dám làm nó đau nên vì vậy, tay nó vùng thoát khỏi tay cậu một cách dễ dàng. Cậu vội quay lại và thấy nó ngùn ngụt lửa giận.

— Rốt cuộc cậu muốn cái gì nữa đây? Tôi không phải là con rối của cậu để cho cậu thích kéo đi đâu thì kéo, thích đối xử như thế nào cũng được.

— Quỳnh Băng! Tớ...

— Tớ, tớ cái đầu cậu! Hơn hai tháng rồi, cậu vẫn tiếp tục muốn biến tôi thành con rối sao?- Nước mắt của Quỳnh Băng bắt đầu rơi.- Cậu tàn nhẫn lắm! Hơn hai tháng trước, chỉ có tôi và cậu. Còn lần này...cậu muốn cho bàn dân thiên hạ biết tôi ngu ngốc đến mức nào...phải không? Cho dù cậu có chuyện gì muốn nói...với tôi đi chẳng nữa...cậu cũng không thể tùy tiện kéo tôi đi như một con búp bê như vậy. Quyền quyết định đi hay không...là ở tôi cơ mà.

Vừa dứt câu, Quỳnh Băng đã vụt chạy thẳng ra giữa đại sảnh. Không chần chừ, Gia Huy vội đuổi theo nó.

— Quỳnh Băng! Quỳnh Băng! Nghe tớ nói đã.

Gia Huy càng kêu, Quỳnh Băng càng ra sức chạy nhanh hơn. Nó không muốn nghe Gia Huy nói gì vào lúc này cả. Nó thật sự cảm thấy rất rối loạn. Nó vội đẩy cánh cửa kính nặng trĩu triu ra, gió từ bên ngoài thổi vào kèm theo đó là những giọt nước mưa lạnh buốt bay vào người nó như những mũi kim nhọn hoắt đâm vào người, thế nhưng nó mặc, nó vẫn quyết chạy.

— Quỳnh Băng! Nghe tớ nói đã!- Gia Huy đã đuổi kịp Quỳnh Băng. Vừa nắm tay nó, cậu vừa hét lên (chả là tiếng mưa át tiếng nói)

— Tôi không muốn nghe!- Quỳnh Băng cũng hét lại.- Cậu đừng có biến tôi thành trò cười nữa được không hả?

Nói rồi Quỳnh Băng đẩy Gia Huy ra và nó chạy vào màn mưa...

...Vậy là cuộc rượt đuổi dưới mưa diễn ra ở trong sân nhà hàng. Người trước, kẻ sau, cả đều nỗ lực chạy thật nhanh...Và sau một hồi chạy cật lực, Gia Huy đã nắm được tay Quỳnh Băng, cậu xoay người nó lại và giữ chặt lấy nó. Lần này, cậu nhất định không để cho nó chạy thoát một cách dễ dàng.

— Nghe tớ giải thích đã Quỳnh Băng! Mọi chuyện không...

— Buông tôi ra! Tôi không muốn nghe cậu nói.

Cả gương mặt Quỳnh Băng ướt đầm. Không biết là vì mưa hay là vì nước mắt nó đang rơi không ngừng, không ngừng nữa...

— Không! Tớ không buông! Cậu nhất định phải nghe tớ nói. Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu.

— Trần Gia Huy! Buông tôi ra!- Quỳnh Băng cố vung tay ra khỏi hai bàn tay đang xiết chặt của cậu.- Tôi đã chờ cậu giải thích hơn hai tháng nay rồi. Giải thích rằng cậu không hề cố ý chọc tôi. Rằng tôi không phải là một con ngốc. Rằng tất cả mọi chuyện không như tôi nghĩ. Nhưng cậu đã không giải thích bất kỳ điều gì cả. Chẳng lẽ cậu ép tôi phải là người giải thích sao? Tôi là con gái mà! Dù tôi không đẹp nhưng tôi cũng có quyền kiêu hãnh vì điều đó chứ. Dù tôi không sắc sảo nhưng tôi cũng không ngu đến mức vứt bỏ lòng tự trọng của mình để đến giải thích với cậu về một chuyện khiến tôi không đủ can đảm nhìn mặt cậu.- Vừa nói, nó vừa đẩy vào ngực Gia Huy.- Tại sao cậu lại không hiểu điều đó và đến giải thích cho tôi rằng mọi chuyện đều ổn? Cậu có biết là hơn hai tháng qua tôi phải sống như thế nào không? Tôi đã phải sống trong sự dè bĩu của lũ bạn. Bọn chúng nói rằng tôi treo cao, bọn chúng nói rằng tôi bị cậu đá như thế là đáng đời. Cậu có biết khi đó, chỉ cần một câu nói của cậu thôi là đủ xoay chuyển tình thế rồi không? Cậu có biết không? Cậu nói đi chứ!

Nói!? Gia Huy phải nói gì bây giờ khi mà tất cả những gì Quỳnh Băng nói hoàn toàn đúng? Hơn hai tháng qua, nó đã sống trong sự dè bĩu của mọi người thế mà cậu, nhân vật chính lại không hề hé răng gì cả. Không phải là cậu không muốn giúp nó đâu, mà cậu không thể giúp nó được. Bản thân cậu, cậu lo ình còn chưa xong, tính mạng thì có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào thì cậu làm sao có thể ra mặt giúp nó được đây?...Nhưng...lúc này đây, cậu không muốn mất nó. Cậu đúng là như Việt Hoàng nói, không để nó tiến lại gần nhưng cũng không để nó rời xa mình. Định mệnh! Tất cả thuộc về định mệnh chăng? Và nếu đã là định mệnh rồi thì không ai có thể thay đổi được bất kỳ điều gì. Chúng ta buộc phải tuân theo sự sắp xếp của nó. Nhưng nếu có thể, Gia Huy vẫn muốn thay đổi định mệnh của mình. Đó là cậu sẽ gặp lại Quỳnh Băng vào một thời điểm khác tươi sáng hơn để cả hai không phải chịu đau khổ như thế này...

— Cậu nói đi!- Quỳnh Băng lại hét lên.- Tại sao cậu lại không nói? Nói đi chứ! Chẳng lẽ một câu cậu cũng không nói được sao? Trần Gia Huy! Tôi gh...

Trước khi Quỳnh Băng hoàn tất câu nói của mình, Gia Huy đã đặt môi mình lên đôi môi mềm của nó. Nụ hôn đầu đời đến với nó quá nhanh khiến nó mở căng mắt ra nhìn và trong nhất thời nó không nghĩ được gì cả...Cổ nứ giữ lại chút tỉnh táo, nó bắt đầu kháng cự để vùng thoát khỏi Gia Huy...

...Nhưng Gia Huy đã nhanh hơn nó, cậu giữ thật đôi tay nó và vẫn tiếp tục hôn nó những nụ hôn thật sâu...Và rồi tay nó cũng thôi kháng cự. Một cách nhẹ nhàng, Gia Huy vòng một tay qua ôm eo nó, tay còn lại ôm lấy bờ vai của nó...Nụ hôn ấy của cậu như muốn kéo dài mãi, nó mang theo biết bao nhiêu niềm thương nỗi nhớ và cả những đau đớn đang chất chứa mỗi lúc một dày thêm...

...Gia Huy chậm rãi buông Quỳnh Băng ra. Nó thất thần nhìn Gia Huy. Thật sự lúc này đầu óc nó đã đặc nghén rồi, nó không thể nào nghĩ được điều gì cho ra hồn nữa. Nó đưa cặp mắt đang mất hồn của mình nhìn Gia Huy. Và nó nhận ra rằng đôi mắt ấy của cậu chất chứa bao nhiêu là nỗi đau, bao nhiêu là niềm thương nhớ, nó thấy được từ đáy mắt cậu đang thăng lên tia hạnh phúc nữa.

— Quỳnh Băng!- Gia Huy chậm rãi cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Quỳnh Băng.- Anh xin lỗi! Anh rất muốn giúp em, nhưng lại không thể. Anh cũng rất đau lòng khi phải chứng kiến và nghe thấy em bị dè bĩu. Tha lỗi cho anh nhé! Được không?

“Anh”! Gia Huy vừa nói gì ấy nhỉ? Cậu xưng anh với nó? Chắc là nó nghe nhầm thật rồi! Còn nữa, lý do khiến cậu không thể giúp nó liệu có liên quan đến sự thật mà Việt Hoàng nói rằng chưa tới thời điểm nó nên biết không? Trời ơi! Đầu óc nó lộn tưng phèo lên rồi. Cứ như thế này chắc nó điên mất. Váng vất nói thấy chóng mặt và...lạnh quá!

— Quỳnh Băng! Làm người yêu của anh nhé?

Sock nặng! Nó sock nặng thật rồi! Gia Huy vừa tỏ tình với nó. Và đây là lời tỏ tình thứ hai nó nhận được trong buổi tối ngày hôm nay. Sao ông trời lại thích trêu ngươi nó như thế chứ?! Nó đưa đôi mắt lúc này đang mở căng hết cỡ nhìn Gia Huy với hy vọng tìm kiếm được một chút đùa cợt nào đó trên gương mặt của cậu. Nhưng điều đó là bất khả thi. Hít một hơi thật sâu, nó lên tiếng.

— Trần...Gia Huy! Tôi không thích...đùa với cậu đâu.

— Anh không đùa!- Chất giọng của Gia Huy đầy nghiêm túc.- Những lời anh nói đều là thật! Làm người yêu của anh, được không?

Nó vẫn nghếch mặt ra đó.

— Nếu em cần thời gian, anh sẽ chờ!- Gia Huy mỉm cười.

Nói đoạn Gia Huy buông tay nó ra và chậm rãi bước đi...

...Màn mưa mỗi lúc một dày hơn làm lu mờ nhân ảnh phía xa dù khoảng cách giữa Quỳnh Băng và Gia Huy là không mấy xa. Minh nó đứng đó với biết bao nhiêu cảm xúc đan xen vào nhau. Nó thích Gia Huy nhiều lắm, nhiều đến độ nó cũng không thể nào hiểu hết được. Nhìn thấy Gia Huy cô độc như vậy tim nó nhói đau vô cùng. Nó muốn được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cậu. Sẽ không còn nữa một Gia Huy lạnh lùng, cô độc và mang nhiều nỗi buồn đau. Nó muốn cậu hạnh phúc...

...Quỳnh Băng vội lao về phía Gia Huy. Nhân ảnh mỗi lúc một mờ dần đi và nó không hề muốn điều đó một chút nào cả. Nó chạy hết tốc lực...Và trời không phụ lòng người. Nó đã ôm được Gia Huy rồi.

_ Đứng đi!- Chất giọng của Quỳnh Băng vỡ òa trong bao nhiêu là cảm xúc.

...Một cách chậm rãi, Gia Huy gỡ tay Quỳnh Băng ra rồi cậu quay về phía nó...

...Đôi mắt ngấn lệ, Quỳnh Băng ngấn mắt lên nhìn Gia Huy.

_ Đứng đi! Hãy ở bên cạnh em được không?

Thật nhẹ nhàng, Gia Huy nghiêng đầu xuống và đặt lên môi nó một nụ hôn tình yêu. Một nụ hôn thật thuần khiết không vướng bận lo âu hay đau khổ nào cả. Nó mang theo vị mặn của nước mắt hạnh phúc và mang theo vị ngọt thanh mát của những giọt mưa...

...Hai hơi thở dần quyện hòa vào nhau mang theo đó là biết bao nhiêu yêu thương nồng thắm. Nụ hôn đến với Quỳnh Băng thật ngọt ngào và thuần khiết biết bao. Nó khiêng chân lên cao hơn rồi vòng tay qua cổ Gia Huy và ôm cậu thật chặt. Nó muốn tận hưởng nụ hôn này mãi thôi...

...Một nụ hôn thật sâu và thật lâu! Gia Huy chậm rãi đưa tay lên ôm eo Quỳnh Băng. Cậu muốn ôm nó thật chặt trong vòng tay của mình. Giờ đây, cho dù có xảy ra bất kỳ nguy hiểm gì, cậu cũng sẽ không rời xa nó nữa. Quỳnh Băng là tất cả của cậu!

...Chậm rãi dịch gương mặt của mình ra, Gia Huy nhìn thật sâu vào đôi mắt của Quỳnh Băng.

_ Em đồng ý làm người yêu của anh?- Biết thừa câu trả lời của Quỳnh Băng, nhưng Gia Huy vẫn muốn hỏi. Một nụ cười đẹp như tranh được vẽ lên gương mặt của cậu.

Quỳnh Băng cúi mặt xuống để giấu đi gò má đang ửng đỏ cả lên của mình.

_ Cưng...hôn người ta rồi...mà còn hỏi câu gì đâu mà...vô duyên thấy ngán luôn.

Gia Huy bật cười, tiếng cười đầy thích thú và hạnh phúc...

...Phía xa, nơi cách Gia Huy và Quỳnh Băng một màn mưa rất dày và một lớp kính mỏng, có một chàng trai trẻ đã nhìn thấy tất cả. Những cung bậc cảm xúc thể hiện rất rõ trên gương mặt của cậu. Buồn. Đau khổ. Tổn thương và cả ghen nữa. Bàn tay cậu khế xiết chặt thành nắm để kìm nén nỗi đau...Đâu đó trong nhà hàng này văng vẳng một bài hát, bài hát ấy lâu lắm rồi cậu mới nghe lại. Giai điệu của bài hát không hẳn là vui tươi nhưng cũng không quá buồn. Nhưng trong lúc này đây, mọi thứ đối với cậu chỉ là một mớ âm thanh hỗn loạn mà thôi. Ai có thể hiểu được rằng trái tim cậu đang tan nát. “...The only girl I care about has gone away. Looking for a brand new start. But little does she know that when she left that day. Along with her she took my heart...”

See u next chap

16. Chương 16: Ngày Của Nắng

“Cạch”, tiếng mở cửa phòng khiến Quỳnh Băng khẽ nhăn trán nhưng thật sự là nó không thể nào ngồi dậy nổi.

_ Đã đỡ hơn chưa?- Đặt tô cháo xuống tủ đầu giường, Hoàng Chương hỏi Quỳnh Băng.- Em thấy trong người thế nào rồi.

Nó chậm rãi ngồi dậy, việc này đối với nó vào lúc này thật sự là quá sức.

_ Hây! Thiệt tình! Tại sao làm dầm mưa như thế hả?- Hoàng Chương trách nó.

_ Anh!- Quỳnh Băng yếu ớt kêu lên.- Em đang bị đau mà!

_ Không la em là không được mà. Thôi! Ăn cháo rồi uống thuốc.

Dứt câu, Hoàng Chương cầm tô cháo lên rồi bón từng muỗng cho nó. Nhìn Hoàng Chương bón cho nó từng muỗng mà trong lòng nó dâng trào không biết bao nhiêu là cảm xúc. Nó thương Hoàng Chương lắm. Sống thiếu thốn tình cảm cha mẹ từ nhỏ, thế nhưng nó không bao giờ cảm thấy cô đơn cả. Hoàng Chương luôn ở bên cạnh nó, chăm sóc cho nó và bảo vệ nó. Những lúc nó ôm đầu, Hoàng Chương luôn túc trực bên cạnh nó...

— Anh!- Nó phụng phị gò má.- Em xin lỗi!

— Bây giờ cô nương mới biết lỗi à!- Hoàng Chương khê bật cười.- Từ giờ trở đi, không được dầm mưa như thế nữa nghe chưa?

Nó ngoan ngoãn gật đầu.

— Anh tốt với em thật!

— Thế từ trước đến giờ anh không tốt với em à?

— Em không có ý đó, ý em là..là...

— Thôi được rồi! Không cần nói đâu. Anh hiểu mà. Em là em gái của anh. Anh không thương em thì còn thương ai.- Hoàng Chương mỉm cười nụ cười rất tươi. Nhưng rồi anh nghiêm giọng lại.- Nhưng em mà còn không nghe lời anh nữa là anh sẽ cho em biết tay.

— Em biết rồi mà!

“Đing...dong...”, chuông cổng kêu khiến hai anh em chú ý.

— Mới sáng sớm ai đến thế không biết.

— Để anh xuống mở cổng.

Nói dứt câu, Hoàng Chương đặt tô cháo xuống tủ đầu giường rồi rời khỏi phòng.

Húng hấn ho vài cái, Quỳnh Băng chậm rãi quay về phía tô cháo. Nó thở dài ngao ngán. Nó bị sốt chứ có bị làm sao đâu mà ông anh yêu gấu của nó lại bắt nó ăn cháo thế này cơ chứ. Ghét ghê!

— Bạn em tới thăm này!

Quỳnh Băng đang tập trung cao độ để ăn xong tô cháo bị gọi như vậy, nó quay sang lườm anh trai yêu dấu của mình muốn nổ đom đóm.

— Mặc kệ! Anh là đồ ác độc nhất thế giới! Không thấy em đã ăn à? Mà em có bị đau dạ dày hay gì đâu, sao anh lại bắt em ăn cháo? Cháo trắng nữa chứ?

— Cháo trắng cho thêm tí hành vào tốt cho sức khỏe mà!

Chất giọng quen thuộc ấy...ồ! Quỳnh Băng ngó người ra vài giây rồi ngược mặt lên. Oh my chúa! Là Gia Huy.

— Sao mà nghệch mặt ra như khi đột thế?

— YAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! LƯU HOÀNG CHƯƠNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Vừa hét, Quỳnh Băng vừa phi thẳng hai cái gối (gối đầu lẫn gối ôm) về phía ông anh yêu dấu của nó.

— Chà chà! Còn đủ sức hét thế này mà dám trốn học à?- Gia Huy bật cười.

— Làm gì có!- Giọng của Quỳnh Băng nhỏ lại như mèo kêu.- Đau thiệt mà!

— Thôi hai đứa ngồi chơi! Anh xuống nhà đây. Quỳnh Băng! Ăn xong nhớ uống thuốc. Nước và thuốc anh để trên bàn đây.

— Biết rồi!- Nó lườm Hoàng Chương một cái.

Hoàng Chương ném cả hai chiếc gối trở lại giường rồi rời khỏi phòng. Đến lúc này, Gia Huy mới tiến về phía chiếc giường và ngồi cạnh nó. Cậu cầm tô cháo ngay đầu giường lên và bắt đầu bón cho nó.

— Mà hôm nay, cậu không đi học sao? Sao lại tới đây?

__ Hôm nay là chủ nhật mà!- Gia Huy mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười ấy tắt ngấm. Cậu nghiêm giọng lại.- Mà này! Mới hôm trước còn gọi anh sao bây giờ lại trở thành cậu tớ rồi?

__ Làm gì có? Ai gọi cậu là anh hồi nào.- Quỳnh Băng chối bay biến.

__ Có thật không đấy!- Gia Huy lườm Quỳnh Băng.- Ai đã ôm người ta lại rồi nói “ hãy ở bên cạnh em” thế nhỉ?

Quỳnh Băng đỏ cả mặt khi nhớ lại cảnh đó. Nó không ngờ lúc ấy nó lại anh em ngọt sớt với Gia Huy.

__ Thế nào?- Gia Huy nghiêng đầu lại gần về phía nó.

__ Thế...thế nào...là...thế...thế nào?- Quỳnh Băng lấp bắp.

__ Có chịu gọi anh không?- Gia Huy nghiêm giọng nhưng môi thì hơi nhếch lên tạo thành kiểu cười nửa miệng..

__ Cậu định làm gì thế? Tớ đang ốm nhá!

__ Định làm gì à? Nếu em không gọi anh là “anh” thì sẽ biết.- Gia Huy dịch gương lật lại gần Quỳnh Băng hơn.

__ Không gọi đấy!- Quỳnh Băng cương quyết không gọi.

__ Không gọi thì...

Ngay lập tức, Gia Huy đưa tay lên giữ thật chặt mũi của Quỳnh Băng.

__ GIA HUY!!!! AAAAA!!!!- Quỳnh Băng hét lên.- Thả mũi người ta ra.

__ Có gọi anh không?

__ Không! Có chết cũng không gọi! Thả ra!

Quỳnh Băng ra sức gỡ tay của Gia Huy ra. Đúng là đau chết mà! Cái tên này! Sao lại nỡ đối xử với người bệnh như thế chứ? Và sau một hồi cật lực kéo tay Gia Huy, cuối cùng Quỳnh Băng cũng gỡ được tay của Gia Huy ra...Nhưng...vô dũa tránh không được lại gặp luôn vô dũa...

...Chỉ vừa mới hất được tay của Gia Huy ra thôi thì...Gia Huy đã hôn nhẹ vào đôi môi của nó...

...Nó lại rơi vào tình trạng liệt toàn thân...

...Vẫn không rời đi một ly, Gia Huy khẽ nói:

__ Dám không nghe lời anh à? Đây là hình phạt của anh dành cho em đấy.- Phảng phất trong giọng nói ấy là tiếng cười đầy thích thú.

Dứt câu, Gia Huy ngồi hẳn dậy. Cậu cười tươi hơn lúc này.

__ Thôi ăn cháo tiếp nào.

Ôi ôi! Nó muốn bắt tỉnh nhân sự quá! Nó đưa mắt nhìn Gia Huy, đôi mắt ngơ ngác như con nai vàng dẫm trên lá vàng khô (độ lại từ câu thơ của Lưu Trọng Lư đấy ạ)

__ Sao thế?- Gia Huy cố nhin cười trước gương mặt nai tơ của nó.- Hay là muốn anh phạt tiếp.

__ Anh dám!?- Quỳnh Băng hét lên.

Gia Huy cười lớn, tiếng cười thật sảng khoái và thích thú...

...Quỳnh Băng lúc này mới hiểu mình vừa mới nói cái gì. Miệng nó cứ mở rồi khép như con cá ngạo mà không thể nào nói được gì.

Và suốt cả buổi sáng hôm ấy, Gia Huy ở bên cạnh Quỳnh Băng. Cậu đã không còn ép Quỳnh Băng phải gọi cậu là “anh” nữa. Thôi thì cứ để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên vậy. Gương ép đều không mang lại kết quả tốt đẹp!

.....

Những tia nắng hiem hoi của mùa đông rọi vào gương mặt đang ngủ gà ngủ gật của Quỳnh Băng. Thật sự, nó rất thích văn nhưng...thầy giảng nghe buồn ngủ quá. Thầy Tùng không nổi kêu nó dậy một phần vì nó mới ốm xong, phần nữa vì nó là trò cưng của thầy mà, nên thôi, làm lơ cho nó vậy.

“Tùng...tùng...tùng...”, trống đánh hết tiết vang lên, Quỳnh Băng giật bản mình. (chả là lúc gần hết tiết, nó đã lơ mơ tỉnh dậy rồi). Dụi dụi con mắt, nó lại xoay người vặn mình rồi lại ngáp dài.

— Hây dza! Mỗi quá!

— Mi mà mi đi thi ăn với ngủ chắc chắn sẽ đạt giải quán quân đấy!- Vừa gắt giọng Giang vừa thở dài.

— Kệ ta!- Quỳnh Băng quay ngoắt về phía Giang.- Liên quan gì đến người.

— Lo học đi con ạ! Ở đó ngủ cố. Thi học kỳ tới nơi rồi đấy.

— Lo gì! Thời gian còn dài mà!- Quỳnh Băng nhe răng ra cười.

— Hết cách!- Hương thở dài.

— Bạn Hương yên tâm! Ngủ thì ngủ nhưng ta vẫn tiếp thu bài very good.

— Hôm nay tâm trạng khá nhỉ?- Thanh quay sang hỏi Quỳnh Băng.

Thanh và Hương đến lúc này mới nhận ra sự thay đổi này của Quỳnh Băng.

— Uhm! Đời vẫn tươi đẹp mà! Thôi tớ ra ngoài có tí việc.

Nói đoạn Quỳnh Băng đứng lên và bước ra khỏi lớp trước sự bàn tán của mấy đứa bạn thân.

— Đúng là hôm nay nó lạ thật!- Giang xoa cằm suy nghĩ.

— Chắc là nó nghĩ thông rồi!- Hương đảm chiêu.

— Nhanh thế à?- Giang quay qua hỏi.

— Ừ...thì...nỗi đau không dễ quên nhưng cũng không thể nào tồn tại mãi được.

— Ấy dza! Mấy người đoán mò làm gì ệt. Tí nữa về túm cổ nó mà hỏi không tốt hơn à?!

Thanh chấm dứt cuộc nói chuyện.

Hít một hơi đầy căng, Quỳnh Băng tiến về phía cửa lớp 12A1. Nó đưa mắt nhìn một lượt xung quanh lớp. Và Gia Huy lọt vào nhãn giới của nó. Cậu đang ngồi ghi bài trên bảng. Dáng vẻ hết sức chăm chú và tập trung. Ánh nắng bên ngoài nhẹ hắt vào khiến cho khắp người Gia Huy tỏa ánh hào quang, nhưng thứ ánh sáng diệu kỳ ấy không hề làm cho nó cảm thấy chói mắt.

Một vài đứa trong lớp nhìn thấy Quỳnh Băng bắt đầu bàn tán. Nó hơi cúi mặt xuống. Chán thật! Nó khề thở dài thường thức.

— Em tới làm gì thế?

Quỳnh Băng giật mình ngẩng đầu lên. Trước mặt nó là Gia Huy với nụ cười thật tươi và xung quanh đó là hàng tá lời bàn tán trái chiều.

— Oh no! Ice prince làm hòa với con nhỏ đó rồi à?!

— Không thể nào có chuyện đó được!

— Chắc lại muốn bị đá đây mà.

— Uhm! Đúng là loại mặt dày! Gớm!

— Đi vào đi! Tớ không tìm cậu.

Gia Huy nhăn mặt. Cậu nhăn mặt không phải vì Quỳnh Băng nói câu ấy ra với cậu mà là vì cách xưng hô của Quỳnh Băng. Hiểu ý, nó thở dài một hơi.

— Miễn cưỡng không có hạnh phúc!

__ Thế à?- Chất giọng của Gia Huy nhẹ tênh.

__ Đáng ghét!- Nó lườm Gia Huy một cái.

Nói đoạn nó lại nhìn vào lớp và chộp ngay cô bạn ngồi bàn đầu.

__ Bạn ơi! Bạn kêu Việt Hoàng giúp tớ được không?

Cô bạn khẽ đưa mắt nhìn Quỳnh Băng rồi quay vào lớp gọi Việt Hoàng.

Việt Hoàng chậm rãi bước ra. Sự mệt mỏi được thể hiện rất rõ trong từng bước đi của cậu. Nhìn thấy Việt Hoàng lúc này, nó không khỏi đau lòng.

__ Tìm mình có việc gì thế?- Vừa hỏi, Việt Hoàng vừa liếc nhìn Gia Huy.

__ Tớ...uhm...tớ muốn nói chuyện với cậu được không?

Việt Hoàng nhăn trán. Cậu hết nhìn Quỳnh Băng rồi lại quay sang nhìn Gia Huy. Và đáp lại cậu là cái mỉm cười rất nhẹ của Gia Huy. Gia Huy chậm rãi bước vào lớp, Việt Hoàng khẽ xoay người nhìn theo.

__ Đừng quan tâm đến cậu ta! Cậu ta bị hâm rồi.

.....

Dưới một tán cây liễu rũ gần phòng y tế, có một chàng trai đeo kính mang một vẻ đẹp trầm lắng với bao nhiêu suy tư và một cô gái đang lúng túng thấy rõ. Họ ngồi im lặng như thế cũng khá lâu rồi nhưng không ai nói với ai câu nào cả.

__ Có chuyện gì thì cậu nói đi chứ?- Việt Hoàng lên tiếng và khẽ mỉm cười.

__ Tớ...chuyện hôm đó...tớ xin lỗi.

__ Xin lỗi? Chỉ có vậy thôi sao?- Việt Hoàng cười cay đắng.

__ Việt Hoàng...- Quỳnh Băng vội ngược đầu lên nhìn Việt Hoàng.

__ Mình biết cậu thích Gia Huy.- Việt Hoàng cắt ngang lời Quỳnh Băng.- Thế nhưng mình vẫn thích cậu. Cậu có hiểu không?- Việt Hoàng đưa mắt nhìn Quỳnh Băng.

Quỳnh Băng chỉ biết im lặng.

__ Đây là lần đầu tiên mình thích một người con gái đấy. Dù là đơn phương, nhưng nó vẫn là mối tình đầu của mình. Mình không chắc là sau này mình có thể thích ai được không nữa, nhưng giờ...mình thích cậu. Mình vẫn muốn nói câu ấy dù là đã muộn.- Việt Hoàng đưa đôi mắt nhìn về một nơi nào đó thật xa xăm.- Có một bài hát có lời như thế này: “Rain please tell me know does that seem fair. For her to steal my heart away when she don’t care. I can’t love another when my hearts somewhere far away”. Cậu học khối D chắc hiểu lời bài hát muốn nói gì phải không?- Cậu khẽ mỉm cười.

__ Cậu đề cao tớ quá rồi đấy!- Quỳnh Băng lí nhí.

Việt Hoàng khẽ bật cười.

__ Mình không trách gì cậu cả. Vì tình cảm của con người đâu phải là thứ có thể nhìn thấy và chạm vào được. Và chúng ta càng không thể điều khiển nó được.

__ Cậu không giận tớ?- Quỳnh Băng ngẩn mặt lên.

__ Đúng!- Việt Hoàng khẽ gật đầu.

__ Vậy...chúng ta vẫn tiếp tục làm bạn nhé.- Đôi mắt Quỳnh Băng vụt sáng long lanh.

__ Được!- Việt Hoàng cười gượng.- Nhưng...cậu hãy chờ mình dưỡng thương xong đã.

__ Tại sao?- Quỳnh Băng lo lắng.- Cậu giận tớ sao?

__ Không phải đâu! Uhm...chuyện giữa mình, cậu và Gia Huy giống như trận chiến giữa các kỵ sĩ vậy. Ai chiến thắng...thì sẽ có được tình yêu của cậu. Trong trận chiến này...mình đã thua! Thua luôn đồng nghĩa

với việc bị thương mà. Nên vì vậy, mình phải dưỡng thương thật tốt để sau này mình có thể làm bạn của cậu chứ. Người ta nói là tình yêu giữa hai người có thể không còn nữa nhưng tình bạn thì còn mãi. Nhưng họ đã quên mất một điều rằng từ tình yêu trở lại thành tình bạn là rất khó. Cho nên, để có thể đối diện với cậu, để có thể tự nhiên nói chuyện với cậu và quan trọng hơn là để có thể nhìn cậu vui vẻ với Gia Huy, mình cần phải dưỡng thương thật tốt.

— Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu. Vậy...cậu dưỡng thương nhanh nhé.

— Muốn thế thì trong khoảng thời gian này, cậu đừng tới tìm mình. Được không?

— Tớ....- Quỳnh Băng cảm thấy lo lắng.

— Yên tâm! Mình sẽ gặp lại cậu. Khi đã sẵn sàng.

Dứt câu, Việt Hoàng chậm rãi đứng lên và bước đi. Quỳnh Băng cũng từ từ đứng lên nhìn theo dáng đi của cậu. Dáng đi ấy khiến nó không khỏi xót xa. Nó ước gì nó có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng Việt Hoàng. Nhưng nó lại không thể vì nó chính là nguyên nhân của nỗi đau ấy.

— Việt Hoàng! Cậu mãi là BFF của tớ.

Việt Hoàng chậm rãi quay người lại, cậu khẽ mỉm cười, một nụ cười không tươi nguyên nhưng rất đẹp.

— Cảm ơn cậu! Quỳnh Băng!

Quỳnh Băng mỉm cười, một nụ cười chất chứa bao nhiêu tình cảm chân thành. Và nó tin rằng ngày mai sẽ nắng ấm..

17. Chương 17: Chirsmast Day Is Valentine's Day

Ngồi dựa lưng ra ghế sofa, cậu Hai đưa tay lên xoa xoa vầng thái dương cho bớt căng thẳng. Tuy nhiên, những nếp nhăn trên trán hiện lên mỗi lúc một rõ hơn. Kể từ ngày vào làm việc tập đoàn đến giờ, không lúc nào là anh ta không bực mình cả. Trước kia bực mình một thì bây giờ bực mình gấp trăm ngàn lần. Cái gì mà Tổng giám đốc cơ chứ? Chẳng khác nào một ông vua bù nhìn cả. Bà Ba xiết chặt mọi hoạt động của anh ta khiến anh ta không thể làm được gì. Trong mắt anh, bà Ba chẳng khác nào như cái gai cần phải nhổ đi, ấy vậy mà giờ đây anh phải ngoan ngoãn phục tùng bà ta. Anh ta càng tức hơn là đứa em gái ruột của mình lại ngoan ngoãn nghe lời bà ta.

— Bà cứ chờ đi! Bà không sung sướng được bao lâu nữa đâu!

Cậu Hai xiết tay lại, những đường gân xanh lộ rõ hẳn lên.

— Anh tìm em có chuyện gì?

Chất giọng trong veo của một cô gái khiến cậu Hai thả lỏng người ra đôi chút. Và ngồi đối diện anh ta lúc này là một cô gái ăn mặc theo phong cách denim: áo sơ-mi hơi rộng bỏ gọn gàn vào bên trong quần short màu xanh sẫm, bên ngoài là chiếc jacket màu xanh bạc màu tay áo được xắn lên cao để lộ làn da trắng, bên trên là chiếc mũ lưỡi trai màu xanh đậm và mái tóc nâu thì để xõa đến ngang lưng.

— Sao nhìn em chằm chằm thế? Có gì nói đi!

— Qiriond! Tại sao em lại làm thế?- Cậu Hai hần học hỏi cô gái ngồi đối diện.

— Làm gì là làm gì?- Qiriond vẫn giữ thái độ điềm tĩnh.

— Cho người chặn đánh bọn đệ tử của anh.

— Sanyuan! Anh gọi em tới chỉ để hỏi chuyện này thôi à?- Qiriond bật cười.- Sao anh lại cho là em chặn đánh bọn đệ tử của anh? (Bít tên...T.A của cậu Hai rùi nhé)

— Không em thì còn ai nữa? Cái đất Sài thành này chỉ có em mới dám đụng đến anh.

— Phải! Em làm đấy! Sao?

— Em...- Sanyuan á khẩu.- Bà Ba đó cho em cái gì mà em lại tin vào bà ta như thế hả?

— Sanyuan! Việc này tự em làm không liên quan gì đến má Ba cả.

— Em thôi gọi bà ta là má đi!- Sanyuan nổi đóa lên.- Bà ta không phải là má ruột của anh em mình.

— Nhưng má đã chăm sóc, nuôi nấng và yêu thương chúng ta như con đẻ.- Qiriond đứng phắt dậy.- Má Ba đã làm gì có lỗi với ba, với anh và với em chưa mà anh lại đối xử với má như thế? Sanyuan! Anh vô lý lắm! Má mất sớm. Ba thì lại hợp hành rồi đi nước ngoài triền miên. Nếu không có má Ba chăm sóc thì hai anh em chúng ta liệu có có được cuộc sống như thế này không? Còn nữa, Havir, nó đâu có làm gì anh đâu. Tại sao anh lại cho bọn đệ tử lòng sự và trừ khử nó? Nó sống trong cái nhà này không xong. Giờ thì lại bị anh bới xác là sao?

— Qiriond!- Sanyuan đứng phắt lên.- Có thật em sắp tốt nghiệp đại học không thế hả? Bà ta vào cái nhà này là để cướp tài sản đó chứ thương yêu gì hai anh em chúng ta. Còn nữa, chưa có gì chứng minh là thằng Havir đã chết cả. Nếu thằng đó còn sống, em có biết nó sẽ lấy tài sản của nhà này không hả?

— Thế thì sao? Havir cũng là con của ba, nó được chia phần cũng là chuyện bình thường thôi. Còn nữa, em thấy người muốn chiếm đoạt tài sản của cái gia đình này là anh chứ không phải là má Ba và Havir đâu. Vài ngày nữa, chúc thư của ba sẽ được công bố, anh làm ơn đừng có gây loạn nữa. Trò của anh bẩn thỉu lắm.

Dứt câu, Qiriond bỏ đi mặc kệ Sanyuan đang ngùn ngụt lửa giận.

— Bà Ba!- Người đàn ông trung niên cung kính.- Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày công bố chúc thư của Chủ tịch rồi.

— Tôi biết!- Bà Ba khẽ thở ra.- Ông gọi điện ra ngoài đó đi. Đã đến lúc rồi.

— Dạ vâng!

— Hoài Thu đâu? Tôi muốn gặp nó bàn chút chuyện.

— Thưa bà...cô Ba...- Người đàn ông ấp úng.- Lúc này, tôi có nhìn thấy cô Ba từ trong phòng của cậu Hai đi ra. Cô Ba có vẻ rất tức giận.

— Được rồi! Tôi sẽ gặp con bé sau vậy. Anh làm việc của mình đi.

— Tôi xin phép!

Cuối cùng thì những ngày nghỉ cũng đã đến. Một tuần cật lực thi học kỳ đã khiến cho Quỳnh Băng mệt mỏi không thể tả được. Tranh thủ ngày rảnh rỗi, nó nường một giấc dài thiệt là đã đời. Ôi! Giấc ngủ của nó! Bây giờ nó chỉ muốn ngủ thôi!

“Đing...dong...”, trời đánh tránh...giấc ngủ đang này lại. Tên nào muốn chết thế không biết. Vừa he hé đôi mắt, nó vừa với tay lấy đồng hồ trên tủ đầu giường.

— Mới có mười hai giờ!- Quỳnh Băng ngái ngủ- Còn sớm chán! Tên nào tới cái giờ này thế không biết.

“Đing...dong...”

— Chết tiệt thật!

Lại ngáp một hơi thiệt là dài, nó lết cái thân xuống giường rồi bước ra khỏi phòng.

“Meo...meo...”, con mèo bị nó đá trúng khê kêu lên.

— Nin! Đi chỗng khác.

Quỳnh Băng uể oải đi xuống nhà. Thật là đáng ghét mà! Đang mơ giấc mơ thần tiên mà bị phá đám thế này đây. Lắc qua lắc lại cái đầu cho tỉnh táo, nó chải tóc bằng tay rồi mở cổng.

— Mới sáng sớm mà...ơ...Gia Huy! Mới sáng sớm, anh tới làm gì?

Gia Huy liếc nhìn Quỳnh Băng một lượt từ trên xuống dưới. Hiện giờ thì nó trông lợm thợm chết đi được. Chỉ có mỗi đầu tóc là còn khá khá một tí (mới chải tóc bằng tay mà). Cố nhịn cười, Gia Huy cố nhẹ đầu nó.

__ Tỉnh lại đi nàng cô chúa ngủ nướng!

__ Ấy dza!- Quỳnh Băng đưa tay lên xoa đầu.- Sao anh lại cốc em?

__ Cốc em chi em tỉnh ngủ! Chính ngộ rồi đấy.- Vừa nói, Gia Huy vừa chỉ lên trời.

__ Đâu?- Quỳnh Băng cũng ngược lên.- Em có thấy cái gì đâu. Toàn mây đen xám xịt.

__ Hâyyyyyyyyy!!!!!!!!!!!!!!- Gia Huy thở dài ngao ngán.- Thế em định để anh đứng ở ngoài này hả?

__ Thì anh vào đi. Ai cấm đâu!

Nói đoạn Quỳnh Băng rảo bước vào nhà. Gia Huy lắc đầu chào thua rồi cũng rảo bước vào nhà. Nó từng từng như thế, cậu không hiểu tại sao cậu lại yêu nó nữa. Có lẽ là vì nó là một cô gái ngây thơ, vô lo vô nghĩ, sống lạc quan hay là vì cậu và nó là định mệnh của nhau? Chắc là cả hai! Khẽ mỉm cười, cậu chậm rãi tiến về phía sô-pha và một tờ giấy lọt vào nhãn giới của cậu.

__ Em thay đồ đi!- Vừa ngồi xuống sô-pha, Gia Huy lên tiếng.- Anh dẫn em đi ăn trưa.

__ Hoàng Chương...- Vừa bước lên lầu, Quỳnh Băng vừa vọng tiếng xuống.

__ Anh trai em đi công tác rồi!- Gia Huy cắt ngang lời Quỳnh Băng.- Tối mới về.

__ Sao anh biết?- Quỳnh Băng ngạc nhiên thò đầu xuống.

Gia Huy không nói gì chỉ cầm tờ giấy lên phe phẩy trước mặt nó.

__ Hây! Thiệt là chán mà!

__ Nhanh lên đi! Anh dẫn đi! Đói quá.

__ Thế sao anh không ở nhà ăn đi. Mà em ở nhà em có đồ ăn, việc gì phải đi ăn cùng anh.

__ Trong này, anh trai em nói là ở nhà hết đồ ăn rồi.- Gia Huy bật cười.

Quỳnh Băng á khẩu, nó không biết phải nói gì cả. Mặc kệ Gia Huy đang ngồi cười ở dưới nhà, nó bỏ lên phòng để làm thủ tục.

...15 phút sau, Quỳnh Băng xuống nhà với đầu tóc, quần áo gọn gàng. Gia Huy mỉm cười nhìn nó. Thật sự mà nói, cậu thấy nó hôm nay rất đẹp. Nó mặc áo thun màu vàng có hình một chú cún rất dễ thương và một chiếc váy công chúa. Kèm theo đó là những phụ kiện phù hợp: một chiếc kẹp công chúa nhỏ xinh được nó kẹp lệch sang một bên và một chiếc vòng bằng bạc càng khiến nó trở nên dễ thương hơn.

Mang xong đôi giày và kéo chiếc tất trắng lên ột tí, Quỳnh Băng tiến về phía Gia Huy lúc này vẫn đang ngẩn ngơ nhìn nó...

Vừa thấy Quỳnh Băng tiến về phía mình, Gia Huy đã lúng túng quay mặt đi để giấu cái sự ngốc ngếch của mình.

__ Đi thôi!

__ Đi đâu?- Gia Huy ngẩng đầu lên hỏi nó.

__ Thì vừa nãy anh nói là dẫn em đi ăn còn gì?

__ Anh có nói à?- Gia Huy tỉnh bơ.

__ Anh...

__ Vừa nãy em nói với anh là không muốn ăn cùng anh mà.

Quỳnh Băng im lặng mà chiếu tia rocket về phía Gia Huy.

__ Anh đùa thôi mà!- Gia Huy chậm rãi đứng lên và nắm tay nó.- Đi thôi! Anh đói lắm rồi.

Quỳnh Băng lè lưỡi trên Gia Huy.

.....

Bữa ăn của đôi gà bông này diễn ra tại một tiệm cơm gà (do Quỳnh Băng chọn đấy ạ. Nàng rất thích ăn gà. Trina: giống ta ghê!) Gia Huy không thích bầu không khí ồn ào xung quanh mình cho lắm. Nhưng vì nó thích nên cậu đành chiều nó vậy (Huy ơi! Có bạn gái rồi là phải chịu thiệt thôi) Thật không giống tính nó tí nào cả.

— Anh tưởng em sẽ chọn nơi nào yên tĩnh chứ.

— Thì anh thấy đấy! Đi từ này giờ mà tụi mình có thấy quán nào vắng khách đâu.- Quỳnh Băng phụng phịu.- Thôi! Ăn nhanh đi rồi về. Em...buồn ngủ quá!

— Trời!- Gia Huy nhìn Quỳnh Băng muốn rớt tròng.- Em ngủ từ giờ chưa đủ sao?

— Tranh thủ mấy ngày nghỉ ngủ tí mà!- Quỳnh Băng lè lưỡi.

— Hèn gì...

— hèn gì sao?- Quỳnh Băng hỏi lại.

— Lúc này đạp xe anh thấy nặng.

Quỳnh Băng lườm Gia Huy một cái muốn nổ đom đóm rồi tiếp tục công việc của mình.

— Không được! Anh sẽ không cho em ngủ nữa!- Gia Huy phán.

— Sao thế?

— Tí nữa đi chơi với anh.

— Không thích!

— Không thích cũng phải đi!

Gia Huy nhấn mạnh từng từ một. Dù vậy tận sâu trong giọng nói ấy, có cái gì đó đang vỡ vụn ra. Thật ra, cậu không muốn ép Quỳnh Băng đâu nhưng...đây là lần duy nhất cậu được đi chơi với Quỳnh Băng. Nên vì vậy...

— Anh thật đúng là...

— Sao nào?- Gia Huy mỉm cười, nụ cười ấy của cậu mang một nỗi buồn.- Hôm nay là giáng sinh đây. Em định để ngày này trôi qua một cách vô nghĩa à.

— Xi!- Quỳnh Băng trề môi.- Thôi được rồi! Đi thì đi. Em sẽ cho anh vừa tốn tiền vừa tốn sức luôn.

— Hai cái đó thì không thành vấn đề.- Nụ cười của Gia Huy dần rộng.

18. Chương 18: Christmas Day Is Valentine's Day (tiếp Theo)

— Hai cái đó thì không thành vấn đề.- Nụ cười của Gia Huy dần rộng.

.....Những cơn mưa phùn dăng dăng làm cho bầu không khí se lạnh lại và đậm chất giáng sinh hơn. Trên vỉa hè, vài cặp gà bông tay trong đi bên cạnh nhau nói cười vui vẻ. Còn trên đường phố, từng dòng người, dòng người đi lướt qua và trên đôi môi họ hé nở một nụ cười. Và vang khắp con phố là những bản nhạc mừng giáng sinh phát ra từ các cửa hàng, shop ở hai bên đường. Những bản nhạc ấy tạo nên một bản hợp âm với nhiều giai điệu khác nhau. Có bản thì rộn ràng sôi động như Jingle bell. Có bản thì nhẹ nhàng như We wish you a merry christmas. Giáng sinh không phải là lễ hội truyền thống của người Việt Nam. Nhưng giờ đây, giáng sinh đã trở thành món ăn tinh thần không thể thiếu với người Việt. Gia Huy chở Quỳnh Băng vòng qua các con phố, cả hai nói cười liên tục thật vui vẻ thoải mái. Từng dòng người lướt ngang qua họ

khiến cho họ có chút gì đó vắng vương. Một chút man mác buồn len vào trong lòng của Gia Huy khiến cho bầu không khí trở nên chùng hẫng xuống. Dừng xe ngay trước siêu thị, Quỳnh Băng chậm rãi bước xuống xe.

— Chờ anh! Anh vào cất xe đã.

— Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu.

Xe của Gia Huy chậm rãi lăn bánh về phía khu nhà xe. Quỳnh Băng hướng mắt dõi theo cho tới khi bóng cậu khuất hẳn. Nó đưa mắt nhìn xung quanh. Bầu không khí vui vẻ bao phủ khắp nơi này thật khiến cho người ta có cảm giác nở hoa trong tâm hồn.

— Merry X-mas! Merry X-mas! Hô hô hô!

Ngay trước cửa vào siêu thị là một ông già nô-en mặc bộ đồ đồ chơi, vài sợi râu trong bộ râu dày màu trắng của ông lâu lâu lại bay trong gió, trên lưng ông là một túi quà màu xanh lá cây và trên tay của ông là một chiếc chuông rõ to. Ông vui vẻ chào hỏi tất cả mọi người bước vào siêu thị. Và những cô cậu nhóc rất thích thú, hơn hở khi nhìn thấy ông.

...Từ khu nhà xe, Gia Huy chậm rãi bước ra, đôi môi cậu nở một nụ cười thật tươi. Sải những bước chân vững chãi, cậu tiến về phía Quỳnh Băng mà trong lòng thấy hồi hộp lạ thường. Từ xa, Quỳnh Băng nở một nụ cười thật tươi và vẫy tay với cậu khiến cậu cảm thấy bồi hồi vô cùng. Hít một hơi thật sâu, cậu tiến về phía nó, cùng với đó là một đoạn ký ức được tua lại.

— Tặng em này!

Vừa nói, Gia Huy vừa đưa cành hồng mà cậu giấu sau lưng ra tặng cho Quỳnh Băng...

...Quỳnh Băng mở to đôi mắt nhìn đóa hồng đỏ thắm rồi sau đó lại ngược lên nhìn Gia Huy. Và trước khi nó kịp bình tĩnh trở lại, Gia Huy đã đặt lên gò má nó một nụ hôn. Nụ hôn nhẹ thôi, nhẹ như một cánh hoa anh đào đang bay bay trong gió vậy, thế nhưng nó đủ khiến cho Quỳnh Băng đỏ ửng cả mặt lên. Một đoạn ký ức tuổi thơ được tua lại thật rõ nét trong tâm trí của nó...

“— Tặng em này!

Vừa nói, Hải Luân vừa đưa một bông hồng đỏ thắm cho Quỳnh Băng.

Quỳnh Băng nhận lấy đóa hồng và cười híp cả mắt.

“Tách...” tiếng máy ảnh vang lên. Và sau đó, Hải Luân nhẹ hôn lên gò má của Quỳnh Băng”

— Vào thôi!- Gia Huy lên tiếng.

Quỳnh Băng lại đưa mắt nhìn Gia Huy, đôi mắt của nó vẫn chưa thôi ngạc nhiên. Cảm giác ấy ảm áp thật khác hẳn so với những lần trước nó ở bên cạnh cậu. Những lần ấy, nó cũng cảm thấy ảm áp nhiều lắm nhưng không bằng lần này...

— Mặt anh dính lọ à? - Gia Huy nghiêng đầu hỏi Quỳnh Băng.

Quỳnh Băng bối rối quay mắt đi.

— Làm gì có!

— Thế thì đi thôi nào!

Nói đoạn Gia Huy nắm tay Quỳnh Băng và bước vào siêu thị.

— Merry X-mas!- Ông già nô-en vui vẻ đón chào hai vị khách trẻ.

— Giáng sinh vui vẻ!- Gia Huy cười đáp lại với ông già nô-en.

— Giáng sinh an lành!- Quỳnh Băng cười thật tươi.

— Cảm ơn hai cháu!

Cả hai bước vào siêu thị và họ không khỏi choáng ngợp bởi khung cảnh trước mắt. Siêu thị được trang hoàng lại bắt mắt hơn những ngày thường. Sắc vàng từ những ánh đèn chum khiến cho sự ảm áp bao phủ

lên khắp nơi này. Chủ của các gian hàng trong siêu thị thiết kế lại gian hàng của mình sao cho phù hợp với không khí của ngày lễ. Và sự nhộn nhịp, ồn ào trong siêu thị này cũng không khác gì ngoài phố cả. Xa xa là những người phụ nữ đang nói chuyện với nhau. Gần đó là những đứa trẻ chạy khắp nơi. Những người đàn ông thì vừa đi vừa kiểm lại đồ. Thấp thoáng đâu đó là một đôi nam nữ đang rất vui vẻ. Một vài tốp thanh niên đang vừa đi vừa trêu ghẹo nhau. Những nhân viên thì vội vàng xếp ngay ngắn hàng hóa lên giá. Đâu đó vang lên khúc nhạc Giáng sinh khiến nơi này thật vui tươi. Bầu không khí lễ hội thật sự bao phủ nơi này. Và trong đáy mắt của mỗi người, ai cũng thấp thoáng những tia hạnh phúc cả...

...Gia Huy và Quỳnh Băng phải cố gắng lắm mới có thể đến chỗ cầu thang cuốn để lên tầng trên. Từ trên nhìn xuống, cả hai không khỏi choáng hợp. Một biển người!

— Đúng là ngộp thở chết đi được!- Vừa thở, Quỳnh Băng vừa nói.

— Thế này thì đã là gì.- Gia Huy mỉm cười.- Ở trong Sài Gòn còn đông hơn thế này nhiều.

— Trong đó nhiều siêu thị lắm mà?- Quỳnh Băng tò mò.

— Uhm! Nhưng có nhiều đến đâu thì cũng khó lòng đáp ứng nổi như cầu của cả thành phố. Một siêu thị ở trong đó lớn gấp ba đến bốn lần siêu thị này nhiều thế nhưng vẫn không đủ sức chứa người mua.

— Kinh khủng!- Quỳnh Băng thốt lên.

...Hết chọn quà rồi lại chọn hộp quà sau đó là giấy gói...cuối cùng cả hai cũng thở phào nhẹ nhõm đến bên quầy tính tiền.

— Phải tranh thủ gói quà, ghi thiệp chúc mừng để mai còn đi tặng. Hay! Nghĩ đến cảnh đó, em lại ngao ngán. Tay em tự nhiên mỏi.

— Em viết thiệp đi, anh sẽ gói quà cho!- Gia Huy mỉm cười.

— Thế thì tốt quá!- Mắt Quỳnh Băng vụt sáng lên.

— Cửa hai người hết xxx.000 đồng!

Gia Huy chậm rãi lấy bóp ra. Nhưng...oh my chúa! Cậu không đem đủ tiền. Cậu khẽ nhăn trán lại như đang đắn đo suy nghĩ điều gì đó.

— Sao thế?- Thấy Gia Huy mãi nghĩ ngợi gì đó, Quỳnh Băng lên tiếng hỏi.

— Không!- Gia Huy mỉm cười.

Dứt câu, Gia Huy rút thẻ tín dụng của mình ra và đưa cho nhân viên thanh toán trước sự ngạc nhiên của Quỳnh Băng.

— Anh...có thẻ?

— Vốn anh không định dùng như vì tiền mặt không đủ.- Gia Huy mỉm cười.- Đừng tò mò nhiều! Không lâu nữa...em sẽ biết tất cả về anh. Đi thôi!

Cầm lấy túi đồ, Gia Huy nắm tay Quỳnh Băng và rời khỏi siêu thị. Nó khẽ nhăn trán lại và nghĩ điều gì đó lung lăm. Quen Gia Huy rồi trở thành người yêu của cậu thế nhưng cậu lại giấu nó rất nhiều điều. Đến khi nào, nó mới được biết tất cả về cậu đây.

“Còn lí do thì thời điểm này, cậu không nên biết.” câu nói ấy của Việt Hoàng bỗng chốc vọng lên trong nó.

19. Chương 19: Christmas Day Is Valentine's Day (cuối Cùng)

“Còn lí do thì thời điểm này, cậu không nên biết.” câu nói ấy của Việt Hoàng bỗng chốc vọng lên trong nó.

.....

Đặt hai ly trà sữa và đĩa cá viên chiên xuống bàn, Quỳnh Băng và Gia Huy chậm rãi mở túi đồ ra. Biết bao nhiêu là quà rồi giấy gói lần lượt được đặt lên bàn. Cái bàn bé tí trong phút chốc đã đầy những đồ là đồ.

— Không ngờ ít đồ thế này mà lại hao ví khiếp.- Vừa lấy đồ ra, Gia Huy vừa chẹp miệng.

— Hối hận chưa?- Quỳnh Băng bật cười.- Em đã nói mà. Em sẽ làm cho anh phải hao tốn đến *** mồ hôi hột.

— Thế à? Thế mà từ nãy giờ sao anh chẳng thấy giọt mồ hôi nào thế nhỉ?- Gia Huy cười rộng đến mang tai.

— Ghê ghê! Em không tin!- Quỳnh Băng lè lưỡi.

Gia Huy nhún vai.

— Được thôi! Vậy em sẽ tìm cách để cho anh phải hối hận.

— Hối hận vì cái gì?

— Vì rủ em đi chơi trong lúc em đang buồn ngủ.- Quỳnh Băng phụng phịu

— Có thể là anh sẽ hối hận. Nhưng nếu không rủ được em đi chơi thì anh sẽ hối hận hơn nữa.- Chết giọng của Gia Huy man mác buồn.

— Xì! Không nói với anh nữa.

Dứt câu, Quỳnh Băng quay trở lại với đồng hồ.

— Anh gói quà. Em viết thiệp nhé.

Phân công công việc xong, cả hai bắt tay vào phần việc của mình. Tiếng giấy gấp vào nhau, tiếng kéo rồi tiếng băng keo...cứ vang lên đều đều như đã được bắt nhịp sẵn. Thi thoảng, tiếng cười nói của hai người lại vang lên một góc phòng khách, lâu lâu lại có cả tiếng la hét phá tan đi bầu không khí yên tĩnh. Thế giới của Quỳnh Băng và Gia Huy lúc này tràn ngập sắc hồng hạnh phúc.

...Vừa gói quà, Gia Huy vừa liếc nhìn Quỳnh Băng đang cắm cúi, nắn nót viết những lời chúc vào tấm thiệp nhỏ xinh xắn. Nó lúc này trông thật dễ thương biết bao. Biết bao nhiêu cảm xúc chợt trào dâng trong cậu. Cái cảm xúc của những ngày mới yêu vẫn còn vẹn nguyên trong cậu. Những thổn thức, những rung động đầu đời...Những khoảnh khắc tươi đẹp, hạnh phúc ấy, cậu sẽ giữ mãi trong tim mình cùng với người con gái bé nhỏ này. Khẽ mỉm cười, Gia Huy đặt gói quà lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Quỳnh Băng và nhẹ nhàng quàng tay qua ôm lấy bờ vai nhỏ của nó...

...Quỳnh Băng đưa đôi mắt ngạc nhiên của mình nhìn Gia Huy.

— Sao thế?

— Không có gì! Tự nhiên anh muốn ôm em tí thôi.

Quỳnh Băng lè lưỡi trêu Gia Huy nhưng rồi nó cũng nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai của Gia Huy. Thật bình yên biết bao!

— Quỳnh Băng này! Sau này...nếu như có biến cố xảy ra...em vẫn sẽ tin anh chứ?- Ẩn sâu trong giọng nói ấy của Gia Huy là sự lo lắng.

— Bộ...anh làm gì mờ ám sau lưng em hả?- Quỳnh Băng quay về phía Gia Huy và nheo mắt lại.

— Em suy diễn quá!- Gia Huy bật cười.

— Thế thì chẳng có lí do gì em lại không tin anh cả.

— Nhưng...có những việc anh không thể nói cho em biết được. Và nếu như biết...em có còn tin anh không?

— Uhm! Cái đó...tùy vào mức độ nghiêm trọng của vấn đề.- Quỳnh Băng cười híp mắt.- Nhưng chỉ cần anh không cố tình dối em thì em sẽ suy nghĩ.

— Anh không bao giờ muốn giấu em bất kỳ điều gì cả.

“...Soledad It’s a keeping for the lonely. Since the day that you were gone. Why did you leave me...”, điện thoại đổ chuông một lúc rồi im bật, Gia Huy chậm rãi rút điện thoại ra. Và cậu khẽ mỉm cười.

— Nhanh lên! Còn một gói quà nữa. Gói xong rồi tụi mình đi ăn tối.

— Em chưa đói!

— Em chưa đói nhưng anh đói rồi.

Quỳnh Băng bật bật cười.

Và chẳng nói chẳng rằng gì thêm, cả hai người làm nốt công việc của mình.

.....

Trên con đường rộng thênh thang này có một cặp gà choai (từ gà bông chuyển sang gà choai) vừa đi vừa “cãi nhau” làm ồn cả một khu phố. Cũng là những chuyện vặt vãnh thôi nhưng cãi nhau đấy rồi lại làm hòa ngay. Tình yêu không tính toán thật đẹp biết bao!

— Anh thiệt đúng là...mỗi chân chết đi được. Sao anh không chịu lấy xe đạp ra?

— Đi bộ rất tốt mà. Vả lại anh dẫn em đi ăn ở một nơi gần đây thì cần gì đi bộ. Hơn nữa...em không thấy đi bộ...vui và lãng mạn hơn à?- Gia Huy bật cười.

— Xì! Em mỗi chân lấm!

— Ai bảo em lười vận động. Suốt ngày chỉ từ ngủ tới ngáy làm chi. Đúng là Mèo Lười!

— Không được gọi em là Mèo Lười cái tên Cải Bắp kia!

— *^\$#%^&**()*&&%\$

—)*^\$#%^*)(&^%\$##%

—

—

Cứ thế mà cả hai người bọn làm ồn khu phố vốn dĩ rất yên tĩnh này. Gia Huy nhẹ chạm vào tay Quỳnh Băng và nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé ấy. Cậu giữ chặt vừa đủ chỉ vừa đủ không để tay nó thoát ra khỏi tay cậu và vừa đủ để không làm tay nó đau.

— Thôi nào! Đừng giận nữa!- Gia Huy mỉm cười.- Giận xấu lắm đấy! Anh có cái này cho em nè.

Quỳnh Băng lườm Gia Huy.

Gia Huy đưa tay ra trước mặt nó rồi xòe bàn tay ra. Trước mặt nó là thỏi chocolate nhỏ xinh hình trái tim.

— Chocolate!- Quỳnh Băng reo lên. Đôi mắt nó vụt sáng.

— Uhm! Là chocolate nhân đậu, loại em thích nhất đấy!

— Thank you anh!- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa cầm lấy thỏi chocolate trên tay Gia Huy.

— You rồi mà còn anh nữa!

— Hìhì!- Quỳnh Băng bật cười. Nhưng rồi nó nghiêng đầu nghĩ ngợi.- Em nhớ hôm nay là giáng sinh chứ đâu phải là valentine đâu mà anh hết tặng hoa hồng rồi tặng chocolate cho em?

— Vanlentine! Giáng sinh à? Cũng hay đấy!- Gia Huy đưa tay lên xoa nhẹ cằm.

— Hay gì?- Quỳnh Băng tò mò.

— Giáng sinh là Valentine! Thú vị đấy chứ!

— Giáng sinh là giáng sinh. Valentine là valentine chứ.

— Ranh giới giữa hai tính chất là rất mong manh mà em. Tại sao hôm nay lại không thể trở thành ngày valentine của riêng anh và em? Một valentine không giống ai và chỉ là của em với anh thôi.- Nụ cười của Gia Huy rộng hơn trước.

Sau một hồi nghĩ ngợi, cô nàng Quỳnh Băng này cũng đã nở một nụ cười rạng rỡ như nắng xuân.

— Giáng sinh là Valentine kể ra cũng hay đấy.

Gia Huy gật đầu đồng tình.

— Anh đã nói mà.- Gia Huy chậm rãi quay đầu nhìn về phía xa.- Em nhìn kìa!

Quỳnh Băng nhìn theo hướng Gia Huy chỉ. Và nó không khỏi ngạc nhiên trước sự kết hợp hài hòa giữa thiên nhiên và nhân tạo. Ánh tà dương đang dần buông xuống trên mặt hồ nhân tạo tuyệt đẹp và không gợn chút sóng và xa xa là thấp thoáng bóng những ngôi nhà nhỏ. Đứng ở đây, nó cũng có thể nhìn thấy nhà thờ lớn của thành phố này. Ngôi sao lạ, ngôi sao chỉ đường sáng cả một vùng khiến cho khung cảnh trở nên hư huyền hơn.

— Wow! Đẹp quá!

— Lại đây nào!

Dứt câu, Gia Huy kéo Quỳnh Băng đến gần bờ hồ. Và lúc này nói mới để ý thấy cạnh bờ hồ có một bàn ăn khá thịnh soạn.

— Bàn ăn này...

— Là của chúng ta đấy!- Gia Huy tiếp lời nó.

— Cái gì?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.- Là..của...em và anh.

— Uhm! Em ngồi đi!

Vừa nói, Gia Huy vừa dẫn Quỳnh Băng đến ghế và kéo ghế ra cho nó.

Gia Huy! Cậu đã đưa Quỳnh Băng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Và thật sự giờ đây, thế giới của Gia Huy chẳng khác nào là ẩn số với nó cả. Nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nữa vì nó đang rất hạnh phúc. Gia Huy đã dành cho nó rất nhiều bất ngờ và những cảm nhận thật thú vị. Giờ nó chỉ muốn chìm đắm trong sắc màu diệu kỳ này thôi...

...Trời bắt đầu se lạnh hơn nhưng không khí xung quanh bàn ăn rất ấm áp. Quỳnh Băng và Gia Huy nói cười thật vui vẻ biết bao. Thi thoảng cả hai lại gấp đồ ăn cho nhau. Nhưng cử chỉ ân cần ấy khiến hai trái tim yêu kia xích lại gần nhau hơn. Gần! Thật gần! Hai ngọn nến lung linh càng khiến cho không gian xung quanh trở nên lung huyền hơn. Càng khiến cả hai trong mắt nhau trở nên đẹp hơn. Tình yêu vẫn luôn mang đến cho ta những sắc màu tuyệt đẹp và những khoảnh khắc tuyệt vời như thế. Và chỉ có những người đang yêu mới có thể cảm nhận hết của hai chữ “tình yêu” mà thôi. Những cung bậc cảm xúc và tình cảm mỗi lúc một lớn lên, lớn lên trong ta...

...Tiếng chuông nhà thờ chậm rãi vang lên từng nhịp báo hiệu sự ra đời của chúa Jesu. Bước trên con đường dài, cả Quỳnh Băng lẫn Gia Huy đều ngoáy nhìn về phía sau, nơi bờ hồ tuyệt đẹp và lãng mạn.

— Chúa hài đồng ra đời rồi!- Quỳnh Băng mỉm cười.

— Uhm! Tối nay, em nhớ để tắt ngay đầu giường nhé.

Quỳnh Băng nhẹ kéo vạt áo khoác mà Gia Huy đã quàng cho nó lên.

— Để ông già nô-en tặng quà chứ gì?- Quỳnh Băng bật cười.

— Là anh! Chứ không phải là ông già nô-en nào hết.

Quỳnh Băng và Gia Huy dừng trước cổng nhà của nó.

— Anh đã tặng em rất nhiều rồi mà. Em rất vui và bất ngờ.

— Anh có tặng em cái gì đâu.

— Có chứ! Một ngày Valentine thật đặc biệt. Giáng sinh là Valentine!

Nói đoạn, Quỳnh Băng đưa tay ra chỉ vào mình, rồi sau đó một tay vuốt nhẹ lên ngón tay cái của bàn tay kia, rồi chỉ vào Gia Huy...

...Trong lúc Gia Huy còn đang mãi suy nghĩ về động tác Quỳnh Băng vừa làm thì nó đã tiến tới rồi nhướn chân lên và hôn thật nhẹ vào má của cậu...Nụ hôn ấy không kéo dài nhưng đối phương có thể hiểu được nỗi niềm, tình cảm của người đối diện mình...Khẽ quay mặt đi, Quỳnh Băng vội chạy vào nhà để giấu gò má đang ửng đỏ cả lên của mình...

20. Chương 20: Sự Thật Định Mệnh

Bỏ gối trên sô-pha, Quỳnh Băng không khỏi thở ngắn thở dài. Từ sau hôm giáng sinh, Gia Huy đã nghỉ học. Nó không biết lí do tại sao cậu lại nghỉ học. Gọi điện thì nó toàn nghe cái thông báo đều đều nhảm chán “Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Còn hỏi Việt Hoàng, cậu lại úp úp mở mở và chỉ nói với nó đúng một câu “Cậu ấy không sao đâu! Cậu đừng lo!” Hừ! Muốn nó đừng lo thì phải nói cho nó biết Gia Huy đang gặp phải chuyện gì chứ. Đẳng này lại...

Bực mình nhất là sau giáng sinh được hai hôm, Quỳnh Băng nhìn thấy Gia Huy đi cùng một cô nàng khá xinh xắn, da trắng hồng, mái tóc màu nâu rất dễ thương. Nó cố sức gọi Gia Huy. Thế mà cậu vẫn cứ bước thẳng không quay lại nhìn nó. Nó tức ghê lắm! Chính Gia Huy muốn nó làm người yêu của cậu. Thế mà...cậu đá nó không thương tiếc, không lí do. Đêm hôm ấy, trời mưa to lắm, to như cái đêm mà Gia Huy tỏ tình với nó vậy. Thế nhưng hơi ẩm tình yêu dường như đã không còn ở bên cạnh nó nữa. Nó muốn khóc ghê gớm nhưng lại chả có giọt nước mắt nào lăn cả.

— Sao thế?- Hoàng Chương ngồi xuống cạnh Quỳnh Băng.- Em có chuyện gì hả?

— Không có gì!- Quỳnh Băng lắc đầu.

— Em không giấu được anh đâu!- Hoàng Chương cười hiền.- Có gì thì cứ nói ra đi. Giúp được anh sẽ giúp!

Nó ngược mắt nhìn Hoàng Chương. Anh thật tốt với nó. Và nó rất muốn nói cho anh biết nỗi đau trong lòng nó. Nhưng nó lại không thể nói vì nó không muốn anh đau lòng vì nó.

— Không có gì đâu.- Quỳnh Băng gượng cười.- Thôi em đi học đây! Gần trễ giờ tới nơi rồi.

Nói đoạn Quỳnh Băng đeo cặp lên.

— Uhm! Học xong, về liền nha. Trời tối, em đi đường cẩn thận.

— Em biết rồi!

Dứt câu, Quỳnh Băng bước ra khỏi nhà.

.....

Từng vòng, từng vòng xe cứ chậm dần, chậm dần. Biết bao nhiêu bộn bề trong lòng khiến cho Quỳnh Băng không để ý gì đến xung quanh cả. Lòng nó giờ đây cứ như một mối tơ vò vậy. Nó không biết mình phải đối diện và giải quyết mọi chuyện như thế nào nữa. Biết bao nhiêu suy nghĩ cứ đan xen, chồng chéo trong đầu nó. Váng vất, nó thấy đầu óc mình đặc nghèn rồi sau đó lại trống rỗng.

Dừng xe ngay trước nhà thầy giáo, Quỳnh Băng thở dài ngao ngán. Nó không còn đủ tâm trí để học nữa. Nó cố gắng lắc đầu để xua đi sự u ám trong lòng nhưng chẳng ăn thua. Học cái môn Toán này, nó cần phải tập trung cao độ. Thế nhưng đầu óc thế này thì học làm sao vô cơ chứ. Thở ra, Quỳnh Băng quyết định quay đầu xe.

— Ồ! Băng! Hôm nay tới sớm nhỉ?- Thanh vừa thấy nó đã mỉm cười.

— Uhm!- Quỳnh Băng đáp yếu xìu.

Nhìn thấy bộ mặt ủ dột của nó, Thanh hơn nhăn trán lại.

— Sao thế? Lại vụ Gia Huy à?

Biết chả thế giấu nỗi đôi mắt tinh tường của Thanh, Quỳnh Băng gật đầu.

— Uhm! Tổ về đây!

— Học không vô à? Thôi! Thế thì cậu về đi!

Một mỗi, Quỳnh Băng đạp xe đi. Thanh nhìn theo bóng dáng nó mà không khỏi thở ra.

— Rõ khổ! Đau lắm đây!

— Sao mà thần thần thơ thơ thế nàng?

Giọng nhỏ Giang kêu đằng xa đã đưa Thanh trở lại với hiện tại.

— Không có gì!- Thanh vọng tiếng lên.

— Vào đi! Hương hôm nay nó trúng số nên đem bánh kẹo tới cho tụi mình ăn đấy.

— Thế à?- Vừa hỏi, Thanh vừa đạp xe tiến về phía Giang.

— Ui dào! Là hôm giáng sinh, dì nó dẫn mấy đứa em ra chơi nên mua ít bánh kẹo cho tụi nó. Lũ em ăn không hết, nhờ Hương tổng lên cho tụi mình đấy mà.

— Dù sao cũng là hảo ý!

— Có nhờ Băng là nguyên cái bàn sạch sành sanh liền.

— Uhm! Thôi vào đi!

Quỳnh Băng lại đạp từng vòng xe. Nó đi hết từ góc này đến góc kia của thành phố nhỏ này. Mỗi lần buồn, nó vẫn làm như thế này để vơi đi nỗi buồn. Nhưng dường như hôm nay, nỗi buồn, nỗi đau của nó chẳng những không vơi đi mà còn đau hơn nữa. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Hơn một tháng trước, Gia Huy tỏ tình với nó và giữ cậu lại tay trong tay với một người con gái khác. Nó muốn nghe từ Gia Huy một lời giải thích. Thế nhưng...cậu đã cắt đứt mọi liên lạc. Đột ngột đến rồi đột ngột đi, cậu giống như một cơn gió...không phải là lốc mới đúng! Cậu bất ngờ bước vào cuộc đời nó rồi bất ngờ ra đi không để lại một dấu vết...Không! Nó không thể để cậu ra đi một cách dễ dàng như thế này được. Nó muốn ở cậu một câu trả lời. Nó đã làm gì sai? Nó không muốn kết thúc mọi chuyện một cách đột ngột như thế này. Nó yêu Gia Huy và không muốn kết thúc mọi chuyện theo cách này. Nó cần ở cậu một lời giải thích thỏa đáng. Và rồi sau đó nó sẽ để cho cậu đi, dù rằng nó rất yêu cậu...Nhưng Quỳnh Băng biết tìm Gia Huy ở nơi nào đây?

— Chị Hải Quỳnh!- Quỳnh Băng sực nhớ đến chị Hải Quỳnh.- Đúng rồi! Phải đi tìm chị Quỳnh mới được.

Nghĩ vậy Quỳnh Băng vội đạp xe hết tốc lực đến quán trà sữa. Nó không muốn chậm trễ thêm nữa. Vì lúc này đây, nó cảm giác có cái gì đó đang vỡ, có cái gì đó đang tuột mất...

Dừng xe trước cửa quán trà sữa, Quỳnh Băng chậm rãi bước vào quán. Bản nhạc “Last time” ngân lên khiến cho tâm trạng của nó thêm buồn đau hơn khi nhớ về những kỷ niệm của nó và Gia Huy ở cái quán trà sữa nhỏ xinh này. Quảng thời gian ấy thật đẹp và vui biết bao. Lắc đầu cho tỉnh táo, nó đưa mắt nhìn khắp lượt quán trà sữa nhưng không thấy chị Hải Quỳnh đâu cả. Chị Hải Quỳnh vẫn thế, những lúc quán không đông khách là chị lại bỏ đi đâu đó. Và khách hàng nghiêm nhiên trở thành người coi nhà. Sải những bước dài, Quỳnh Băng tiến về phía bàn điện thoại và cầm điện thoại lên. Nhưng nghĩ thế nào, nó lại đặt điện thoại xuống và một nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên gương mặt của nó.

— Chị Quỳnh ơi! Quán của chị cháy rồi. Chị về nhanh đi!

Dứt câu, Quỳnh Băng vội đóng điện thoại lại và ôm bụng cười.

— Cháu cảm ơn chú ạ!

Nói đoạn Quỳnh Băng vội chạy lại về quán chứ nán lại thêm nữa thế nào cũng bị hàng xóm giáo huấn.

10' sau, chiếc Attila Elizabeth màu hồng của chị Quyên đỗ phịch ngay trước cửa quán cùng với đó là sự ngạc nhiên đến tột độ của chị Hải Quyên.

— Mèo Lười!- Chị Hải Quyên hốt hơ hốt hời hời nó.- Gì thế này? Quán cháy đâu mà cháy?

— Hi hi! Sorry chị! Em có chuyện gấp muốn tìm chị nên...- Quỳnh Băng tỏ ra hối lỗi.

— Thôi được rồi!- Chị Hải Quyên thở ra.- Dù sao chị cũng xong việc rồi. Nhưng lần sau không được làm thế nữa nghe chưa?!

— Em biết rồi!

— Có chuyện gì em nói đi.- Chị Hải Quyên chậm rãi kéo ghế xuống ngồi bên cạnh Quỳnh Băng.

— Uhm...chị có biết...nhà của Gia Huy không?

— Nhà của Gia Huy?- Chị Hải Quyên hơi giật mình.- Em hỏi nhà của Gia Huy để làm gì?

— Tự nhiên Gia Huy nghỉ học, rồi anh ấy cắt liên lạc với em. Hôm rồi, em còn thấy anh ấy đi với nàng nào nữa.- Nói tới đây, một giọt nước mắt trào khỏi khóe mi của Quỳnh Băng.- Em muốn tìm anh ấy để hỏi rõ mọi chuyện. Nhưng mà...- Nó bỏ lửng câu nói.

Khẽ thở ra, chị Hải Quyên dựa người vào ghế. Chị khẽ đưa tay lên xoa xoa vầng thái dương và nhắm hờ đôi mắt lại. Khuôn mặt chị lúc này trông rất trầm tư. Có lẽ chị đang suy nghĩ thật kỹ điều gì đó.

— Đã đến nước này, chị không thể giấu em được nữa.

— Dạ!- Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn chị Hải Quyên.

— Chờ chị tí!

Chị Hải Quyên vào trong và trở ra liền. Ngồi xuống ghế, chị đặt trước mặt Quỳnh Băng một tấm ảnh cũ.

— Em còn nhớ tấm ảnh không?

Quỳnh Băng vội nhìn vào tấm ảnh. Và nó không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy lại tấm ảnh cũ mà nó bị mất cách đây hơn bốn tháng trước.

— Làm...làm sao chị...chị có được nó?- Quỳnh Băng ngạc nhiên hỏi chị Hải Quyên.

— Gia Huy đã nhặt được lúc em làm rơi nó mà không biết.- Chị Hải Quyên khẽ mỉm cười.- Vì tấm ảnh này mà em đã khóc sưng cả hai con mắt suốt hơn một tuần lễ.

Quỳnh Băng gật đầu.

— Em biết không, khi nhìn thấy mắt em đỏ như thế, dù rất đau lòng nhưng...Gia Huy cũng rất vui.

— Là sao?- Quỳnh Băng nhăn trán khó hiểu đến cực độ.

— Em lật mặt sau tấm ảnh ra đi.

Quỳnh Băng vội làm theo lời chị Hải Quyên. Và đập vào mắt nó là nét chữ rắn chắc nhưng cũng rất mềm mại. Và quan trọng hơn, nó có thể nhận ra nét yêu thương trong nét chữ ấy. Nhưng thay vì vui mừng, nó lại kinh ngạc. Gương mặt nó trắng bệch ra khi nhìn thấy dòng chữ ấy

“Yêu Quỳnh Băng mãi!Không đổi thay!Hải Luân.”

— Ha...Hải...Lu...Luân! Hải Luân!- Quỳnh Băng thốt lên cái tên ấy một cách khó nhọc.

— Đúng vậy! Gia Huy chính là Nguyễn Hải Luân! Là cậu nhóc trong ảnh!- Chị Hải Quyên khẳng định.

21. Chương 21: Sự Thật Định Mệnh (tiếp Theo)

__ Đúng vậy! Gia Huy chính là Nguyễn Hải Luân! Là cậu nhóc trong ảnh!- Chị Hải Quyên khẳng định.

Gương mặt của Quỳnh Băng càng lúc càng trắng ra (đúng nghĩa tên của nó luôn) Nó cảm thấy khó thở quá. Và tim nó nhói đau kinh khủng. Tại sao? Tại sao lại có chuyện này? Chuyện này rốt cuộc nó phải hiểu như thế nào đây? Gia Huy là Hải Luân! Hải Luân là Gia Huy! Nực cười thật! Ông trời thật biết trêu đùa con người. Ngốc! Ngốc! Ngốc thật! Không! Phải là đại ngốc! Siêu ngốc mới đúng! Mà có khi đứa siêu ngốc vẫn còn thông minh hơn nó. Nó đã nghi ngờ có điều gì đó không đúng ở Gia Huy khi cậu vừa mới trở thành học sinh mới của trường. Mỗi nghi ngờ đó mạnh mẽ hơn vào đêm sinh nhật của nó khi Việt Hoàng nói rằng Gia Huy không mang họ Trần. Và còn những câu nói kỳ lạ của Gia Huy trong thời gian gần đây nữa.

__ Tại sao?- Quỳnh Băng cố gắng nói.- Tại sao anh ấy lại không nói với em? Có phải anh ấy xem em là con ngốc không?

__ Gia Huy chưa bao giờ có ý nghĩ đó.- Chất giọng của chị Quyên rất nhẹ nhưng nó cũng rất nghiêm nghị.- Em bình tĩnh lại đi.

__ Chị bảo em làm sao có thể bình tĩnh đây?- Quỳnh Băng bắt đầu thở dốc.- Em phải hiểu chuyện này như thế nào? Chị bảo em phải hiểu chuyện này như thế nào.

Một cách khoan thai, chị Hải Quyên rút khăn ra đưa cho Quỳnh Băng.

__ Bình tĩnh lại đi! Em còn cần phải xem một thứ.

__ Thứ gì nữa?- Quỳnh Băng đưa đôi mắt ướt nhìn chị Hải Quyên

Cho tay vào túi xách, chị Hải Quyên lấy ra một phong thư.

__ Em đọc đi! Nó gửi cho em đây!

Đôi bàn tay đang run lên của Quỳnh Băng vội đón lấy cánh thư Hải Luân nhờ chị Hải Quyên gửi cho nó. Nó mở vội lá thư ra và cố gắng đọc bức thư qua màn nước mắt.

“Quỳnh Băng thân yêu!

Khi em đọc được bức thư này thì anh đã đi xa rồi. Chúng ta sẽ lại không được gặp nhau trong một khoảng thời gian rất dài. Có lẽ sau khi biết tất cả mọi chuyện, em sẽ rất giận anh phải không? Anh hiểu! Và anh sẽ chờ em tha lỗi cho anh. Nhưng anh cũng mong em hiểu rằng anh không hề muốn lừa em và càng không có ý xem em là con ngốc. Hoàn cảnh của anh khi ấy không cho phép anh hé lộ bất kỳ điều gì về thân phận của mình. Tha lỗi cho anh!

Em biết không, ngay từ khi biết em là cô nhóc trong tấm ảnh, là cô nhóc mà dù xa cách bao nhiêu năm trời anh vẫn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt dễ thương của em, anh đã rất vui và muốn nói cho em biết rằng anh chính là Hải Luân. Hằng ngày, mỗi lần đối diện với em là nỗi khao khát ấy trong anh lại càng lớn. Nhưng anh không còn cách nào khác là phải ép mình lạnh nhạt với em. Vì điều đó tốt với em. Nhưng em quá cứng đầu. Em luôn tìm cách nói chuyện với anh cho bằng được, Cho đến khi thấy em bị ngã ngay trước cửa lớp rồi lúc em tức giận anh biết rằng anh đã không thể nào hoàn thành vai diễn của mình trước mặt em được nữa. Khi nghe được chuyện Việt Hoàng sẽ tỏ tình với em vào đêm sinh nhật của em. Anh đã nghĩ rằng ông trời đã bắt em và anh phải xa nhau. Anh đã nghĩ như thế sẽ tốt cho em. Ở bên Việt Hoàng em sẽ được sống yên ổn và vui vẻ, hạnh phúc hơn. Nhưng nỗi khao khát đã chiến thắng suy nghĩ ấy của anh. Anh chạy đi tìm em và được em chấp nhận. Dù rằng việc ấy không dễ dàng gì. Nhưng em biết không, cũng chính lúc ấy anh biết rất rõ rằng anh đã đưa cả hai chúng ta vào vòng nguy hiểm. Anh xin lỗi!

Quãng thời gian qua đối với anh là quãng thời gian hạnh phúc và tươi đẹp nhất trong đời anh vì có em đây Quỳnh Băng à! Nhưng chỉ tiếc một điều là...cuộc vui nào cũng phải tàn! Có lẽ đã đến lúc anh nên xa em. Anh phải trở về với má của anh, phải trở về nhà để giải quyết chuyện gia đình.

Anh đã từng trách ông trời rằng tại sao lại cho chúng ta gặp lại nhau vào thời điểm không hề thích hợp như thế này. Nhưng rồi anh lại nghĩ nếu không được gặp lại chắc có lẽ anh không có đủ niềm tin và sự dũng

cảm để đổi mặt với sự thật đau. Cảm ơn em! Và anh mong rằng chúng ta sẽ lại gặp nhau lần nữa khi mọi sóng gió trong đời anh qua đi. Khi đó anh sẽ không để tuột mất em đâu. Anh hứa đây”

— Vậy ra...Trần Gia Huy chính là Nguyễn Hải Luân?!

Chị Hải Quyên gật đầu.

Quỳnh Băng khẽ thở ra. Bây giờ thì nó đã hiểu ra vấn đề. Nhưng...nó vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

— Trong thư Hải Luân có nói anh ấy cần giải quyết chuyện gia đình. Em muốn biết, chuyện đó là chuyện gì?

— Cái này...- Chị Hải Quyên hơi lúng túng.

— Chắc chắn vì chuyện gia đình này nên Hải Luân mới dấu cả thân phận của mình.

— Em đúng là tinh tường.- Chị Hải Quyên gật đầu chào thua.- Chị không thể nói nhiều cho em biết được. Chị vốn không phải là chị họ của Hải Luân.

— Vậy...

— Ba chị là bạn rất thân với má của Hải Luân. Trong lúc gia đình Hải Luân có biến. Má của Hải Luân đã nhờ ba chị sắp xếp cho Hải Luân đi trốn.

— Và anh ấy ra đây phải không?

— Phải!- Chị Hải Quyên gật đầu.

Ngồi thờ người ra ghế, Quỳnh Băng thở dài. Nó và Hải Luân liệu có thể gọi là định mệnh không nhỉ? Có thể là có! Nó muốn gặp Hải Luân quá! Muốn gặp vô cùng! Bỗng nhiên...nó chợt nhớ ra điều gì đó. Hình như...hôm nó nhìn thấy Gia Huy và cô gái kia đi cạnh nhau, hai người có nói là sẽ đi đâu đó.

“— Vậy khi nào chúng ta đi?- Cô gái quay sang hỏi Gia Huy.

— Ngày ba mươi! Chúng ta phải đi chuyến tối thôi.- Gia Huy trả lời.

— Uhm!- Cô gái gật đầu”

— Không lẽ là...- Quỳnh Băng khẽ giật mình. Nó vội quay về phía chị Hải Quyên.- Tôi nay Hải Luân sẽ bay phải không chị?

— Sao em biết?- Chị Hải Quyên ngạc nhiên.

— Không quan trọng! Chị! Khi nào anh ấy bay.

— Cái này...

— Anh ấy đã bay chưa? Chị nói cho em biết đi!- Quỳnh Băng lay mạnh cánh tay của chị Hải Quyên.

— Quỳnh Băng bình tĩnh đã.

— Em muốn gặp Hải Luân. Chị cho em biết đi! Anh ấy đã bay chưa?

— Hải Luân chưa bay.

— Vậy chị dẫn em ra sân bay đi!- Một nụ cười hé nở trên môi Quỳnh Băng.

— Đứng ra sân bay rất xa! Mất ba tiếng đồng hồ lận. Mà...ba tiếng nữa là Hải Luân bay rồi. Quỳnh Băng em ra đó thì cũng công cốc thôi.

— KHÔNG!- Quỳnh Băng hét lên.- Tại sao? Tại sao lại như thế?- Nước mắt nó rơi không ngừng, không ngừng.- Tại sao ông trời lại đùa ác em như thế? Tại sao anh ấy đi mà không nói một lời nào cả. Chẳng lẽ anh ấy nghĩ chỉ để lại cho em một bức thư là mọi chuyện đã được giải quyết sao? Chị Quyên à! Em muốn gặp Hải Luân! Bằng bất cứ giá nào em phải gặp được Hải Luân trước khi anh ấy bay. Chị giúp em đi!

Vài vị khách khẽ quay về phía Quỳnh Băng.

— Quỳnh Băng à...

__ Nếu chị không giúp em, em vẫn sẽ ra sân bay.

__ Bằng cách nào?

__ Cách nào cũng được miễn sao em có thể gặp Hải Luân trước khi anh ấy bay.- Chết giọng của Quỳnh Băng đầy cương quyết.

Bầu không khí chìm vào im lặng trong chốc lát...Chị Hải Quỳnh khẽ thở dài.

__ Em đúng là cứng đầu! Được rồi! Chị sẽ giúp!

__ Cảm ơn chị Em cảm ơn chị nhiều lắm!

__ Được rồi! Cất nước mắt của em đi!- Vừa chọc Quỳnh Băng, chị Hải Quỳnh vừa rút tiếp một tép khăn giấy ra cho Quỳnh Băng.

15' phút sau. Một chiếc Ford màu đen đỗ trước cửa quán. Chị Hải Quỳnh vội kéo theo Quỳnh Băng và chạy ra khỏi quán.

__ Alex! Trông quán đến chín giờ thì đóng cửa lại cho chị.

Dứt câu, Chị Hải Quỳnh đóng cửa xe lại và phóng đi khiến Alex không kịp nói câu nào.

__ Alex?- Quỳnh Băng thắc mắc.

__ Uhm! Em trai chị. Ở nhà thường gọi nó là Alex chứ tên nó là Hoàn Tâm.

__ Tên giống con gái nha!

__ Cái tên là do cha mẹ đặt nó có một ý nghĩa nhất định. Còn nó giống cái gì là tùy thuộc vào mình. Hiểu chưa?

__Hiểu rồi!- Quỳnh Băng vờ trề môi.- Bữa nay chị lý luận ghê.

...Trên đoạn đường dài thật dài có một chiếc xe đang lao đi. Nó mang trong mình sự nôn nóng, lo lắng, nhấp nhóm không yên và cả nỗi buồn vơi vơi thật khó diễn tả thành lời...

(Xin phép pà kon cho Trina tua nhanh đoạn này nha)

.....

Cua một vòng thật ngọt, chiếc xe của chị Hải Quỳnh đi vào đường đến sân bay. Sân bay đang ở rất gần. Có lẽ Quỳnh Băng đã nhận ra điều này khi nhìn thấy bức tường dài cả cây số chẳng khác nào bức tường thành cả. Một điều gì đó thật khó tả đang dần nhen nhóm trong nó. Niềm vui chăng? Hay là sự hờn hộc? Nó cũng không rõ nữa. Nó chỉ biết rằng nó đang rất ngóng chờ để được nhìn thấy Hải Luân mà thôi...

“Bùm”, tiếng nổ vang lên kèm theo đó là chiếc xe của chị Hải Quỳnh dừng đột ngột.

__ Nổ lốp xe rồi!- Chị Quỳnh phán một câu xanh rờn.

__ Zậy bây giờ phải làm sao?- Quỳnh Băng cuống lên.

__ Em vào sân bay đi. Đi thẳng, gặp ngã ba thì rẽ phải là tới thôi. Hải Luân sẽ vào cửa sổ năm làm thủ tục.

__ Dạ!

Nói đoạn Quỳnh Băng vội mở cửa xe ra và phóng một mạch.

Tại sân bay

Ngồi trong phòng đợi VIP của sân bay, Hải Luân đưa mắt nhìn về một nơi nào đó thật xa. Nơi mà cậu đã vượt mất tình tình yêu của mình. Không biết đến khi nào cậu mới có thể gặp lại cô gái nhỏ nhắn hậu đậu và có chút ngổ ngáo ấy đây. Cậu khẽ mỉm cười khi nhớ lại từng ký ức đã qua giữa cậu và Quỳnh Băng. Những ký ức ấy thật tươi đẹp biết bao. Và cậu nguyện sẽ mãi mãi giữ trọn ký ức ấy trong tim mình. Hải Luân cho tay vào túi quần và lấy ra một cái móc khóa cái bắp đang đội mũ nô-en. Cái móc khóa thật ngộ nghĩnh, dễ thương biết bao. Cái Bắp! Hải Luân khẽ bật cười khi nhớ lại câu nói của Quỳnh Băng lúc tặng

câu cái móc khóa này. “Anh là Bắp nên em chẳng tặng anh quả ngô. Chứ không lẽ anh muốn em tặng anh con sâu à. Sau ăn bắp đấy.”

“Cạch”, tiếng mở cửa vang lên, một người đàn ông trung niên bước vào. Ông ta cung kính cúi chào.

— Thưa còn nửa tiếng nữa chúng ta sẽ bay ạ.

— Vậy thì đi thôi!- Cô gái bên cạnh Hải Luân ra lệnh.

Dứt câu, cả đoàn người đứng lên và lần lượt, theo thứ tự họ bước ra khỏi phòng chờ.

Sân bay rộng lớn và không nhiều người cho lắm. Thế nhưng Hải Luân lại cảm thấy ngột thở và có chút gì đó căng thẳng vô cùng. Quá khứ và hiện tại thậm chí cả tương lai cứ đan cài vào nhau khiến cho cậu cảm thấy ngột thở quá. Đến khi nào cậu mới có được một cuộc sống như những người bình thường đây? Một cuộc sống bình yên, không phải chạy trốn...

— Hải Luân!

Chất giọng trong thật quen thuộc vang lên khiến Hải Luân dừng bước. Trong chốc lát cậu đông cứng người.

— Havir...

— Chắc là trùng tên thôi!- Hải Luân cắt ngang lời cô gái.

Nói đoạn Hải Luân bước tiếp. “Không thể nào! Em không thể nào ở đây được! Chắc là do anh quá nhớ em nên...”

— Hải Luân! Anh muốn tôi gọi anh là Nguyễn Hải Luân hay là Trần Gia Huy.

Tiếng hét vang cả trời đất kia chắc chắn không thể nhầm vào đâu được nữa. Hải Luân vội quay về phía sau. Và...đúng là Quỳnh Băng! Quỳnh Băng đang hiện diện trước mắt cậu chứ không phải là do ảo ảnh. Như bị thôi thúc, Hải Luân vội chạy đến ôm lấy Quỳnh Băng...

...Trong phút chốc, Quỳnh Băng đờ người trước hành động đột ngột của Hải Luân. Và rồi nó quàng tay qua ôm Hải Luân, sau đó nó khẽ nấc lên từng tiếng, từng tiếng một.

— Anh nhớ em! Nhớ em lắm! Anh cứ nghĩ sẽ không được gặp em nữa chứ.

— Uhm!

Nghe thấy tiếng ho, Hải Luân vội thả Quỳnh Băng ra.

Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn cô gái đứng bên cạnh Hải Luân. Đúng là cô gái đã đi cạnh Hải Luân mà nó đã nhìn thấy cách đây ít lâu.

— Havir!- Cô gái mỉm cười, nụ cười như thiên thần.

— Havir?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

— Havir là tên tiếng anh của anh.- Hải Luân giải thích.- Giới thiệu với em đây là chị gái của anh, Hoài Thu.

— Chị gái!?- Quỳnh Băng căng mắt ngạc nhiên.

— Uhm! Em sao thế?

— À! Không sao!- Quỳnh Băng lắc đầu.- Rất vui được gặp chị.

— Uhm! Thôi hai đứa nói chuyện đi. Chị không làm phiền nữa.

— Dạ!- Hải Luân và Quỳnh Băng đồng thanh

Dứt câu, Hoài Thu chậm rãi bước ra chỗ khác và ra hiệu cho nhóm vệ sĩ tản ra để Quỳnh Băng và Hải Luân cảm thấy thoải mái.

— À! Thế tại sao...em lại tới được đây vậy?- Vừa nói, Hải Luân vừa dẫn Quỳnh Băng tiến về phía Băng ghế.

— Chị Hải Quỳnh dẫn em tới. Bây giờ thì chị ấy đang chờ đợi với lớp xe.- Khẽ thở dài, Quỳnh Băng ngồi xuống ghế.- Anh đi mà không giải thích nên em phải tìm đến tận đây để hỏi anh thế thôi.

— Hối anh?— Hải Luân nhăn trán khó hiểu.— Chẳng phải anh đã giải thích rất rõ trong thư rồi sao?
 Quỳnh Băng muốn nổi đóa lên với Hải Luân nhưng nó biết bây giờ không phải lúc. Nó cố hạ hỏa.

— Anh nghĩ để lại cho em một bức thư thế là xong à? Còn nữa, trong thư anh giải thích như thế ai mà hiểu được!— Quỳnh Băng phụng phịu.

Hải Luân khẽ mỉm cười và ôm Quỳnh Băng vào lòng.

— Anh xin lỗi!— Vừa nói, Hải Luân vừa đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu của Quỳnh Băng.

— Hải Luân!— Quỳnh Băng ngược nhìn Hải Luân.— Anh có nhớ là anh đã nói gì với em lúc mình tính tiền xong trong siêu thị không? Cái ngày giáng sinh đấy.

— Nhớ!— Hải Luân cười gượng.

— Vậy...anh kể cho em nghe đi.

— Em tới đây, tìm anh chỉ để...thỏa trí tò mò thôi à?— Chất giọng của Hải Luân có chút bông đùa.

— Anh đúng là quá đáng mà! Người ta vì muốn gặp anh nên mới chạy tới đây. Mà chẳng lẽ anh giấu em nhiều chuyện như thế, em lại không có quyền hỏi. Hơn nữa, bản thân anh cũng đã nói rằng em sẽ sớm được biết mọi chuyện của anh. Giờ anh sắp bay rồi, sau này anh bảo em làm sao biết chuyện của anh đây.

— Được rồi! Được rồi!— Hải Luân chào thua.— Thế...em muốn biết về điều gì của anh.

— Tất cả!— Quỳnh Băng trả lời ngắn gọn.

— Tất cả?

— Đúng thế! Thân thể, gia đình cả những chuyện mà anh đang gặp phải nữa.

— Tại sao em lại muốn biết tất cả?

— Người yêu còn là bạn đồng hành nữa. Mà đã là bạn đồng hành với nhau thì chúng ta phải tin tưởng nhau và nên chia sẻ với nhau tất cả mọi chuyện, dù chuyện ấy có đau lòng đến đâu. Chẳng phải em cũng đã kể cho anh nghe về gia đình của mình rồi còn gì.

Hải Luân trầm ngâm suy nghĩ. Không phải là cậu không muốn kể cho Quỳnh Băng nghe. Cũng không phải là cậu không tin tưởng Quỳnh Băng. Mà là đó thật sự là những khúc ức quá đau buồn trong cuộc đời cậu. Cậu không muốn Quỳnh Băng phải nghĩ suy hay vướng bận bất kỳ điều gì cả. Nó quá trong sáng.

— Thên thực tế thì...— Hải Luân chậm rãi lên tiếng.— ...Hải Luân đã chết cách đây gần mười năm trước.

22. Chương 22: Sự Thật Định Mệnh (cuối Cùng)

— Trên thực tế thì...— Hải Luân chậm rãi lên tiếng.— ...Hải Luân đã chết cách đây gần mười năm trước.

Quỳnh Băng không giấu được sự kinh ngạc lẫn bàng hoàng khi nghe Hải Luân nói điều này. Nó ngồi bất động và gương mặt nó chuyển màu liên tục. Đỏ bừng sang tái mét rồi lại xanh. Nó thật sự không hiểu gì cả. Tại sao lại thế này? Gia Huy vừa nói Hải Luân đã chết? Vậy người ngồi trước mặt nó là ai? Không đúng! Có cái gì đó không đúng và không trùng khớp.

— Anh...anh là em rồi đây! Thế là sao? Anh nói...Hải Luân đã chết...là sao? Vậy...— Quỳnh Băng cuống lên.

— Bình tĩnh nào!— Hải Luân cười hiền với Quỳnh Băng.— Anh sẽ kể cho em nghe hết. Tên thật của anh không phải là Nguyễn Hải Luân mà là Nguyễn Lâm Hải Luân. Năm mẹ anh...

— Khoan đã!— Quỳnh Băng vội cắt ngang lời Hải Luân.— Nguyễn Lâm Hải Luân!— Nó nhăn trán suy nghĩ. Nó nghĩ điều gì đó rất lung.— Nguyễn Lâm Hải Luân! Nguyễn Lâm!

Hải Luân kiên nhẫn chờ Quỳnh Băng. Cậu nhận ra rằng nó đang nghi hoặc về xuất thân của cậu. Không có sự thật nào là có thể giấu mãi được. Thôi thì cứ để cho Quỳnh Băng biết hết vậy.

— Khải đã từng nói là...tập đoàn bất động sản lớn nhất nước là tập đoàn Nguyễn...Nguyễn Lâm. Không lẽ anh...- Quỳnh Băng không giấu được sự ngạc nhiên.

— Đúng vậy!- Hải Luân khẳng định.- Anh là cậu út của tập đoàn bất động sản Nguyễn Lâm.

Sock! Lần này Quỳnh Băng sock toàn tập từ A đến Z. Đôi mắt của nó cứ mở căng ra. Còn miệng của nó cứ mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng không thể nào nói được.

Bộ dạng của Quỳnh Băng lúc này khiến cho Hải Luân thật sự là muốn cười. Nhưng cậu cố nén lại và chậm rãi kể cho Quỳnh Băng nghe về mình...

...Mẹ của cậu, Quỳnh Hân vốn là bạn thân với Ngọc Thanh và cả hai đều đem lòng yêu ba cậu, Nguyễn Lâm Hoàng Tú. Hoàng Tú vốn là một con người cao ngạo, lạnh lùng, cả vô tình nữa và ông không bao giờ để tâm đến chuyện yêu đương. Có lẽ đó là do hậu quả bị kịch gia đình từ nhiều năm trước vẫn còn ám ảnh ông. Nhưng rồi Ngọc Thanh đã từ từ thay đổi được trái tim của Hoàng Tú và ông đem lòng yêu bà. Trong ngày vui của hai người, Quỳnh Hân đến dự và lặng lẽ khóc, những giọt nước mắt cảm lạnh...Quỳnh Hân những tưởng rằng bà không bao giờ đứng dậy được khi nỗi đau tình yêu ấy quá lớn. Nhưng rồi bà cũng đã vượt qua và tiếp tục làm bạn thân với Ngọc Thanh, làm nhân viên dưới quyền Hoàng Tú. 6 năm sau khi Hoàng Tú và Ngọc Thanh kết hôn, Ngọc Thanh trở bệnh, bệnh mỗi lúc một nặng hơn. Và sau khi sinh đứa con thứ hai, Hoài Thu được 4 tháng, bà đã ra đi. Trước khi đi, bà đã nhờ Quỳnh Hân chăm sóc hai đứa con và Hoàng Tú giúp bà. Không đơn giản vì Quỳnh Hân là bạn thân của bà, mà từ lâu bà biết rõ Quỳnh Hân yêu Hoàng Tú và giờ bà muốn tác hợp cho cả hai. Bị đặt trong tình thế đó, Quỳnh Hân buộc phải đồng ý với bạn mình. Từ ngày Ngọc Thanh mất, Hoàng Tú lúc nào cũng như người mất hồn. Nỗi đau, sự mất mát quá lớn như dày xéo và khiến cho trái tim của ông lúc nào cũng nhức nhối. Những ngày đó là những chuỗi ngày điện ngục đối với ông. Và rồi Quỳnh Băng đã đến bên cạnh động viên, an ủi ông, chăm sóc ông và cả chăm sóc những đứa con của ông, xem chúng như con ruột của mình. Và chẳng biết từ khi nào, nỗi đau vì sự ra đi của Ngọc Thanh dần nguôi ngoai trong ông. Tình cảm ông dành cho Quỳnh Hân mỗi ngày một lớn dần lên...Ba năm sau khi mãn hạn chịu tang Ngọc Thanh, Hoàng Tú quyết định lấy Quỳnh Hân. Nhưng quyết định này của ông vấp phải không ít sự phản đối trong gia đình và ngay cả người con trai của ông, Cát Nguyên khi ấy mới có 8 tuổi cũng phản đối chuyện này. Tuy nhiên, ông vẫn quyết định lấy Quỳnh Hân. Và đám cưới của họ diễn ra đơn giản ở một nhà hàng nhỏ với sự góp mặt của gia đình cô dâu và bạn bè của họ. Lấy nhau về, Quỳnh Hân luôn phải chịu áp lực từ phía gia đình chồng. Những mâu thuẫn, rồi ren bất đầu nảy sinh rồi cả những âm mưu tranh giành quyền lực trong tập đoàn nữa. Bà hiểu rằng để có thể đứng vững, bà cần phải mạnh mẽ. Gần bốn tháng sau đám cưới, bà mang thai Hải Luân. Một tháng trước ngày bà lâm bồn, Hoàng Tú phải ra nước ngoài. Và ngày bà lâm bồn, người chồng thân yêu không hề ở bên cạnh bà. Lúc này, bà đã đưa ra một quyết định liều lĩnh. Đó là nhờ người bạn thân của bà nuôi Hải Luân còn bản thân thì nói với mọi người rằng cái thai đã bị hư ngay trên đường bà đi cấp cứu. Hoàng Tú hay tin, ông rất thất vọng. Nhưng bà không còn cách nào khác vì bà biết rằng nếu để đứa bé mới còn trong trứng nước ở trong gia đình này thì tuổi thơ của nó không thể nào yên bình được. Và rồi Hải Luân lớn lên trong sự chăm sóc của người bạn thân ấy của mẹ mình, Hằng tuần bà đều bí mật ghé thăm cậu, những khoảnh khắc ấy thật quý giá biết bao. Những tưởng mọi chuyện sẽ mãi yên bình như thế, nhưng đến năm Hải Luân tròn ba tuổi, tập đoàn xảy ra biến cố lớn, anh em trong gia tộc tương tàn lẫn nhau và trong cuộc chiến khốc liệt ấy, bà và Hoàng Tú đã cố gắng hết sức để bảo vệ bằng được Nguyễn Lâm, không cho nó đứng bên bờ vực phá sản. Một lần nữa, bà lại quyết định chuyển Hải Luân đi. Lần này cậu đi xa hơn, đó là vùng miền Trung đầy nắng và gió. Và chính tại nơi này cậu đã gặp Quỳnh Băng lần đầu tiên. Vài năm sau đó, khi cảm thấy mọi sóng gió trong gia đình cũng như trong tập đoàn qua đi, Quỳnh Hân mới nói cho Hoàng Tú biết sự thật về Hải Luân. Khi nghe xong câu chuyện, Hoàng Tú đã rất vui mừng và bắt chấp sự ngăn cản của bà, ông đã cho xe đi đón Hải Luân về. Và thông tin này được bảo mật tuyệt đối. Nhưng không hiểu vì sao tin này lại bị rò rỉ ra ngoài. Và trong cái đêm đầy mưa gió ấy, trên quốc lộ 1A đã xảy ra một vụ tai nạn thảm khốc. Người tài xế chết ngay tại chỗ. Còn Hải Luân bị thương nặng. Hay tin, hai ông bà tức tốc chạy vào bệnh viện. Đến khi biết Hải Luân không sao ông bà mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lúc này ông bà hiểu được rằng Hải Luân còn sống ngày nào thì sẽ gặp nguy hiểm ngày đó. Nên vì vậy họ đã quyết định thay tên đổi họ của cậu thành Trần Gia Huy để cậu sống tại vùng ngoại thành thành phố. Còn gia đình

thì công bố Nguyễn Lâm Hải Luân đã chết trong vụ tai nạn ấy. Đến năm Hải Luân 16 tuổi, bệnh tình của Hoàng Tú đã trở nặng. Cậu được mẹ bí mật đón về gia đình và sống với ông trong những năm cuối cùng của cuộc đời ông. Trong hơn hai năm rưỡi sống cùng gia đình, cậu đã phải sống trong sự ganh ghét, đố kỵ của người anh cùng cha khác mẹ của mình. Trong khi Hoài Thu hết lòng yêu thương và luôn xem cậu là một thành viên gia đình, Cát Nguyên lại ghét cậu ra mặt thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống cậu mà thôi. Bà ba, Quỳnh Hân đã sớm nhận ra điều này và bà biết rằng tham vọng của Cát Nguyên là rất lớn. Nên sau khi ông Hoàng Tú mất được gần một tuần, bà đã sắp xếp một vụ tai nạn. Kịch bản cách đây 10 trước diễn ra như đúng dự tính của bà và một lần nữa bà lại bí mật đưa Hải Luân về lại miền trung...

...Quỳnh Băng lặng người khi nó hình dung ra những gì mà Hải Luân đã phải trải qua. Một tuổi thơ buồn đau. Nếu là nó, có lẽ nó đã gục ngã rồi (nàng ơi! Sao mà so sánh khắp khiêng thế? Người ta là con trai đương nhiên mạnh mẽ hơn con gái rồi!) Bây giờ thì nó mới hiểu được rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng màu hồng cả. Nó cảm thấy mình may mắn hơn Hải Luân nhiều lắm. Vì cho dù mất cả cha lẫn mẹ từ nhỏ nhưng nó chưa bao giờ cảm thấy cô đơn hay đau khổ cả, vì Hoàng Chương luôn ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ và yêu thương nó. Còn Hải Luân dù có cả cha lẫn mẹ đầy nhưng suốt quãng đời tuổi thơ của cậu, cậu đã phải sống trong sự lo sợ và trốn chạy, tính mạng có thể bị đe dọa bất kỳ lúc nào...

__ Vậy...đó là lý do...tại sao anh lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ khi vào trường có phải không?- Quỳnh Băng hít một hơi thật sâu để ngăn nước mắt lại và hỏi Hải Luân.

__ Đúng thế!- Hải Luân thừa nhận.- Trước khi tựu trường khoảng một tuần, anh nhận được tin Cát Nguyên cho người truy lùng anh. Anh ta đã rất tức giận khi không thể nào tìm thấy anh trong nội thành và ngoại vi thành phố. Lúc đó anh nghĩ chỉ còn có cách đó thì mới có thể giúp anh giấu được thân phận đồng thời không để mọi người bị nguy hiểm.

__ Nhưng dường như...việc giấu thân phận của anh không thành công thì phải?- Quỳnh Băng khẽ bật cười.

Hải Luân hơi nhăn trán lại.

__ Việt Hoàng biết khá rõ về anh.

__ Đúng thế! Quãng thời gian từ tám đến mười một tuổi. Anh và Việt Hoàng là bạn thân của nhau. Bọn anh biết nhau ở một lớp học thêm. Khi ấy cho quá buồn và cảm thấy chán nản, anh đã kết thân và kể chuyện cho Việt Hoàng nghe.

__ Chẳng lẽ...- Quỳnh Băng nghi hoặc.- Anh không sợ Việt Hoàng kể chuyện này cho người ngoài sao?

__ Không!- Hải Luân khẳng định chắc nịch.- Việt Hoàng là một người bạn rất tốt, có thể tin cậy được.

__ Em biết!- Quỳnh Băng gật đầu.- Cậu ấy thật sự rất tốt.

__ Em có biết tại sao vào ngày sinh nhật của em, anh lại biết được em và Việt Hoàng đang ở tại nhà hàng đó không?

__ Ồ! Một người như anh thì không khó khăn gì trong việc tìm ta tung tích của người khác.- Quỳnh Băng bật cười.

__ Không phải đâu! Là Việt Hoàng đã nói cho anh biết.

__ Anh nói sao?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

__ Cậu ấy muốn giữa anh và cậu ấy có một sự cạnh tranh công bằng.

__ Công bằng?- Quỳnh Băng ngạc nhiên hơn.

__ Nghe vô lý nhỉ?- Hải Luân bật cười.- Em có tình cảm với anh. Trong khi đó, anh lại lạnh lùng với em. Còn Việt Hoàng có tình cảm với em nhưng em lại chỉ xem cậu ấy là bạn mà thôi. Việt Hoàng cho đó là không công bằng cho cả anh, em và cậu ấy. Chính vì vậy cậu ấy quyết định ngỏ lời với em. Cậu ấy muốn kéo mọi thứ trở về trạng thái cân bằng. Vì cậu ấy biết...anh cũng có tình cảm với em.

__ Một vòng tròn lẫn lẩn!- Quỳnh Băng kết luận.

Hải Luân bật cười và khẽ thở dài.

Bầu không khí im lặng lại bao trùm lên cả hai. Chầm chậm, chầm chậm kim giây cứ thế mà nhích lên từng giây, từng giây. Giờ chia tay đến mỗi lúc một gần hơn... Quỳnh Băng nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Hải Luân và suy nghĩ về những gì cậu nói.

— Quỳnh Băng!- Hải Luân đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu Quỳnh Băng.

— Uhm?- Quỳnh Băng hơi ngẩn đầu lên.

— Em...cuộc đời của anh rất phức tạp, gia đình của anh lại rất rối ren. Yêu anh, em sẽ phải hứng chịu không ít khổ đau lẫn nguy hiểm em...

— Đừng nói nữa!- Quỳnh Băng cắt ngang lời Hải Luân.- Hải Luân! Em biết anh định nói những gì. Nhưng anh có biết là những gì anh nói, em mới thật sự đau không? Em không sợ nguy hiểm, chứ đừng nói gì đến khó khăn. Anh biết không, ngay từ đầu, em đã biết rằng yêu anh...sẽ chẳng hề dễ dàng gì.

— Chỉ vì khi ấy anh lạnh lùng với em, có phải không?

— Đúng thế! Nhưng cuối cùng thì anh đã thừa nhận tình yêu của chúng ta còn gì. Nên vì thế, em sẽ không bỏ cuộc đâu.

Một nụ cười thật tươi được vẽ lên trên gương mặt điểm trai của Hải Luân. Nụ cười ấy thật ấm áp hạnh phúc biết bao.

"Sân bay xin thông báo...", sân bay phát đi thông báo. Vậy là giờ chia tay đã đến thật rồi. Hải Luân quay sang nhìn Quỳnh Băng. Trong đáy mắt của cả hai lúc này, sự tiếc nuối, quyến luyến thể hiện rõ hơn bao giờ hết. Có ai nỡ rời xa người mình yêu đâu cơ chứ. Thật khó khăn cho Hải Luân lúc này khi cậu phải cất bước xa Quỳnh Băng.

— Chờ anh!- Hải Luân gắng nở một nụ cười.- Sau khi mọi chuyện qua đi, anh nhất định sẽ quay trở lại tìm em.

Hít một hơi căng đây, Quỳnh Băng gật đầu lia lịa.

— Em sẽ chờ anh!

Bàn chân cất bước, nhưng đôi tay vẫn chưa muốn buông và đôi mắt của cả hai vẫn cứ lưu luyến mãi...

— Havir!- Hoài Thu khẽ lên tiếng.- Chúng ta đi thôi!

— Chờ anh nhé!

Quỳnh Băng không nói gì, nó chỉ gật đầu, cái gật đầu đầy chắc chắn.

Đoạn Hải Luân chậm rãi dời gót. Dời gót rồi nhưng đôi mắt của cậu vẫn còn nhìn mãi về phía Quỳnh Băng cho đến khi cậu vào hẳn khu cách ly...

.....

— Ừ! Tớ sẽ suy nghĩ!

Vừa đóng chốt cổng lại, Hoàng Chương vừa chậm rãi bước vào nhà. Anh nhẹ nhàng đưa tay lên xoa vầng thái dương. Chuyện Quỳnh Băng đi suốt đêm qua không gọi điện về nhà cho anh hay đang khiến anh đau đầu kinh khủng.

— Nhưng gì thì gì tớ phải chờ Quỳnh Băng học xong mười hai đã. Khi đó, tớ sẽ chuyển vào trong đó với nó luôn.

Bước đến thềm cửa tháo giày ra, Hoàng Chương bất ngờ khi thấy Quỳnh Băng nằm khum người trên sô-pha, cái tư thế nằm của nó chả mấy thoải mái tí nào.

— Ừ! Tớ hứa là tớ sẽ suy nghĩ kỹ việc này. Bây giờ tớ bận rồi. Thế nhé!

Đóng điện thoại lại, Hoàng Chương tiến về phía Quỳnh Băng. Quỳnh Băng đang ngủ. Có lẽ nó ngủ đã lâu rồi. Nhưng dường như giấc ngủ không thật sự ngon đối với nó, Hoàng Chương phát hiện ra trên gương mặt nó có vết rạn. Nó đã khóc! Đúng thế Quỳnh Băng đã khóc. Nghĩ đến điều đó, Hoàng Chương không khỏi

xót xa. Anh đưa mắt nhìn lướt qua chỗ nó nằm, túi xách, rồi áo khoác để ở phía cuối ghế sofa, trên bàn là một vài gói phồng tôm và cạnh đó là một tấm ảnh. Hoàng Chương chậm rãi cầm tấm ảnh lên xem. Và anh không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra bức ảnh cũ đã bị mất của Quỳnh Băng, bức ảnh khiến cho đôi mắt của nó sưng cả tuần lễ.

— Bức ảnh này...- Hoàng Chương khẽ thốt lên.- Chẳng phải nó đã bị mất rồi sao?- Anh quay nhẹ về phía Quỳnh Băng.- Chẳng lẽ em lại khóc vì bức ảnh này nữa sao?- Chất giọng của Hoàng Chương thật buồn.

Một nụ cười, nụ cười buồn thoáng hiện trên gương mặt của Hoàng Chương, anh khẽ lắc đầu. Một cách nhẹ nhàng và thận trọng, anh bế Quỳnh Băng lên phòng.

23. Chương 23: Tình Tay Bỏ

9 tháng sau

— Alo! Cậu gọi có chuyện gì?...Cô ấy vẫn ổn!...Nhưng tôi đã nói rồi, cậu đừng có làm như thế này nữa! Điều đó không hay một tí nào đâu. Cậu sẽ làm cho cô ấy bị tổn thương đấy...Được rồi! Tôi sẽ cố gắng không để cho cô ấy biết...Đừng có cảm ơn tôi! Còn nữa, nếu cậu không giải quyết dứt khoát chuyện này, tôi sẽ không để cậu khiến cô ấy đau khổ đâu. Tôi chắc chắn sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.

Cuối cùng sau những ngày tháng chú tâm ôn luyện và gần như cắt đứt với thế giới bên ngoài, Quỳnh Băng cũng đã đặt chân vào giảng đường đại học. Cùng đi với nó vào Sài thành lần này gồm Thanh, Hương, Giang, Khải, Việt Hoàng và còn có cả anh trai nó, Hoàng Chương nữa. Hoàng Chương vào đây theo lời mời vào làm việc của một người bạn thân với anh từ thời đại học. Cả hai anh em nó vừa mới đặt chân xuống sân ga là đã có chỗ để ở rồi. Một căn nhà rộng rãi thoáng đãng nằm trong một con hẻm nhỏ ở quận 1 là không gian lý tưởng của hai anh em nó. Và điều đó khiến cho tụi bạn của nó không khỏi ghen tỵ. Ngôi biệt thự của Việt Hoàng cũng nằm ngay trên quận 1 này nhưng khổ nỗi từ nhà Quỳnh Băng đến nhà cậu khá xa nên hai đứa thường gặp nhau ở trên trường hơn.

Điều khiến Quỳnh Băng cũng như Thanh và Hương bất ngờ nhất là trong suốt kỳ ôn thi vừa qua, hai bạn Giang và Khải đã chính thức hẹn hò với nhau rồi. Ôi! Cuộc sống quả thật có quá nhiều điều bất ngờ. Hai người này khắc khẩu với nhau từ thuở mới chân ướt chân ráo vào trường thế mà đến năm cuối cấp là thành cặp đôi hoàn cảnh...nhầm...hoàn hảo của nhau. Nhưng một cặp thì một cặp đấy, chứ hai người này vẫn hay cãi nhau mà người ta thường gọi là cãi yêu ấy. Không biết số phận của cặp gà chọi này sẽ đi về đâu đây. Haizzz!!!!!!!

Cánh cổng giảng đường đại học mở ra cho Quỳnh Băng biết bao nhiêu điều lạ lẫm, mới mẻ và cũng rất thú vị. Ngày đầu tiên đến trường nó đã rất hào hứng và vui không thể tả được khiến cho Hoàng Chương cứ cười mãi không thôi. Với nó mỗi một ngôi trường là mỗi một thế giới khác nhau mà ở đó là sẽ có những điều thú vị đang chờ nó khám phá...

Những tuần học đầu tiên trôi qua trong sự yên bình cùng với đó là niềm phấn kích, lạc quan của Quỳnh Băng, cô tân sinh viên. Nụ cười luôn thường trực trên đôi môi nó đã giúp nó hòa nhập rất nhanh với ngôi trường mới và kết bạn rất nhanh. Ngày đầu tiên, nó quen với một cô bạn ở An Giang, cô bạn tên Thương có gương mặt nhỏ nhắn và đôi mắt lúc nào cũng cười cả. Rồi cả một anh chàng dân Bình Thuận nữa, anh chàng ấy tên Lâm lớn hơn nó một tuổi tính tình hơi lạnh lùng một tí nhưng khi tiếp xúc được một thời gian, anh chàng trở nên dễ gần hơn. Hai người bạn ấy là hai trong số những người bạn mà nó đã quen được trong những ngày đầu tiên bước chân vào trường. Tuy nhiên họ chưa phải là người bạn thân của nó trong ngôi trường mới này. Đối Thanh San mới là cô bạn mà Quỳnh Băng chơi thân nhất trong trường. Nó không hiểu sao khi mới tiếp xúc với Thanh San lần đầu tiên, nó đã rất quý cô gái này, một cô gái có làn da trắng bóc, đôi mắt luôn sáng còn đôi môi luôn chúm chím hé nở một nụ cười. Thanh San là dân Sài thành nên cách nói chuyện của cô gái này rất dễ gây thiện cảm cho người đối diện. Chơi với Thanh San được một thời gian,

Quỳnh Băng biết được rằng nó đang chơi với một hot girl có tiếng của đất Sài thành, thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính hùng mạnh nhất nước, ngân hàng VAB (Văn Âu Bank). Khi biết tin này thật sự mà nói, nó cứ như người đi trên mây vậy đầu óc cứ bấn loạn vì không ngờ mình lại có vinh hạnh được làm bạn với người nổi tiếng như thế. Nhưng rồi với sự trải lòng của Thanh San, Quỳnh Băng hiểu được rằng cô gái này không giống bất kỳ thiên kim đại tiểu thư nào trong những bộ phim hoặc những câu chuyện tình mà nó hay xem. Thanh San đơn giản, dễ gần, không thích cầu kỳ, màu mè, cô vui tính và rất dễ gần...

.....

Tiết Nguyên lý hôm nay trôi qua thật chán ngắt. Quỳnh Băng nằm dài trên bàn mắt nhắm mắt mở rồi lại thở dài.

_ Haizzz! Một chết đi được!- Vừa ngáp, Quỳnh Băng vừa kêu lên.

_ Thầy cô mà giống như cậu thì chắc tụi mình không phải ngồi đây đâu nhỉ?- Thanh San khẽ cười.

_ Exactly!- Quỳnh Băng cười híp mắt.

_ Exactly cái đầu cậu đấy!- Vừa nói, Thanh San vừa cốc nhẹ vào đầu nó.- Thức khuya cho lắm vào rồi ngủ muộn mà còn.

_ Huhu! Sao lại cốc vào đầu tớ.- Quỳnh Băng meo máo.

Thở một hơi dài thường thược, Quỳnh Băng đành ngồi lên ghi ghi chép chép những gì thầy chiếu lên bảng.

_ Lâm!- Quỳnh Băng đẩy nhẹ lưng chàng trai ngồi bàn trên.- Còn bao lâu nữa mới hết giờ tra tấn thể này?

_ Khục!- Lâm cố nén tiếng cười thích thú.- Một tiếng nữa!

_ Hả?????????- Quỳnh Băng khẽ kêu lên.- Ôi bất hạnh cuộc đời! Huhuhu!!!!!!!!!!!!

_ Cố chịu đi! Một tiếng sẽ qua nhanh thôi!- Lâm mỉm cười, nụ cười thật hiền và ánh mắt của anh cũng thật dịu dàng.

Cùng lúc đó, cái bụng yêu giấu của Quỳnh Băng phát ra âm thanh khiến cho Thanh San không thể nhịn được mà bật cười khe khẽ.

_ Đói quá!- Quỳnh Băng cười nói.- Anh trai tớ đi miền Tây hơn hai tuần nay rồi, tớ toàn phải ăn mình gói.

_ Tội nghiệp bạn tôi chưa kìa?!- Thanh San vỗ cảm thông.- Có cần tớ cho tiền không?

_ Không!- Quỳnh Băng bĩu môi.- Tớ chỉ cần cậu cho đồ ăn thôi.- Cô nàng cười thật tươi.

Thanh San ra chiều nghĩ ngợi.

_ Thế cũng được! Hay là trưa nay hai tụi mình đi ăn luôn đi chứ tớ về nhà cũng chỉ ăn một mình chán quá.

_ Ý kiến hay!- Mắt Quỳnh Băng sáng vụt lên.

_ Sẵn dịp tớ...- Thanh San ghé sát vào tai Quỳnh Băng.- Tớ giới thiệu hôn phu của tớ luôn.

_ Hôn phu à?- Quỳnh Băng ra chiều nghĩ ngợi.- À!!! Là cậu chàng cậu nói đó hả?

_ Uhm!- Thanh San đỏ mặt.

_ Này! Tớ chưa biết tên chàng đấy.

_ Tí nữa biết!- Thanh San cười hiền.

_ Thế thì...chắc tớ phải thêm bạn thân của tớ đi quá. Chứ cậu có cặp có đôi còn tớ chỉ có mỗi một mình, buồn chết đi được.

_ Tùy cậu thôi!

_ Mời anh đi! Anh rất sẵn lòng!- Lâm quay xuống mỉm cười với Quỳnh Băng, nụ cười thật tươi.

Ngồi bên cạnh Quỳnh Băng, Thanh San đưa tay lên che miệng để giấu một nụ cười.

__ Mời anh à? Để em suy nghĩ đã nhá!

__ Haizzz!- Lâm vờ thở dài.

.....

Cuối cùng thì Quỳnh Băng cũng được giải thoát khỏi Mr Gây mê. Môn Nguyên lý thật sự khiến cho nó cảm thấy buồn ngủ không thể tả được. Vừa đeo cặp vào, nó vừa đi cùng Thanh San ra khỏi cổng trường.

__ Vậy ra cậu mồn vào đại học kinh tế à?- Quỳnh Băng quay sang hỏi Thanh San.

__ Uhm! Vì năm nay có quá nhiều chuyện xảy ra đối với tớ, đặc biệt là việc tớ có hôn phu nên tớ đành phải thi vào trường này. Tớ đã nói với papa tớ rồi, năm sau tớ sẽ thi vào đại học kinh tế hoặc đại học ngoại thương.

__ Wow! Cậu đỉnh thật nha.- Quỳnh Băng thốt lên.- Nhưng mà...- Mặt nó xịu xuống.- Nếu thế...tớ chỉ làm bạn với cậu được mỗi một năm thôi à? Buồn thế!

__ Không sao!- Thanh San cười thật tươi.- Tụi mình vẫn sẽ liên lạc thường xuyên với nhau.

__ Quỳnh Băng!

Quỳnh Băng và Thanh San quay về nơi vừa gọi tên nó. Việt Hoàng đứng gần đó trên cây xe đạp, cậu mỉm cười thật tươi rồi đưa tay vẫy vẫy về phía nó.

__ Việt Hoàng!- Quỳnh Băng đưa tay lên vẫy lại. Đôi mắt và đôi môi nó ngập tràn nụ cười.

__ Lê Việt Hoàng!- Thanh San ngạc nhiên.

__ Cậu biết Việt Hoàng à?- Quỳnh Băng quay về phía Thanh San.

__ Biết chứ! Cháu ngoại của Trần thị mà.

__ Đói Thanh San!?- Việt Hoàng khá kinh ngạc.

__ Ô ô ô ô! Xem ra hai người biết nhau.- Quỳnh Băng cười híp mắt.- Thanh San là bạn học cùng lớp của tớ đấy. Còn Việt Hoàng thì học chung trường cấp ba với tớ.

__ Xem ra cậu có duyên với...người nổi tiếng nhỉ?- Thanh San bật cười.

__ Maybe! Phải thế không Việt Hoàng?

Quỳnh Băng quay sang nhìn Việt Hoàng và lúc này nó mới nhận ra nét thất thần trên khuôn mặt Việt Hoàng.

__ Việt Hoàng! Việt Hoàng!- Quỳnh Băng lay tay Việt Hoàng.- Việt Hoàng! LÊ VIỆT HOÀNG!

__ Hả?- Việt Hoàng giật mình.- Cậu nói gì thế?

__ Cậu sao thế? Thả hồn theo nàng thơ nào rồi hả?

Việt Hoàng nhắm mắt lại.

__ Hì hì!- Quỳnh Băng cười hiền.

__ Cậu thật là! Mà cậu gọi tớ ra đây sớm có việc gì thế?- Việt Hoàng đẩy nhẹ gọng kính lên.

__ Rủ cậu đi ăn trưa! Với Thanh San.

__ Vậy thì đi!

Vừa nói, Việt Hoàng quay đầu xe lại nhưng đã bị Quỳnh Băng giữ lại.

__ Chờ đã! Vẫn còn một người nữa!

__ Là ai thế?- Việt Hoàng hơi nhíu mày.

__ Là...- Quỳnh Băng liếc nhìn Thanh San.- Là...bạn...traai của Thanh San

__ Bạn trai!- Việt Hoàng nhìn Thanh San đầy ngờ vực.

Trong khi đó, Thanh San thoáng đỏ mặt. Chuyện cô có hôn phu thì cả thành phố này, hay nói đúng hơn là cả nước này đã biết rồi. Thế nhưng khi nhắc đến việc này, gương mặt cô vẫn ửng đỏ.

__ Chính xác hơn là hôn phu của cậu ấy.- Quỳnh Băng thì thầm vào tai Việt Hoàng.

Thanh San vội kéo tay Quỳnh Băng lại.

Còn Việt Hoàng, sau khi cậu nghe Quỳnh Băng nói xong câu đó, gương mặt cậu đổi màu liên tục. Và giờ thì nó đang trắng bệch cả ra.

__ Miệng tớ không kín đâu! Ái bảo cậu nói cho tớ biết.- Quỳnh Băng cười ranh mãnh.

Dứt câu, Quỳnh Băng lại quay về phía Việt Hoàng. Và lần này, sắc mặt của cậu khiến nó thật sự cảm thấy lo lắng.

__ Việt Hoàng! Cậu sao thế?- Chất giọng của Quỳnh Băng đầy lo lắng.- Cậu bị ốm hả? Hay bị sao thế? Sắc mặt cậu kém quá!

__ Hả? À...tớ không sao! À! Quỳnh Băng này, tớ mới nhớ ra là tớ có chuyện muốn nhờ cậu. Cậu giúp tớ được không?

__ Chuyện gì thế?

__ Đi rồi tớ sẽ nói!

__ Đi ăn trưa xong rồi nhờ sau cũng được mà.- Thanh San lên tiếng.- Bữa trưa này là tớ mời Quỳnh Băng.

__ Bụng tớ kêu ọp ẹp từ nãy giờ rồi.

__ Nhưng mà...

Việt Hoàng chưa kịp dứt câu thì một chiếc xe tay ga đã đậu ngay cạnh chỗ cả ba người. Thanh San nở một nụ cười tiến về phía chàng trai đang xuống xe. Cùng lúc đó, một chiếc ô-tô màu bạc dừng lại và đậu bên kia đường. Quỳnh Băng và Việt Hoàng cũng quay lại nhìn. Và khi chiếc mũ bảo hiểm ra thì

__ Hải Luân!- Quỳnh Băng thốt lên

Hải Luân vội đưa cặp mắt về phía Quỳnh Băng. Trong đôi mắt ấy ngoài sự kinh ngạc, bàng hoàng đến tột độ ra, còn có cả sự nhớ thương tha thiết và khôn nguôi.

__ Quỳnh Băng?

__ Hai người biết nhau hả?- Đôi mắt Thanh San ánh lên niềm vui.

__ Uhm! Cậu ấy học chung trường cấp ba của tớ.- Chất giọng của Quỳnh Băng đong đầy khó hiểu.- Nhưng sao...

__ Thế thì tốt quá!- Thanh San hồ hởi.- Toàn là người quen cả. Vậy thì tớ chỉ cần giới thiệu sơ qua thôi. Cậu ấy là hôn phu của tớ.

__ Cái gì?- Chất giọng của Quỳnh Băng đầy hoang mang. Nó đưa đôi mắt của mình nhìn về phía Hải Luân.- Hôn phu? Cậu nói là...hai người là...vợ chồng...chưa cưới?

__ Uhm!- Thanh San gật đầu.- Cậu sao thế?

Và lúc này đôi mắt của Quỳnh Băng trở nên trống rỗng. Nó không hiểu! Thật sự không hiểu gì cả! Tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này. Nó cứ như một mối bòng bong vậy.

__ Quỳnh Băng!- Hải Luân khê lên tiếng, chất giọng của cậu đầy đau khổ.- Anh...

__ Chúng ta đi!

Việt Hoàng vừa cắt ngang câu nói của Hải Luân, vừa kéo Quỳnh Băng. Nhưng Hải Luân đã kịp giữ tay của Quỳnh Băng lại.

— Tôi cần phải giải thích với cô ấy.

— Giải thích cái gì? Tôi đã nói rồi! Tôi chỉ nhường Quỳnh Băng một lần cho cậu thôi. Cậu đã làm cô ấy đau khổ, giờ tôi sẽ không để cậu tiếp tục làm chuyện đó.

— Lê Việt Hoàng! Cậu hiểu nguyên nhân của việc này, nhưng cô ấy thì không. Tôi muốn giải thích cho Quỳnh Băng hiểu.

— Đủ rồi!- Quỳnh Băng và Thanh San hét lên.

— Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?- Chết giọng của Thanh San đầy uất ức.- Quỳnh Băng! Cậu cho tôi biết chuyện này là thế nào đi?

Đáp lại Thanh San là những giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi của Quỳnh Băng. Nó có thể nói với Thanh San đây khi mà chính nó cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra ngay trước mắt mình. Hải Luân, người yêu của nó là hôn phu của Thanh San, bạn thân đang học chung lớp với nó. Nó nên khóc hay nên cười trong khi người nên giải thích chuyện này không phải là nó.

— Hải Luân!- Thanh San quay về phía Hải Luân.- Dù giữa chúng ta đã có giao kèo nhưng tớ vẫn có quyền biết việc này. Cậu nói đi!- Nói đoạn, Thanh San quay về phía Việt Hoàng.- Việt Hoàng! Cậu cũng biết chuyện này phải không? Cậu nói đi! Cả ba người nói đi!

Nhưng đáp lại Thanh San chỉ là sự im lặng...

...Quỳnh Băng cố nén những tiếng nấc thoát khỏi vành môi nhưng những giọt nước mắt trực trào rơi thì nó không thể nào ngăn cản được. Mọi thứ xung quanh nó cứ mờ dần, mờ dần đi. Còn đầu óc nó khi thì trống rỗng, lúc lại đặc nghén, nó không thể nào nghĩ thông suốt bất kỳ chuyện gì cả. Có phải là nó đang mơ không? Tại sao giấc mơ lại tàn nhẫn thế này? Chẳng lẽ đây là hiện tại sao? Không! Không thể như thế được! Một cách chóng vánh, Quỳnh Băng quay lưng chạy.

— Quỳnh Băng!- Hải Luân và Việt Hoàng đồng thanh.

Hải Luân vội chạy theo Quỳnh Băng nhưng Thanh San đã kịp giữ tay cậu lại.

— Hải Luân

— Tớ xin lỗi! Chuyện này...Việt Hoàng, nhờ cậu giải thích với Thanh San.

Dứt câu, Hải Luân vội gạt tay Thanh San rồi cậu vội chạy theo Quỳnh Băng. Cậu chạy! Chạy tốc lực thế nhưng cậu không thể nào thấy Quỳnh Băng đâu cả. Quỳnh Băng biến mất một cách nhanh chóng khiến cậu cảm thấy khó hiểu và lo lắng...Đến chỗ ngã tư, đôi mắt của Hải Luân đảo dáo đảo khắp mọi nơi cốt để tìm cho được Quỳnh Băng. Và quả, trời không phụ lòng cậu, cậu nhìn thấy Quỳnh Băng đã chạy qua bên kia đường, chạy về phía một công viên gần đó.

— Quỳnh Băng!- Vừa chạy, Hải Luân vừa gọi tên nó.

Người trước, kẻ sau, cả hai người đều tốc lực chạy. Đối với Quỳnh Băng, nó không muốn nghe hay muốn nhìn thấy thêm bất kỳ điều gì nữa. Hiện tại quá phủ phàng! Còn đối với Hải Luân, cậu muốn giải thích tất cả mọi chuyện cho Quỳnh Băng hiểu rồi khi ấy, nếu nó muốn đánh muỗi **** cậu, cậu cũng cam lòng.

— Quỳnh Băng!- Vừa kêu, Hải Luân vừa giữ tay Quỳnh Băng lại.

— Thả tôi ra!- Vừa hét, Quỳnh Băng vừa kháng cự.

— Quỳnh Băng! Nghe anh nói đã!- Hải Luân ra sức giữ nó lại

— Tôi không muốn nghe! Thả tôi ra!

— Quỳnh Băng! Em nhất định phải nghe anh nói!

— Tôi không muốn nghe! Như thế là quá đủ rồi! Anh thả tôi ra!

— Mọi việc không như em nghĩ đâu!

— Tôi không muốn nghe! Anh thả tôi ra!

— KHÔNG!

Hải Luân hét lên khiến Quỳnh Băng thôi vưng vẩy, nó mở căng đôi mắt nhìn Hải Luân trước mặt nó, một Hải Luân đang tức giận nhưng ẩn thật sâu bên trong sự tức giận ấy là những nỗi đau.

Hải Luân vội ôm lấy Quỳnh Băng. Cậu ôm thật chặt lấy nó.

— Tại sao? Tại sao em lại muốn đẩy anh ra? Mọi chuyện thật sự không như em nghĩ mà! Đừng đẩy anh ra!

Giữa cái ồn ào tấp nập của những dòng người hối hả, có một người con trai đang đứng ôm thật chặt người yêu cứ như cậu sợ rằng chỉ cần nói lỏng vòng tay ra, cô gái ấy sẽ tuột mất khỏi tầm tay của cậu...

.....

...Gió thu xào xạc xào động từng tán lá. Ánh nắng trưa mạnh dần đáp xuống mặt đất bao la điểm sáng cho cây cỏ hoa lá và giúp chúng trở nên tuyệt vời hơn. Ngồi im lặng từ nãy giờ, Quỳnh Băng lại nghĩ mông lung về 9 tháng qua, hay chính xác hơn là những biến cố đã xảy ra đối với Hải Luân...

— Vậy là...cả anh và Thanh San buộc phải đính hôn với nhau?

— Đúng thế!- Hải Luân gật đầu.- Việc này thật sự quá bất ngờ. Ba anh rất thương anh và ông muốn bù đắp quãng thời gian thiếu thốn tình thương của anh. Nhưng anh thật sự không hiểu tại sao ông lại đưa ra điều kiện ràng buộc để chúc thư có hiệu lực.

— Cũng không có gì khó hiểu!- Quỳnh Băng cười cay đắng.- Tập đoàn gia đình Thanh San có thể lực trong giwosi tài chính đến thế kia mà. Còn nữa, Thanh San lại rất tốt mà.

— Anh không có dịp tiếp xúc nhiều với ba nhưng anh biết ba không phải là người ham danh lợi, quyền thế.

— Thế còn anh?- Quỳnh Băng quay sang nhìn Hải Luân.

— Anh không! Quyền lực khiến anh cảm thấy mệt mỏi. Anh đã chạy trốn suốt mười tám năm trời vì nó. Em biết mà!- Ba chữ cuối cùng, chất giọng của Hải Luân hoàn toàn chất chứa đau khổ.

— Vậy tại sao...anh lại...đồng ý đính hôn với Thanh San?- Một giọt nước mắt trực trào nơi khóe mi của Quỳnh Băng.

— Là chủ ý của má anh. Nếu anh không thực hiện điều kiện đó thì chúc thư sẽ không có hiệu lực. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc Cát Nguyên sẽ nghiễm nhiên trở thành Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc của tập đoàn. Còn Hoài Thu thì sẽ không được hưởng bất kỳ tài sản nào mà chị ấy đang được hưởng cả. Nên...

— Em hiểu rồi!

— Anh xin lỗi!- Vừa nói, Hải Luân vừa ôm lấy Quỳnh Băng.- Anh không mong em tha lỗi cho anh. Anh chỉ mong em hiểu mà thôi. Và khi mọi chuyện ổn thỏa, anh mong anh có thể làm lại từ đầu với em.

Nhẹ nhàng! Quỳnh Băng kéo tay của Hải Luân xuống rồi nó chậm rãi đứng lên và bước đi.

— Quỳnh Băng!- Hải Luân vội đứng lên nắm lấy tay Quỳnh Băng.- Nếu em muốn, em có thể đánh anh hoặc **** anh thậm tệ.

Quỳnh Băng đưa đôi mắt ngập đầy nước của nó về phía Hải Luân.

— Đánh anh thì có ích gì? **** anh thì có ích gì? Em cần thời gian.

Nói đoạn Quỳnh Băng bước đi, những bước đi đầy mệt mỏi và đau khổ...

...Hải Luân chậm rãi xoay người về phía Quỳnh Băng. Nhìn nó cất bước mà trái tim cậu không khỏi nhói đau. Ngay lúc này đây, cậu cảm thấy mình thật bất lực và vô dụng...

24. Chương 24: Ngã Ba Đường

__ Chị gái của em đâu rồi?- Vừa nói, Cát Nguyên vừa dáo dắt nhìn khắp căn nhà nhỏ.

__ A! Anh Cát Nguyên.- Nguyên Anh cười thật tươi.- Chị Xoan Đào về quê rồi ạ.

__ Về quê?- Cát Nguyên ngạc nhiên.

__ Vâng! Để em lấy áo cho anh.

Nhanh chóng, Cát Nguyên tua lại trong đầu mình cuộc đối thoại của hai chị em Xoan Đào hôm trước.

“__ À! Mà hồi này, chú Năm có gọi vào nói bệnh của ba trở nặng rồi.

__ Ủ!- Xoan Đào thở dài.- Chị biết rồi! Chú Năm cũng đã gọi điện cho chị nên chị mới xin về sớm. Ngày mai chị sẽ lên trường xin nghỉ. Chị sẽ về quê xem sao.

__ Cho em về với!

__ Không được! Em phải ở đây học!”

__ Là...ba em bị ốm nặng phải không?- Cát Nguyên chậm rãi hỏi.

__ Sao anh biết?- Vừa đưa áo cho Cát Nguyên, Nguyên Anh vừa mở căng mắt nhìn anh ta.

__ Hôm trước, anh vô tình nghe được.

__Ồ ra thế!

Nhanh như chớp, một ý nghĩ hình thành trong đầu Cát Nguyên. Anh ta khẽ mỉm cười quay về phía Nguyên Anh.

__ Anh có chuyện này muốn nhờ em.

__ Chuyện gì ạ?

__.....

“CHUYỆN TÌNH NGƯỜI THỪA KẾ NGUYỄN LÂM

...Ai cũng biết rõ một điều rằng người thừa kế tập đoàn bất động sản Nguyễn Lâm nổi tiếng khắp cả nước- Nguyễn Lâm Hải Luân đã có hôn thê. Chính là con gái của tập đoàn ngân hàng hùng mạnh nhất nước hiện nay, tập đoàn ngân hàng Văn Âu, thiên kim tiểu thư Đới Thanh San. Thế nhưng, tình nồng chưa được bao lâu, người thứ ba lại xuất hiện. Một cô sinh viên học tại Đại học Sài Gòn, là bạn của Đới Thanh San lại là người tình của Nguyễn Lâm Hải Luân. Thực hư chuyện này như thế nào đến nay vẫn chưa có lời giải. Thế nhưng câu chuyện tình nay đang ngày một trở nên rắc rối hơn khi có thêm sự xuất hiện của Lê Việt Hoàng, cháu ngoại, người thừa kế tương lai của Trần thị. Câu chuyện tình tay bốn này chẳng khác nào cuộc rượt đuổi tình yêu cả. Nhưng có một điều rõ ràng rằng, mối quan hệ giữa Hải Luân và cô gái kia không phải là một mối quan hệ bình thường...”

Đặt tờ báo có cái hình Hải Luân chụp chung với một người con gái lạ trên bàn, bà Ba thở dài.

__ Thế này là thế nào?

Hải Luân chậm rãi cầm lấy tờ báo và đọc. Từ từ, từng chữ lướt ngang qua mặt cậu khiến cho đôi bàn tay của cậu xiết chặt lấy tờ báo hơn và có lẽ, nếu như cậu ngồi một mình, tờ báo này chắc chắn sẽ không lặn trên tay của cậu. Chỉ cần nghĩ đến cảnh Quỳnh Băng sẽ bị hàng trăm cặp mắt soi mói vào là cậu đã không thể nào chị đứng được rồi.

__ Những gì tờ báo viết có phải là thật không?- Bà Ba chậm rãi hỏi.

Hải Luân gật đầu thừa nhận.

__ Con yêu cô ấy!

— Thế còn Việt Hoàng?

Hải Luân nhìn mẹ mình đầy khó hiểu. Đáp lại cậu là một nụ cười rất nhẹ của mẹ cậu.

— Nếu không có Thanh San và cái điều kiện ràng buộc đó, chắc có lẽ con và Việt Hoàng sẽ đối đầu với nhau phải không? Nó giống như việc Nguyễn Lâm và Trần thị đối đầu với nhau vậy.

— Má! Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

— Không khác nhau mấy đâu con à! Thương trường là chiến trường. Tình trường cũng là chiến trường. Có nhiều người vì mất mát trong tình yêu nên đã tìm cách trả thù trên thương trường đấy con à.

— Ý má là gì?- Hải Luân nhún mày khó hiểu.

— Trần thị đang là một đối thủ đáng gờm của chúng ta trong dự án sắp tới. Má muốn con hãy gạt cô gái đó sang một bên. Má cũng đã từng yêu, nên má hiểu cảm giác của con. Nhưng giờ, không phải là lúc đâu con. Bài báo này là nhắm vào con và chắc chắn sẽ là cả Việt Hoàng nữa. Nó sẽ gây bất lợi cho hai bên. Chỉ cần một trong hai bên thắng thầu thì mọi người sẽ xôn xao bên thắng thầu đã làm những gì để thắng, vụ thắng thầu có thật sự trong sạch hay không. Và tất cả câu trả lời sẽ xoay quanh vào cô...

— Má! Má có đi quá xa không thế?- Hải Luân cắt ngang lời bà Ba.- Nhân vật chính của bài báo rõ ràng là con và...cô ấy mà.

— Không quá xa đâu con. Không sớm thì muộn. Việt Hoàng cũng sẽ có tên.- Bà Ba khẳng định chắc nịch.- Nếu Việt Hoàng bị lôi vào bài báo này, người ta sẽ đặt câu hỏi về xuất thân của cô gái đó. Lí do vì sao thiếu gia của cả hai tập đoàn hùng mạnh nhất nước lại...

— Con không quan tâm!- Hải Luân đứng phắt lên.- Con yêu cô ấy. Con sẽ bảo vệ cô ấy, không để cô ấy chịu bất kỳ tổn thương nào cả.

— Thế còn Thanh San thì sao? Con nên nhớ, bây giờ con là hôn phu của con bé. Nhất cử nhất động của hai đứa đều bị theo dõi. Chỉ cần con có những việc làm bất minh đối với Thanh San là lập tức con bé sẽ bị tổn hại. Đừng có nói với má là con không biết Thanh San yêu con.

— Con...Nhưng con không thể bỏ mặc Quỳnh Băng được! Con yêu cô ấy! Vì chỉ có ở bên cô ấy con mới cảm thấy thoải mái, vui vẻ. Quan trọng hơn con được làm chính mình. Ở bên cô ấy, con không cần phải trốn trong cái vỏ bọc thiếu gia lạnh lùng của một tập đoàn bất động sản hùng mạnh nữa. Má con biết ba và má muốn tốt cho con. Nhưng con không cần số tài sản ba để lại! Điều con cần là con muốn được ở bên người con gái con yêu. Yêu và được yêu như bao nhiêu thằng con trai bình thường khác mà thôi. Con không cần quyền lực, tiền bạc hay bất kỳ những gì liên quan đến nó cả. Con mệt mỏi với những màn chạy trốn lắm rồi má à.

Dứt câu, Hải Luân quay gót rời khỏi phòng để lại trong lòng bà Ba bao nhiêu nghĩ suy. Con của bà, nó đã lớn thật rồi. Bà không ngờ nó lại lớn nhanh và có những suy nghĩ chừng chạc như thế. Có thể do phải chạy trốn quá nhiều mà nó trưởng thành trước tuổi chẳng? Và khi nó nói, bà cảm nhận được tình yêu thương, tình cảm đong đầy trong giọng nói của nó. Chứa đựng trong giọng nói ấy còn là nỗi khao khát yêu và được yêu, muốn bảo vệ người con gái mình yêu. Hải Luân thật giống Hoàng Tú, ba cậu. Nhân duyên không thể ép buộc. Mọi chuyện đều do ông trời sắp đặt. Và có nên chẳng, bà cũng nên để con trai của mình tự quyết định chuyện tình cảm của mình? Khẽ thở ra, bà Ba rút điện thoại ra.

— Alô! Tôi đây! Tôi muốn anh giúp Hải Luân vụ bài báo...Không cần dẹp yên đâu. Hãy để nó làm theo cách nó muốn...Đúng vậy! Anh chỉ hướng nó đi cho đúng đường và phù hợp với điều nó muốn...Không! Đừng can thiệp! Chỉ là người giúp đỡ nó thôi...Có lẽ, Hải Luân...nó đã lớn thật rồi! Cứ thế đi...Yên tâm! Chuyện nội bộ tập đoàn và Cát Nguyên, tôi sẽ lo.

Ngồi rúc trong một góc phòng, Quỳnh Băng suy nghĩ về những gì xảy ra với nó trong ba ngày qua. Ba ngày qua thật sự là chuỗi ngày dài đầy mệt mỏi với nó. Nó không dám lên trường hay đi đâu cả. Tất cả mọi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía nó, sầm soi nó và họ sẵn sàng ban tặng nó những lời chỉ trích như là:

— Đồ con gái thích trèo cao.

— Chắc là cũng loại gái bán hoa mà thôi.

— Thế mà cũng làm sinh viên à. Sinh viên bây giờ biến chất thật.

— Mới tí tuổi đầu mà đã tranh giành người yêu rồi. Đúng là đũa chòi mà chọc mâm son.

— Thấy sang bắt quàng làm họ. Trèo cao quá nên té đau!

— Thời đại này hết chuyện cổ tích Lọ Lem rồi.

— *&%\$#@*(&%%*%^\$#

— *&^%\$#@!%*&^

—

—

Những gì mà bàn dân thiên hạ nói khiến cho Quỳnh Băng đau, đau thắt tim gan. Họ nào hiểu sự tình bên trong như thế nào đâu, tại sao lại nói nó như vậy?! Không ai, không có một ai hiểu và cảm thông cho nó cả. Nước mắt nó đã rơi. Rơi rồi cạn. Rồi lại rơi. Cứ thế, ba ngày nay, đôi mắt nó sưng húp lên. Nó ước gì có Hoàng Chương bên cạnh, anh sẽ không để nó suy sụp tinh thần đến mức này...

Ngồi cạnh bên cửa sổ, Quỳnh Băng chỉ dám hé hé đôi mắt nhìn ra bên ngoài mà thôi. Bởi trước nhà nó lúc này chật cứng phóng viên nhà báo. Và chỉ cần nó mở toang cửa ra là đèn flash sẽ thi nhau nhấp nháy trước mắt nó. Bây giờ, nó cứ như là tâm điểm của cả thành phố này vậy. Có khi là cả nước cũng nên. Nhưng là tâm điểm của một vụ scandal.

Quỳnh Băng bế tắc. Nó thật sự không biết nên là gì trong lúc này nữa. Nó nên đối diện với dư luận hay là nên chạy trốn? Nó lên làm gì khi mà ai ai cũng gọi nó là kẻ giựt chồng của người khác? Nó có nên tiếp tục mối quan hệ này với Hải Luân không? Hải Luân đã nói với nó rằng giữa Thanh San và cậu đã có thoải thuận với nhau. Thế nhưng, nó biết rằng, dù nói gì đi chăng nữa, Thanh San là con gái và vẫn là hôn thê của Hải Luân. Con gái có lòng tự trọng rất cao và hôn thê thì không bao giờ muốn mất hôn phu cả. Nó biết rằng, Thanh San cũng đang phải chịu những áp lực không kém gì nó trong lúc này. Nó nên làm thế nào đây? Tiếp tục hay buông tay?

Hàng loạt câu hỏi cứ thế hiện ra trong đầu Quỳnh Băng khiến cho cái đầu nó trở nên đặc nghén không thể tả được. Nó không thể nào nghĩ thông suốt bất kỳ điều gì. Nó như đứng giữa ngã ba đường vậy. Và giờ nó không biết phải lựa chọn con đường nào để đi cả. Ôi! Ông trời thật biết cách trêu ngươi nó quá. Nếu không cho nó và Hải Luân đến với nhau, vậy thì hà cớ gì ông lại để cho nó và cậu gặp nhau? Bây giờ, trái tim bé nhỏ của nó liệu có thể chịu đựng được bao lâu đây.

Quỳnh Băng yêu Hải Luân nhiều, nhiều lắm. Vì cậu, nó sẽ vượt lên trên tất cả. Nhưng những điều đang xảy ra thật sự quá sức tưởng tượng đối với nó. Nó đã xem nhiều phim thần tượng Đài Loan, Hàn Quốc rồi. Và những cảnh này nó cũng đã thấy rồi. Thế nhưng nó không ngờ cảnh này lại xảy ra với nó. Đúng là cơn ác mộng. Mà có khi cơn ác mộng này còn dữ dội hơn cả trong phim không chừng.

Gạt giọt nước mắt đang lăn dài trên má, Quỳnh Băng cố gắng xua đi nỗi đau trong tim. Hôm nay, Hoàng Chương sẽ về. Nó không muốn anh trai nó lo lắng cho nó. Ngã ba đường vẫn ở ngay trước mắt nó. Hiện giờ nó chưa tìm ra cách giải quyết. Nhưng không sớm thì muộn nó sẽ phải quyết định nên đi theo con đường nào. Và chỉ cần ở bên cạnh Hoàng Chương nó sẽ tìm ra câu trả lời. Anh luôn đem đến cho nó sự bình yên giúp nó vững tâm hơn, tất nhiên là trừ những lúc anh lo lắng thái quá mà thôi.

“Ting...ting”, điện thoại báo có tin nhắn tới. Là Việt Hoàng nhắn cho nó.

Câu cuối cùng khiến cho tim của Quỳnh Băng thất lại vì đau.

Nhắn xong dòng tin cuối cùng, Quỳnh Băng đặt điện thoại xuống ghế và rời khỏi phòng.

25. Chương 25: Những Lời Khuyên

Trời đã bắt đầu tối rồi. Quỳnh Băng mò xuống nhà để tìm cái gì đó để ăn. Thế nhưng chả có gì trong tủ lạnh cả. Ba ngày nay, nó ru rú ở nhà nên chả chợ búa gì cả. Bây giờ hết đồ ăn rồi thật là...

“Đing...dong...”, chuông cổng phía sau nhà vang lên khiến Quỳnh Băng giật thót tim. Một cách chậm rãi và hết sức thận trọng, nó bước từng bước một về phía cổng sau. Và đến khi nhìn rõ nhân ảnh, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

__ Ngạc nhiên chưa!- Cả bọn đồng thanh.

__ Thanh! Giang! Hương! Cả Khải nữa!

__ Uhm!- Nó gật đầu lia lịa.- Vào nhà đi.

__ Đoán bà chắc không ăn gì. Nên tụi này mua đồ ăn tối nè.- Thanh lên tiếng.

__ Toàn là món ngon không nhé!- Hương đá lông nheo với nó.

__ Wow! Nhiều thế này cơ à.- Vừa mở bao, Quỳnh Băng vừa trầm trồ.

__ Mất cả buổi mới chọn xong đấy!- Khải thở dài.- Đói bụng chết đi được.

__ Đây cậu đã nghe câu “muốn ăn đậu phụ nóng cầm vôi vàng” chưa?- Giang quay về phía Khải.

__ Chưa!- Khải đáp tỉnh bơ.

__ Chưa nghe thì bây giờ nghe! Đúng là lũ con trai các cậu chỉ toàn một lũ thiếu kiên nhẫn.

__ Cậu nói ai thiếu kiên nhẫn thế? Xin lỗi cậu nhé! Tớ mà thiếu kiên nhẫn thì chả theo các cậu đi vào siêu thị chọn đồ rồi.

__ Xi-tốp-hia!- Quỳnh Băng hét ầm lên.- Đúng là cặp gà chọi mà. Hai người không bớt lời được hả?

__ Tại cậu ta trước!- Đồng thanh tập 1.

__ Ai cho cậu bắt chước?- Đồng thanh tập 2

__ Tớ bắt chước hồi nào?- Đồng thanh tập 3

__ Thì đấy!- Đồng thanh tập 4

Đến cười no với cặp gà chọi Giang- Khải này mất thôi. Và trong khi hai người này trờng nhau, ba người còn lại đang ôm bụng cười no.

__ Hai...người...dừng lại cho...tụi...tôi nhờ...Sắp...sắp....bể cả...cả bụng...rồi đây...đây này.- Vừa ôm bụng cười, Thanh vừa nói.

__ Hai...người đó...định cãi nhau...nhau đến...chết. Không...biết đói...là gì...à. Bụng tôi...đang đói...bây giờ cười kiểu này...chắc đau chết mất...- Quỳnh Băng tiếp lời.

__ Mặc kệ đấy!- Đồng thanh tập 5

__ Cậu...- Đồng thanh tập 6

__ Được rồi! Định cãi nhau đến khi nào nữa thế.- Thanh nổi sung lên.- Làm bếp thôi!- Cô nàng hạ lệnh.

Và thế là cặp gà chọi tắt tiếng, ai nấy cũng lo làm bếp để chuẩn bị bữa cơm tối...

.....

...Bữa ăn diễn ra trong im lặng. Thật ra thì cũng không im lặng gì lắm đâu. Trng khi cặp gà chọi “lườm yêu” nhau thì ba người còn lại cố gắng nín cười.

__ Được rồi đấy hai người!- Quỳnh Băng lên tiếng cắt ngang.- À! Mà sao mọi người biết được ngô sau nhà này vậy?- Vừa ăn, Quỳnh Băng vừa hỏi.

__ Cũng không có gì khó.- Hương đáp. Hôm rồi đến nhà cậu chơi ấy, xuống bếp tình cờ thấy cổng sau nhà cậu nên đi tham quan thử. Đến lúc về, chán quá tớ vòng vào đi tìm công viên ngồi nào ngờ đi cách sau lại dừng đúng ngay cổng sau nhà cậu.

__ Ô! Ra thế!- Quỳnh Băng mỉm cười.

__ Tớ có trí nhớ siêu tốt mà. Hi hi!- Hương cười híp mắt.

__ Nghe nói ba ngày nay cậu ở nhà?- Khải lên tiếng.

Quỳnh Băng chỉ biết gật đầu.

__ Việc này càng càng đi xa rồi. Trước sau gì Việt Hoàng cũng bị kéo vào. Cậu định thế nào?- Thanh lên tiếng.

__ Tớ cũng không biết nữa. Đầu tớ bây giờ rối lắm!

__ Cứ bình tĩnh mà suy nghĩ đi!- Giang lên tiếng.- Không việc gì là không có cách cả.

__ Uhm!- Khải đồng tình.- Sự việc to tát đến thế nào cũng đều có cách giải quyết cả. Và nó thường rất đơn giản. Cậu cứ suy nghĩ thật kỹ đi.

Ba con mắt còn lại nhìn Giang và Khải đến độ muốn rớt cả tròng.

__ Sao...sao nhìn tụi này thế?- Giang lắp bắp hỏi.

__ Không có gì.- Cả ba đồng thanh.

__ Mai cậu đi học lại đi!- Hương lại lên tiếng.- Không thể chạy trốn mãi được đâu. Yên tâm, bọn mình sẽ luôn ở bên cạnh cậu.

__ Cảm ơn các cậu! Các cậu đúng là bạn tốt của mình.

__ Thế cái từ BFF dùng để làm gì hả?- Thanh cốc vào đầu Quỳnh Băng.

__ Sao lại cốc đầu tớ?

__ Hi hi! Yên tâm Bọn tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu. Còn nữa, dù cậu quyết định thế nào, bọn tớ cũng vẫn ủng hộ cậu.

...Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, nhóm bạn thân của Quỳnh Băng ngồi nán lại thêm tí nữa rồi ra về vì sợ cơn mưa đêm bất chợt đến. Vậy là lại chỉ còn có mình nó trong ngôi nhà rộng lớn này. Căn nhà lặng im như tờ. Hay nó đúng hơn là tĩnh lặng như chết. Nó ngồi xem tivi mà tâm hồn cứ ở tận đâu vậy. Nó mong anh nó nhanh về với nó. Nhưng dường như càng mong, anh nó càng lâu về thì phải. Ngược nhìn đồng hồ, nó vẫn thấy vẫn còn sớm chán thế mà nó cứ ngỡ nó ngồi ở phòng khách này cả thập kỷ rồi vậy.

“Đing...dong...” chuông cửa lại vang lên. Lòng Quỳnh Băng lại khắp khởi.

__ Chắc là Hoàng Chương!

Quỳnh Băng vội chạy ào ra cửa. Và rồi nó hơi khựng bước khi nhận ra người đứng ngoài cổng không phải là người nó đang mong gặp, Hoàng Chương, anh trai nó.

__ Thương!- Vừa mở cổng, Quỳnh Băng vừa lên tiếng.

__ Uhm!- Cô bạn khẽ gật đầu với nó.

__ Vào nhà đi!

...Quỳnh Băng và Thương chậm rãi bước vào nhà. Cả hai đều im lặng cả. Có lẽ Thương đang không biết nói gì với Quỳnh Băng cả.

__ Sao cậu biết nhà tớ?- Vừa rót nước, Quỳnh Băng vừa hỏi.

__ Tớ hỏi cậu bạn của cậu.

__ Ai?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

— Việt Hoàng!

— Việt Hoàng á?

— Uhm! Mình gặp cậu ấy lúc chiều. Cậu ấy bảo cậu ấy đến nhà cậu lúc này không tiện vả lại cậu cũng không cho cậu ấy tới nhà nên cậu ấy đưa địa chỉ nhà cậu cho tớ.

— Ra là thế!- Quỳnh Băng gật gù.- À! Trường mình...sao rồi?

— Sao là sao? Vẫn vậy chứ sao.- Thương bình thản đáp.

— Không ai bàn tán gì sao?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

— Có chứ! Nhưng chỉ được bữa đầu tiên thôi. Còn hai hôm nay cả trường im re.

— Sao lại thế?- Chân mày của Quỳnh Băng nhíu sát vào nhau.

— Thanh San đe nể để cho cậu ấy nghe bất kỳ lời bàn tán nào về chuyện của các cậu ở trong trường cậu ấy sẽ cho nghỉ học thẳng. Thế lực gia đình nhà họ Đới rất lớn nên không ai dám giỡn với cậu ấy cả.

— Dễ sợ nhỉ?- Quỳnh Băng khẽ bật cười nhưng rồi nụ cười ấy cũng nhanh chóng tắt ngấm đi.

— Mọi chuyện có vẻ phức tạp rồi phải không?- Thương khẽ thở dài.- Mấy ngày nay, các cậu lên trang nhất liên tục. Rồi lúc chiều tan học tớ có tới nhà cậu nhưng thấy phóng viên đứng chật cả lối vào nên tớ đành về.

— Cậu nghĩ sao? Tình trạng của tớ hiện giờ...tớ không còn mặt mũi nào để ra khỏi nhà nữa.

— Không sao đâu!- Thương khẽ mỉm cười.- Mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi thôi. Cậu đừng bi quan quá. Sẽ có cách giải quyết ổn thỏa việc này.

— Tớ mất phương hướng rồi.

— Buông tay hay không, điều đó phụ thuộc ở cậu. Cậu nên suy nghĩ cho thật kỹ. Cậu yêu Hải Luân, Thanh San cũng yêu cậu ấy. Cả cậu và Thanh San đều có cái lợi riêng của mình. Với Thanh San cái lợi đó chính là cậu ấy đang là hôn thê của Hải Luân. Với cậu, cậu có được tình cảm của Hải Luân mà.

— Sao cậu biết...

— Tớ tình cờ nghe Việt Hoàng kể cho Thanh San nghe chuyện của cậu và Hải Luân.- Thương cười híp mắt.

— Bây giờ mọi quyết định của cả cậu lẫn Thanh San đều ảnh hưởng rất lớn đến Hải Luân. Cậu ấy vừa mới thừa kế tài sản chưa được bao lâu mà, nên bất kỳ scandan nào cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến Nguyễn Lâm và bản thân cậu ấy.

— Công nhận người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc.

“Đing...dong...” , chuông cửa vang lên. Cả Thương và Quỳnh Băng đều hướng mắt nhìn ra ngoài.

— Hôm nay tiếp nhiều khách thật!

Bật cười khúc khích với cô bạn của mình, Quỳnh Băng đứng lên và vội chạy ra mở cổng.

— Anh!- Quỳnh Băng thốt lên.

Không nói gì, Hoàng Chương vội ôm lấy Quỳnh Băng vào lòng. Cằm của anh tựa nhẹ lên đỉnh đầu của nó. Và bàn tay của anh vuốt nhẹ mái tóc của nó.

— Anh biết chuyện rồi! Em có sao không?

— Em không sao!

Quỳnh Băng ra sức lắc đầu thế nhưng những giọt nước mắt lại lăn xuống để phản bội nó.

Hoàng Chương đưa mắt vào nhà và anh vô tình nhìn thấy Thương. Thương khẽ cúi đầu chào anh. Dáng người nhỏ nhắn của Thương khiến anh không khỏi nhíu mày. Dáng người ấy có phần quen thuộc và nụ cười mỉm của cô gái ấy khiến anh không khỏi xao xuyến.

— Không định cho anh vào nhà sao?

— Ồ!- Quỳnh Băng ngẩn đầu lên nhìn anh trai.

Đoạn Quỳnh Băng vội thả Hoàng Chương ra và cả hai anh em chậm rãi bước vào nhà.

— Đây là Thương, bạn em.

— Em chào anh!- Thương mỉm cười, nụ cười rất nhẹ.

— Chào em! Anh là Hoàng Chương. Anh của Quỳnh Băng.

Trái tim Hoàng Chương đập lồi nhịp. Nụ cười thanh thoát của Thương làm anh nhớ đến người mẹ quá cố của mình. Tấm ảnh cuối cùng của mẹ đã ô màu bị mất cách đây vài năm trước đã khiến anh không còn nhớ rõ gương mặt của mẹ. Nhưng anh nhớ rất rõ nụ cười của mẹ. Quỳnh Băng không thừa hưởng được nụ cười ấy của mẹ nhưng những lúc nó cười tươi, em gái anh cũng đẹp giống mẹ lắm...

— Anh lên thay đồ đi!- Quỳnh Băng kéo nhẹ tay áo của Hoàng Chương.

— Hả? À...ừ!

Cổ lắc đầu cho tỉnh táo trở lại, Hoàng Chương xách vali lên lầu.

Còn lại Quỳnh Băng và Thương trong phòng, cả hai tiếp tục câu chuyện vẫn còn đang gian dở của mình. Và rồi không lâu sau đó, cả hai đều im lặng. Dường như cả hai cô gái trẻ đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Thương đang cố tìm cách tách Lâm ra khỏi Quỳnh Băng thông qua chính nó. Thương thích Lâm ngay từ đầu năm nhưng trong mắt Lâm lại chỉ có Quỳnh Băng và điều đó làm Thương khó chịu vô cùng. Giờ, Quỳnh Băng đang vướng vào scandan tình ái với Hải Luân, Thanh San và cả Việt Hoàng nữa. Đây là cơ hội tốt để tách Lâm ra khỏi Quỳnh Băng và Thương phải tận dụng triệt để cơ hội này. Còn Quỳnh Băng, nó đang nghĩ đến những gì Thương nói. Nó cố gắng suy nghĩ cho thật kỹ càng về việc có nên tiếp tục câu chuyện tình ái này hay không? Nó yêu Hải Luân và nó cũng biết Hải Luân yêu nó. Nhưng có lẽ đây không phải là thời điểm thích hợp để nó và cậu đến với nhau.

— Hai em đang nghĩ gì mà trông suy tư thế?

Vừa bước xuống cầu thang, Hoàng Chương vừa vọng tiếng xuống khiến cho Quỳnh Băng và Thương giật mình.

— Hả? À...không có gì.- Quỳnh Băng lên tiếng.

Thương đưa mắt nhìn Hoàng Chương, ánh mắt anh nhìn cô có phần rất lạ khiến cô cảm thấy bối rối đôi phần.

— Uhm...Thôi tớ về đây!

— Sao về vội thế?- Hoàng Chương vội lên tiếng.

Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn anh trai mình.

— Đã muộn rồi em phải về.

— Còn sớm mà.- Quỳnh Băng cố nén cười.

— Sớm sửa gì nữa. Từ đây đến chỗ nhà trọ của tớ cũng phải mất cả tiếng đồng hồ đấy.

— Vậy...cậu về nhé!- Quỳnh Băng liếc nhìn Hoàng Chương.

— Uhm!- Thương khẽ mỉm cười và gật đầu.- Tớ về.

— Hoàng Chương! Anh tiền bạn ấy giúp em được không? Em...dọn nhà tí.

— Ok!- Hoàng Chương mỉm cười.

Nói đoạn Hoàng Chương cũng Thương ra khỏi cổng. Nhìn theo dáng ông anh trai mà Quỳnh Băng không khỏi ồm bưng cười. Nó đã nhận ra điều gì đó rất lạ ở anh trai mình khi anh vừa nhìn thấy Thương. Nhưng

nó không ngờ lại nhanh đến thế. Cứ như kiểu tiếng sét ái tình ấy. Chuối chết đi được! Nhưng có lẽ như thế lại tốt cho Hoàng Chương.

— Haiz! Anh ơi là anh!

Khẽ thở ra hơi thở đầy thích thú, Quỳnh Băng cầm hai ly nước xuống nhà bếp để cất. Nghe thấy tiếng bước chân, nó chậm rãi tiến lên phòng khách.

— Thế nào?- Quỳnh Băng cười gian xảo.- Tổ tình với nàng chưa?

— Nàng nào?- Hoàng Chương chả hiểu Quỳnh Băng nói gì thế nhưng mặt anh vẫn cứ đỏ dần lên.

Quỳnh Băng tiến về phía Hoàng Chương và ngồi xuống cạnh anh.

— Nàng nào?- Quỳnh Băng dơ môi lên.- Em tạo cơ hội tốt thế mà anh không biết nắm bắt thì đừng có hối đấy.

Hoàng Chương nhú mày nhìn Quỳnh Băng. Quỳnh Băng lè lưỡi trêu lại anh trai.

— Thương cười...rất giống mẹ!- Hoàng Chương khẽ mỉm cười.

— Ồ!- Quỳnh Băng khẽ kêu lên.- Em chưa bao giờ được thấy mẹ cả.

— Mẹ rất đẹp. Đặc biệt là nụ cười của mẹ rất duyên.

— Vậy lần sau, nếu có dịp, em sẽ ngắm thật kỹ nụ cười của Thương mới được.- Quỳnh Băng cười rạng rỡ.

— Ngắm vừa vừa thôi. Chứ ngắm chăm chú quá người ta tưởng em bị les đấy.- Hoàng Chương đẩy nhẹ chóp mũi của Quỳnh Băng.

— Có bị les em sẽ kéo Thương cùng bị cho anh hết cơ hội tình tử với người ta.

Hoàng Chương lắc đầu chào thua Quỳnh Băng.

— À! Mấy ngày nay...em sao rồi?

— Còn sao với trắng gì nữa.- Giọng Quỳnh Băng yếu xìu.- Em nghỉ học ba ngày rồi. Chỉ cần lộ mặt ra là liền bị báo chí túm gáy.

— Căng đến thế sao?- Hoàng Chương nhú mày.- Thế còn ba người kia sao rồi?

— Em không biết!- Quỳnh Băng thở dài.- Nhưng có lẽ tình hình không khả quan là bao đâu.

Hoàng Chương nhẹ nhàng tay qua vai Quỳnh Băng và ôm nó vào lòng.

— Anh nghĩ em nên làm gì bây giờ?

— Cứ làm những gì mà trái tim em mách bảo và em cho là đúng. Hãy lắng nghe trái tim em nói gì và sau đó hãy đưa ra quyết định.

— Ắng nghe trái tim mình à?- Quỳnh Băng ngẩn đầu lên nhìn Hoàng Chương.- Hoàng Chương! Anh chưa yêu bao giờ vậy mà sao anh triết lý ghê thế?

Hoàng Chương nhú mày nhìn Quỳnh Băng.

— Í quên! Yêu rồi!

— Mèo Lười!- Hoàng Chương đẩy đầu Quỳnh Băng.- Đi ngủ đi! Muộn rồi đấy.

Quỳnh Băng lè lưỡi trên Hoàng Chương rồi sau đó bước lên lầu. Hôm nay là một ngày dài với nó và nó cần nghỉ ngơi. Nghĩ ngợi thật kỹ càng để ngày mai nó sẽ bắt đầu đối mặt với mọi việc.

Hoàng Chương nhìn theo dáng Quỳnh Băng mà không khỏi xót xa. Anh mong sóng gió sẽ nhanh chóng qua đi để em gái anh không phải chịu đau khổ. Khi này, lúc nhìn vào mắt nó, anh thấy đôi mắt nó sưng húp lên, trái tim anh đau vô cùng và phải cố gắng lắm anh mới kiềm chế được sự lo lắng thái quá của mình trước mặt nó. Bởi anh biết sự lo lắng của anh lúc này chỉ khiến cho nó lâm vào bế tắc mà thôi...Đầu anh bắt đầu phiêu du tận nơi nào. Nơi có nó người con gái vừa mới đặt chân và trái tim anh. Một cảm xúc thật

lạ dần len lỏi vào trong tim anh...

26. Chương 26: Người Đồng Hành... Em Nơi Nao?

Xoan Đào cứ đứng ngập ngừng mãi trước cổng của tập đoàn Nguyễn Lâm. Cô đang phân vân không biết có nên vào hay không. Rất cuộc, Cát Nguyên là người như thế nào? Cô chỉ mới quen anh ta và chưa hiểu hết anh ta. Liệu cô có nên tin anh ta không? Nhưng...số tiền anh ta cho gia đình cô quá lớn. 20 triệu đối với gia đình cô không hề nhỏ một tí nào cả...

_ Xoan Đào?

Xoan Đào vội quay lại và nhận ra Cát Nguyên.

_ Cuối cùng em cũng tới rồi!- Cát Nguyên mỉm cười.- Anh chờ em hơn năm ngày nay.

_ Em về quê!- Xoan Đào đáp ngắn gọn.- Chúng ta ra ngoài quán nói chuyện được không?

_ Ok!- Cát Nguyên gật đầu.

Cát Nguyên và Xoan Đào chậm rãi bước ra quán café gần đó. Bầu không khí im lặng bao trùm lên cả hai. Cái im lặng thật lạ...

...Lặng im đã lâu rồi nhưng hai người vẫn chưa ai nói với ai một câu nào cả. Có vẻ như Xoan Đào đang cân nhắc thật kỹ về những gì cô cần nói với Cát Nguyên. Cô khẽ cắn nhẹ môi, suy nghĩ lung lăm.

_ Em tới tìm anh có chuyện gì?- Cát Nguyên khẽ mỉm cười hỏi Xoan Đào.

_ Là...về số tiền hai mươi triệu.

_ Có vấn đề gì sao?- Cát Nguyên bình thản hỏi.

_ Tại sao anh lại đưa cho Nguyên Anh số tiền lớn như vậy?

Vừa dứt câu ấy, Xoan Đào đã khẽ nhăn mặt hồi hận.

_ Vậy ý em là em muốn anh đưa tiền trực tiếp cho em?- Cát Nguyên nén cười trước nét mặt của Xoan Đào

_ Không phải vậy!- Xoan Đào vội nói.- Ý tôi là tôi với anh mới chỉ biết nhau, tại sao anh lại cho tôi số tiền lớn như vậy?

_ Vì anh muốn giúp đỡ gia đình em. Bố em đang bệnh nặng, em cần tiền để chăm sóc ông. Anh chỉ là giúp em một phần nhỏ mà thôi.

_ Nhưng tôi với anh đâu có thân thiết gì đâu. Hơn nữa tôi không quen nhận tiền từ người lạ.

_ Người lạ?- Cát Nguyên nhún mày.- Tính tới thời điểm này, đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau. Người xưa có câu “quá tam ba vận”, em và anh đã gặp nhau ba lần rồi mà vẫn là người lạ sao?

_ Tôi...- Xoan Đào lúng túng hẳn.

Cát Nguyên thật sự đau. Anh ta không nghĩ rằng Xoan Đào lại cho anh là người lạ. Chẳng lẽ...cô không có chút tình cảm nào với anh sao? Đau thật! Anh không muốn chưa chi mà đã trở thành kẻ thất bại.

_ Được rồi! Thế này nhé! Số tiền đó, anh sẽ cho em mượn...

_ Cho mượn?- Xoan Đào nghi hoặc nhìn Cát Nguyên và cắt lời anh ta.

_ Đúng thế! Anh có ý này! Em sẽ vào công ty của anh làm việc. Mỗi tháng, anh sẽ trừ vào lương của em một khoảng cố định.

_ Nhưng em mới là sinh viên năm ba.

— Em học chuyên ngành kế toán kiểm toán. Lên năm tư, em sẽ phải đi thực tập tại một doanh nghiệp nào đó mới có đủ điều kiện để dự thi tốt nghiệp.

— Sao anh biết?— Xoan Đào ngạc nhiên.

— Điều đó không quan trọng! Em có đồng ý với ý kiến của anh không? Nếu em vào công ty anh làm việc, em không chỉ có tiền để lo cho ba và cho em trai em mà đến năm tư, em cũng không phải tìm công ty thực tập. Anh sẽ chứng nhận em đã thực tập tại công ty của anh. Hơn nữa, sau khi ra trường, anh sẽ nhận em về công ty ngay mà không cần xét tuyển. Em thấy thế nào?

Xoan Đào lại cắn nhẹ môi mình. Cô khẽ nhăn trán lại. Tương lai quả thật rất sáng lạn trước mắt cô. Nhưng nó đến với cô bất ngờ quá khiến cô khó có thể nghĩ thông vấn đề...

— Vừa có tiền lo cho ba và em trai, vừa có được kinh nghiệm thực tiễn. Ra trường không phải đi xin việc. Rất tốt đấy chứ.— Cát Nguyên mỉm cười.

— Nhưng hiện em đang đi học. Em không có thời gian.

— Em đưa thời khóa biểu cho anh, anh sẽ sắp xếp thời gian cho em.

Xoan Đào khẽ nhún mày.

— Yên tâm!— Cát Nguyên khẽ bật cười.— Anh sẽ không bóc lột sức lao động của em đâu.

— Được rồi! Em cần thời gian để suy nghĩ kỹ chuyện này.

— Ok! Suy nghĩ kỹ rồi thì gọi điện cho anh.

Quả thực rất rất áp lực! Đi học lại gần một tuần nay, Quỳnh Băng cảm thấy áp lực vô cùng. Học sinh trong trường không nói gì vì sợ thế lực của gia đình Thanh San. Nhưng điều đó vẫn không đồng nghĩa với chuyện mọi việc đang trở lại mức bình thường. Nó vẫn phải hứng chịu những ánh mắt đầy sấm soi, kính miệt; những nụ cười đầy kinh bỉ của bạn bè. Hải Luân và Thanh San trở thành vợ chồng chưa cưới của nhau, vô hình chung trong mắt mọi người, nó trở thành kẻ thứ ba cho dù sự thật vốn nó là người đến trước. Đúng là oan nghiệt người đời!

Quỳnh Băng đang cố gắng chịu đựng nhưng có lẽ...mọi cố gắng của nó đang bị đánh bại. Vì Hải Luân, nó sẵn sàng chịu đựng tất cả. Nhưng nó không thể nào chịu đựng được miệng lưỡi thiên hạ. Nó ước gì nó không phải nghe, không phải nhìn thấy bất kỳ điều gì cả. Cái cảm giác vụn vỡ đang ngày càng lớn dần lên trong nó khiến nó đau không thể tả xiết...

...Thật sự, mọi chuyện đã vượt quá giới hạn của Quỳnh Băng. Nó không thể để và cũng không muốn mọi chuyện trở nên rắc rối, phức tạp thêm được nữa. Có lẽ, nó cần đưa ra quyết định của riêng mình. Nó cố hít lấy bầu không khí trong lành để suy nghĩ thật kỹ về những gì đã diễn ra trong suốt hơn một tuần trở lại đây. Hơn một tuần ấy có quá nhiều bất ngờ khiến nó không thể nghĩ thông suốt được điều gì rồi. Giờ, đã đến lúc nó phải tỉnh táo trở lại.

.....

— Bây giờ, tình hình đang căng, cậu định thế nào?— Thanh San quay sang nhìn Hải Luân.

— Tổ vẫn chưa biết nên làm gì tiếp theo.— Hải Luân khẽ thở dài.— Tổ biết chuyện này không thể để lâu được. Nếu cứ để tình hình này kéo dài, tổ lo Quỳnh Băng sẽ bị khủng hoảng mất.

Gió chiều thổi nhẹ khiến mái tóc của Thanh San nhẹ bay, nó giúp cho gương mặt xinh đẹp kia giấu được nỗi buồn man mác.

— Quỳnh Băng mạnh mẽ hơn cậu nghĩ nhiều!— Thanh San chậm rãi lên tiếng.

— Nhưng cô ấy cũng rất yếu đuối!— Hải Luân nhắm hờ đôi mắt lại.

Bầu không khí chìm vào im lặng và theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Những suy nghĩ rất mông lung. Con đường phía trước họ phải đi như thế nào? Họ còn quá trẻ để hiểu hết được những khó khăn mà

xã hội cũng như tầng lớp của họ đã, đang và sẽ mang lại. Sinh ra trong tầng lớp thượng lưu không đồng nghĩa họ sẽ hiểu hết tất cả những gì về thế giới đó. Đây mới chỉ là thử thách đầu tiên mà họ gặp phải khi bắt đầu ra đời mà thôi.

— Cậu...nên đến thăm Quỳnh Băng đi.

Hải Luân quay lại nhìn Thanh San đầy ngạc nhiên. Hơn ai hết, cả hai người đều hiểu rõ nếu Hải Luân đến thăm Quỳnh Băng, ngay ngày hôm sau cả hai sẽ lại có mặt trên trang nhất của những tờ báo, đặc biệt là báo lá cải.

— Trong lúc này, Quỳnh Băng rất cần cậu đấy. Cậu ấy là một cô gái đơn giản, nên những gì vừa xảy ra rất dễ khiến cậu ấy bị trét. Chuyện cậu ấy nghỉ học ba ngày chắc cậu cũng biết rồi phải không?- Thanh San nhẹ mỉm cười.

Hải Luân chậm rãi gật đầu.

— Cậu nói đúng! Quỳnh Băng mạnh mẽ nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cậu ấy không yếu đuối. Dù gì cậu ấy cũng là con gái mà.

— Thế còn cậu?

Câu hỏi ấy của Hải Luân khiến trái tim của Thanh San chợt thắt lại vì đau. Phải cô cũng đau lắm, ai bảo cô lại yêu Hải Luân cơ chứ? Bây giờ, cô phải làm thế nào để tìm mình khỏi đau đây? Cố gượng cười, Thanh San trả lời.

— Tớ ấy à, đương nhiên là vẫn giúp cậu cho tới khi mọi việc êm xuôi. Xong việc rồi mà tớ bị ống chề, tớ sẽ tìm cậu tính sổ.

Hải Luân bật cười. Thanh San cũng bật cười. Tiếng cười trong những lúc như thế này có lẽ sẽ giúp ích cho cả hai rất nhiều.

“Reng...reng...reng...”, điện thoại của Hải Luân đổ một hồi thật dài báo có cuộc gọi đến.

— Alô! Quỳnh Băng!

— Hải Luân! Bây giờ...anh...có rảnh không?

— Có! Em có chuyện gì không?

— Em...em muốn gặp anh. Nhưng sợ...

— Không sao đâu!- Hải Luân cắt ngang lời Quỳnh Băng.

— Thật không sao không?- Quỳnh Băng dè dặt hỏi.

— Uhm!

— Vậy...em muốn gặp anh một lát. Là chỗ công viên hôm trước.

— Được! Anh sẽ đến.

Đóng điện thoại, Hải Luân quay về phía Thanh San.

— Quỳnh Băng muốn gặp tớ.

— Tớ nghe thấy rồi! Cậu đi đi!

— Uhm! Vậy tớ đi đây!

Thanh San khẽ mỉm cười và gật đầu.

Hải Luân vội đứng lên vào vội bước ra khỏi công viên. Thanh San nhìn theo dáng hình ấy mà không khỏi nhói đau. Trái tim này đau quá! Phải làm sao để cho nó hết đau đây?! Và rồi...một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Thanh San.

Nửa tiếng sau...

Nằm sau trong một con hẻm gần công viên mà Quỳnh Băng họ Hải Luân, quán trà sữa Kana là nơi thuận lợi để cho những cặp gà bông có thể hẹn hò...lén lút, không ai biết. Bầu không gian trầm lắng, yên tĩnh giúp cho hai trái tim đồng điệu dễ dàng xích lại gần nhau hơn.

Không gian yên tĩnh vang lên một bản nhạc nhẹ khiến ọi suy nghĩ của ai đó lại trở nên lộn xộn. Từ khi vào quán đến giờ, Quỳnh Băng và Hải Luân đã im lặng như vậy rất lâu rồi. Hải Luân muốn mở lời trước, cậu có rất nhiều điều muốn nói với nó. Nhưng những lúc mở miệng, cậu lại không biết nên bắt đầu như thế nào. Còn Quỳnh Băng, nó vẫn đang miên man trong những dòng suy nghĩ của mình. Một chút cố gắng, nó nín giữ suy nghĩ ấy, không để nó trôi trong vô định.

_ Hải Luân!- Quỳnh Băng hơi sụp mắt xuống. Nó cố giữ cho chất giọng của mình không vỡ òa.- Chúng ta...chúng ta...chia...chia tay đi.

Hải Luân thất thần nhìn Quỳnh Băng. Đường như cậu không tin vào những gì nó vừa nói. Là ảo giác chăng? Cậu khẽ lắc đầu và quan sát thật kỹ gương mặt nó.

_ Em...nói sao?

Quỳnh Băng hít một hơi thật sâu và khẽ nhắm mắt lại.

_ Chúng ta chia tay đi!

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Quỳnh Băng.

_ Tại sao? Tại sao lại chia tay? Chúng ta mới vừa gặp lại nhau mà. Tại sao thế? Chẳng lẽ...em...không còn yêu anh nữa? Không đúng! Là vì scandal mấy ngày nay phải không? Quỳnh Băng à! Nếu là vì chuyện này, anh xin em đừng quyết định như thế. Rồi mọi chuyện sẽ lắng xuống thôi. Em cũng biết anh đang tìm mọi cách để ngăn chặn những lời bàn tán đó mà. Chỉ cần em cho anh thêm thời gian. Nhất định anh sẽ giải quyết ổn thoả chuyện này. Anh sẽ không để em phải chịu ầm ức đâu. Anh sẽ bảo vệ em mà.

Trong khi Hải Luân ra sức khuyên giải và níu kéo Quỳnh Băng ở lại, những giọt nước mắt của nó đã bắt đầu rơi khỏi bờ mi. Nó đã khóc thật nhiều, thật nhiều rồi...

_ Anh sẽ giải quyết trong bao lâu? Một tuần, một tháng hay là một năm.

_ Anh...- Hải Luân không biết phải nói sao.

_ Hải Luân vì anh em có thể chịu tất cả. Nhưng em chỉ là một đứa con gái chưa từng trải sự đời. Miệng lưỡi thiên hạ rất đáng sợ đối với em anh biết không?! Em như phát điên và chỉ muốn chết khi nghe thấy những gì họ nói và bàn tán về mình. Mọi người độc địa thật! Không hiểu chuyện gì mà cũng bàn tán. Anh nghĩ em có chịu nổi không? Một ngày, hai ngày, ba ngày em còn có thể chịu được. Nhưng đằng này...Hải Luân em là con người và sức chịu đựng của em có giới hạn anh biết không? Hơn nữa...lí do em chia tay không phải là vì vụ scandal.

_ Thế thì là vì lí do gì?- Hải Luân khẽ nhúm mày.

_ Là vì chuyện của anh, em và Thanh San. Anh và Thanh San đã đính hôn rồi. Bây giờ, em chẳng khác nào là kẻ thứ ba cả.

_ Quỳnh Băng à...em biết là chuyện giữa anh và Thanh San vốn là giao kèo của cả hai mà. Sau khi giải quyết xong chuyện tập đoàn, bọn anh sẽ tuyên bố...em biết mà.

_ Đó là chuyện của tương lai Hải Luân à. Mà tương lai thì không ai có thể định trước được. Hơn nữa...Thanh San yêu anh. Em không muốn cả ba chúng ta rơi vào bế tắc và đau khổ.- Hít một hơi thật sâu, Quỳnh Băng chậm rãi lên tiếng.- Quyết định như vậy đi.

Dứt câu, Quỳnh Băng vội đứng lên. Hải Luân vội nắm tay nó lại.

_ Quỳnh Băng à!

_ Hải Luân em yêu anh và cũng rất muốn ở bên anh nhưng em không muốn mình là kẻ thứ ba.

Quỳnh Băng vội gạt tay của Hải Luân ra và bắt đầu chạy.

Còn lại một mình, Hải Luân thẫn thờ nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Bầu trời quang đãng đã bị thấy thế bởi những áng mây đen xám xịt. Màu trong suốt của từng giọt mưa khiến cho trái tim của cậu quặng thắt lại vì đau...

27. Chương 27: Bắt Tay Nào, Tình Dịch!

__Alô! Phó tổng cần gì ạ!

“Phó tổng” Cát Nguyên ghét hai từ này. Nếu không phải là Hải Luân thì anh đã văng vẳng trên ghế Tổng giám rồi. Cố lấy lại bình tĩnh, anh nói.

__ Cô gọi Xoan Đào lên cho tôi!

__ Vâng ạ!

Đóng điện thoại lại, Cát Nguyên nở một nụ cười. Một nụ cười thật tươi tắn và thoải mái. Đó có lẽ là nụ cười đẹp nhất của anh ta từ trước đến nay.

3 phút sau, có tiếng gõ cửa bên ngoài. Cát Nguyên chậm rãi đứng lên và ra mở cửa. Đứng trước mặt anh là vẻ lúng túng có chút gì đó lo lắng. Anh cười tươi:

__ Em vào đi!

Xoan Đào chậm rãi bước vào.

__ Anh gọi em lên có chuyện gì không?- Vừa nói, Xoan Đào vừa gọi xuống ghế.

__ Tất nhiên là có!

Nói đoạn, Cát Nguyên tiến về phía bàn làm việc lấy ra một tập hồ sơ. Rồi anh quay trở lại chỗ Xoan Đào đang ngồi. Nhìn thấy vẻ căng thẳng của cô, anh khẽ mỉm cười.

__ Sao trông em có vẻ căng thẳng thế?

__ Đâu có!- Xoan Đào vội lắc đầu.

__ Em không nói dối được anh đâu cô bé.

__ Đừng gọi em là cô bé!- Xoan Đào cứng giọng.

__ Thì không gọi nữa!- Cát Nguyên chậm rãi mở tập hồ sơ ra.- Nhưng mà anh vẫn thích em như gọi thế.

Cát Nguyên đưa mắt nhìn Xoan Đào và nhận ra gò má của cô đã ửng đỏ cả lên.

__ Không đùa với em nữa!- Cát Nguyên nghiêm giọng lại đôi chút.- Bản báo cáo thu chi của em có chút vấn đề này.

__ Hả?- Xoan Đào hơi hoảng.

__ Đừng hoảng!- Chỉ cần sửa lại là ok thôi. Để anh chỉ cho em thấy.

Nói đoạn, Cát Nguyên dò tìm chỗ sai của Xoan Đào. Anh tận tình chỉ cho cô thấy. Thậm chí, anh còn dùng bút dạ quang bôi lên để cô có thể sửa lại một cách nhanh nhất.

__ Thế nào?- Cát Nguyên đóng nắp bút lại và quay sang hỏi Xoan Đào.

__ Không ngờ em lại sai nhiều đến thế.- Xoan Đào lật lại bản báo cáo.

__ Có ba lỗi thôi mà! Em mới làm việc có vài ngày nên sai sót là không tránh khỏi phải không? Rút kinh nghiệm lần sau là ok rồi. Nhớ chỉnh sửa như lời anh nói.

__ Vâng! Em biết rồi!- Xoan Đào gật đầu và mỉm cười.

Nụ cười tươi ấy của cô nhanh chóng hớp mắt hồn của Cát Nguyên. Anh ngồi ngẩn ngơ nhìn cô. Trông anh lúc này chả khác nào tên ngốc cả...

...Nhận ra cái nhìn đầy chăm chú của Cát Nguyên, Xoan Đào lúng túng ngay, gương mặt cô lại đỏ lên. Một cách vội vã, cô đứng lên.

— Uhm...nếu không có việc gì nữa...em đi sửa lại bản báo cáo.

Xoan Đào vội bước đi.

— Khoan đã!

Cát Nguyên nhanh chóng giữ lấy tay cô. Anh mỉm cười, nụ cười thật dịu dàng.

— Trưa nay đi ăn trưa với anh nhé!

— Hả?— Xoan Đào bất ngờ.

— Quyết định thế nhé!

— Nhưng...

— Thôi! Em về phòng làm việc đi! Em chỉ có một tiếng để hoàn thành bản báo cáo thôi đấy.

— Một tiếng?

— Uhm!— Cát Nguyên gật đầu tỉnh bơ.— Chiều nay là phải giao lên Hội đồng Quản trị rồi.

Khẽ thở dài, Xoan Đào bước đi. Trong khi đó, Cát Nguyên vẫn đứng tại chỗ và anh không khỏi mỉm cười.

— Một cô gái đơn giản!

Còn Xoan Đào, sau khi ra khỏi phòng Phó tổng và đóng cửa lại. Cô xoay người dựa vào tường và thở ra. Một cách chậm rãi cô đưa tay lên giữ lấy ngực, nơi có con tim đang đập mạnh, đập mạnh từng nhịp yêu thương. Cô bỗng nhớ đến lời của một bài hát nào đó mà cô không nhớ rõ tên: “Trái tim đập mạnh! Người đầu yêu ơi! Em yêu anh! Em đã yêu anh rồi! Mỗi tình đầu đẹp tươi!”

— Cậu nói thật chứ!— Thương ngạc nhiên nhìn Quỳnh Băng.

Quỳnh Băng chậm rãi gật đầu.

— Thật! Chủ nhật vừa rồi tớ đã quyết định chia tay với Hải Luân rồi.

— Sao lại thế? Tình cảm giữa hai người, tớ thấy có vẻ rất tốt mà.

— Tớ không muốn là người thứ ba!

— Nhưng Thanh San mới là người đến sau!

— Nhưng chả ai tin điều đó!

— Sao cậu lại mất niềm tin thế? Cậu sợ dư luận à.— Thương cười lạnh một tiếng.— Xem ra...tình yêu của cậu dành cho Hải Luân cũng chỉ dừng lại ở mức này.

Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn Thương. Nhưng rồi đôi mắt của nó cũng nhanh chóng trở lại bình thường.

— Tùy cậu nghĩ thế nào cũng được! Dù sao tớ và Hải Luân cũng chia tay rồi.

Thương thở dài quay lên. Cô thật không biết phải nói thêm điều gì để khiến cho Quỳnh Băng thay đổi suy nghĩ. Nói nhẹ có, kích bác cũng rồi. Nhưng xem ra chả có tác dụng gì với Quỳnh Băng cả. Cô khẽ liếc nhẹ sang nhìn Lâm. Anh đã nghe hết toàn bộ câu chuyện rồi. Và gương mặt bình thản kia chỉ là vẻ ngoài thôi. Chắc là anh vui lắm.

.....

Bốn tiết học trôi qua chán ngắt. Quỳnh Băng nằm dài trên bàn và trong đầu không thôi nghĩ về những gì đã qua. Đã chia tay với Hải Luân rồi thế nhưng tâm trạng của Quỳnh Băng vẫn không thể nào khá lên được. Phải rồi! Làm sao mà khá lên được cơ chứ. Nó yêu Hải Luân nhiều lắm. Quyết định chia tay với Hải Luân của nó đã lấy của nó biết bao nhiêu là nước mắt rồi. Giờ thì nó chẳng còn nước mắt để khóc nữa. Giờ thì nó không có cơ hội để quay lại nữa. Muộn rồi! Nhưng...thật sự mà nói, nó không muốn mình trở thành kẻ thứ ba một chút nào cả. Nó không muốn! Chẳng có đứa con gái nào lại muốn mình trở thành kẻ thứ ba cả. Nó có lòng tự trọng của nó và nó muốn giữ lòng tự trọng ấy. Con người ta đôi khi vì lòng tự trọng mà đưa ra những quyết định thật xuẩn ngốc. Có thể, nó cũng thế! Nhưng hối hận thì không. Tình yêu nếu có người thứ ba xen vào thì sẽ không còn đẹp nữa. Và nên có một kẻ ra đi để cả tình yêu cũ lẫn tình yêu mới đẹp mãi và nguyên vẹn. Nó sẽ không hối hận về quyết định này. Bởi đó là lựa chọn đúng đắn nhất của nó.

— Quỳnh Băng này!- Vừa đi, Thương vừa quay sang hỏi Quỳnh Băng.- Nếu Hải Luân muốn quay lại thì cậu...có đồng ý không?

Gương mặt Quỳnh Băng thoáng buồn. Một ước muốn của Hải Luân trong tương lai. Liệu nó có còn cơ hội để quay lại không?

“Và khi mọi chuyện ổn thỏa, anh mong anh có thể làm lại từ đầu với em.”

Câu nói ấy của Hải Luân bất chợt vang lên trong đầu Quỳnh Băng. Nó mong muốn mọi giông tố sẽ nhanh chóng qua đi để trả lại cho nó và Hải Luân khung trời bình yên như trước kia. Nhưng...còn Thanh San thì sao? Nhớ đến Thanh San lòng nó không khỏi thất lại, cô bạn thân mới quen của nó lại chính là vị hôn thê của người nó yêu...

— À! Sao hôm nay không thấy San đi học nhỉ?- Thương lên tiếng hỏi.

— Ừ!- Quỳnh Băng nhăn trán.- Sao hôm nay cậu ấy không đi học thế nhỉ?

— Quỳnh Băng!

Chất giọng nam trầm quen thuộc gọi tên Quỳnh Băng lôi nó ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

— A! Anh trai tớ!

Nhìn thấy Hoàng Chương đưa mắt nhìn Thương. Quỳnh Băng khẽ mỉm cười. Cô vội kéo cô bạn lại cùng.

— Hôm nay anh tới đúng giờ ghê ta!

— Anh trai em mà!- Hoàng Chương cười.- Thế Thương về bằng gì?

— Em về bằng xe buýt!- Vừa nói, Thương vừa nhìn về phía trạm xe.

— Xe vẫn chưa tới!- Quỳnh Băng khẽ lắc đầu.- Thôi! Hay là anh chở Thương về đi.

— Hả?- Cả Hoàng Chương lẫn Thương cùng đồng thanh.

— Hả cái gì mà hả? Em nói anh chở Thương về. Chứ ở đây chờ xe buýt biết tới khi nào mới có xe.

— Thế cậu về bằng gì?- Thương quay sang hỏi Quỳnh Băng.

— Tớ à? Tớ đi bằng niềm tin!- Quỳnh Băng cười thật tươi.- Nhà cũng gần mà. Đi hơn nửa tiếng là tới. Vậy nhé!

Nói đoạn Quỳnh Băng đi thẳng mặc kệ Hoàng Chương đang lúng ta lúng túng còn Thương thì không biết nên xử sự thế nào cho phải.

— Cái con nhỏ này!- Hoàng Chương lầm bầm rồi quay về phía Thương.- Lâu lâu Quỳnh Băng nó đỡ chứng thể đấy.- Anh cố cười thật tươi.

— Cậu ấy cũng thật là...thôi anh về đi! Xe buýt cũng gần tới rồi. Em chờ được mà.

— Đã trót rồi thì để anh chở em về luôn đi.

— Như thế có phiền anh không?- Thương cười gượng.

— Có gì đâu mà phiền! Đừng khách sáo! Em lên đi! Anh chở em về. Trưa nắng thế này đứng lâu không tốt đâu.

— Dạ vâng!

Hơi lưỡng lự đôi chút, Thương cũng ngồi lên xe để Hoàng Chương chở về.

.....

Vừa đi, Quỳnh Băng vừa cười nghiêng cười ngả về chiến tích mình được lập được. Nó chần chần trăm phần trăm rằng ông anh yêu dấu của nó rất biết ơn nó về cái vụ này. Ôi! Cơ hội tốt thế mà anh nó không nắm bắt thì thật đúng là uổng cho cái đầu thông minh ấy quá. Hít vào thở ra một cách nhịp nhàng, Quỳnh Băng rảo bước thật nhanh về phía cổng nhà. Và lọt vào nhân giới của nó lúc này là một chiếc Atila màu trắng. Nó nhả trán lại gần hơn nữa. Vóc dáng quen thuộc ẩn hiện trước cổng nhà nó.

— Thanh San!- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

Thanh San vội quay về phía nó. Cô nở một nụ cười thật tươi.

— Cậu tới lâu chưa?- Vừa mở khóa, Quỳnh Băng vừa hỏi.

— Mình cũng mới tới thôi!

— Uhm! Cậu vào đi!

Nói đoạn Quỳnh Băng mở cổng. Thanh San chậm rãi dắt xe vào.

— Cậu vào nhà đi!

— Thôi được rồi! Tổ ngồi ngoài này.- Vừa nói, Thanh San vừa tiến về phía ghế đá dưới tán cây đuôi công.

— Vậy...chờ tổ chút!

Nói đoạn Quỳnh Băng vào nhà và một lúc sau nó trở ra với ha ly nước trên tay.

— Sau hôm nay cậu không đi học thế?- Vừa hỏi, Quỳnh Băng vừa đặt ly nước xuống bàn và ngồi cạnh Thanh San.

— Tổ có việc nên nghỉ!

Nhấp một ít nước, Thanh San quay về phía Quỳnh Băng.

— Cậu chia tay với Hải Luân? Sao thế?

Quỳnh Băng ngạc nhiên nhìn Thanh San. Nhưng rồi gương mặt đó rũ xuống.

— Hải Luân nói cho cậu biết à?

— Uhm!- Thanh San gật đầu.

— Vậy..anh ấy bảo cậu tới đây à? Để khuyên tổ?

— Tổ tự tới! Từ hôm cậu nói chia tay tới giờ, Hải Luân xuống dốc trầm trọng.

— Hả?- Quỳnh Băng hoảng hốt.- Cậu nói sao? Anh ấy sao?

— Hải Luân...yêu cậu rất nhiều. Đối với anh ấy, cậu chiếm giữ vị trí mà không ai có thể thay thế được. Nên vì vậy...dù muốn hay không, Hải Luân khá là sock khi cậu quyết định chia tay. Mấy ngày hôm nay, anh ấy cứ như người đi trên mây ấy. Làm việc chả đâu vào đâu cả. Má của anh ấy rất lo vì nếu tình hình này kéo dài Cát Nguyên sẽ thu tóm tập đoàn. Còn về sức khỏe...anh ấy làm việc không có hiệu quả nhưng cứ cố làm không ình thời gian nghỉ ngơi. Quỳnh Băng! Anh ấy đang kiệt sức vì cậu đấy.

Câu nói cuối cùng của Thanh San chẳng khác nào gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt Quỳnh Băng cả. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của nó.

— Cậu yêu Hải Luân. Hai người yêu nhau đến thế. Sao cậu lại...?

__ Tớ không biết là do tớ ích kỷ hay là do lòng tự trọng của tớ quá lớn nữa. Nhưng mà...tớ cũng không muốn chia tay với Hải Luân đâu...nhưng mà...tớ không muốn tớ trở thành người thứ ba.

__ Ai bảo cậu là người thứ ba?- Thanh San nhẹ nhàng mỉm cười.- Trong mối quan hệ này, cậu tới trước tớ mà.

__ Nhưng cậu và Hải Luân đã là vợ chồng chưa cưới rồi.

Nụ cười trên môi của Thanh San tắt ngấm. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ vì sao Hải Luân trở nên như vậy. Một phần lỗi là do cô. Nhưng...có thật sự là do cô không hay là do bản chực thư? Mọi chuyện có lẽ sẽ khác đi rất nhiều nếu như không có bản chực thư. Hoặc giả như có nhưng nó sẽ vẫn khác đi nếu cả cô và Hải Luân đều không tuân theo bản chực thư ấy...

__ Thanh San! Cậu là vợ chưa cưới của Hải Luân. Cậu hãy chăm sóc anh ấy đi.

__ Nhưng người Hải Luân cần không phải là tớ! Mà là cậu.

__ Cậu có yêu Hải Luân không?

Câu hỏi không ăn nhập gì với câu chuyện của Quỳnh Băng khiến Thanh San không khỏi ngạc nhiên.

__ Nếu cậu yêu Hải Luân. Cậu sẽ làm tất cả cho anh ấy dù anh ấy có cần cậu hay không.

__ Quỳnh Băng này, yêu một người vốn dĩ rất khó. Và từ bỏ người ấy lại càng khó hơn. Cậu yêu Hải Luân như vậy...sao cậu lại từ bỏ. Tình yêu chỉ đến có một lần thôi. Tớ thừa nhận những gì cậu nói là đúng. Yêu là cho đi không nhất thiết phải nhận lại. Nhưng nếu người nhận tình yêu ấy hoặc người cho...cảm thấy mệt mỏi thì sao?

__ Có lẽ...hai người...nên dừng lại.- Quỳnh Băng ngập ngừng.

__ Đúng vậy!- Thanh San gật đầu.- Người nhận nên ngừng nhận và người cho nên ngừng cho. Thật sự mà nói...tình cảm của tớ dành cho Hải Luân...đã không còn như trước nữa. Tớ vẫn thích Hải Luân nhưng phần nhiều tớ cảm thấy mệt mỏi lắm. Cậu có trách tớ thì tớ cũng chịu thôi.

__ Cậu không yêu Hải Luân nữa?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

__ Vẫn chứ! Nhưng...có lẽ...con nước đã đổi dòng.

__ Ý của cậu là gì?- Quỳnh Băng khó hiểu.

__ Không nói chuyện đó nữa. Quỳnh Băng! Tớ có ý này. Chúng ta cùng hợp tác nhé.

__ Ý gì? Bọn mình hợp tác làm chuyện gì?

__.....

Ồ sr cả nhà nhưng “thiên cơ bất khả lộ”, mọi người thông cảm.

__ Thế nhé!?

__ Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu.

Thanh San chậm rãi đứng lên.

__ Để chuyện này kết thúc nhanh chóng và cũng là vì Hải Luân, chúng ta phải hợp tác thật tốt.

Nở một nụ cười thật tươi, Thanh San đưa tay ra.

__ Bắt tay nào! Tình địch!

Quỳnh Băng chậm rãi đứng lên và bắt tay Thanh San.

__ Bắt tay!

__ Muộn quá rồi! Tớ phải về đây.

__ Uhm! Cậu về cẩn thận.

Nói đoạn Thanh San tiến về phía chiếc xe của mình. Còn Quỳnh Băng ra mở cổng. Lúc đó Hoàng Chương cũng vừa về tới nơi.

— Ô anh!- Quỳnh Băng mỉm cười.- Sao anh về muộn thế.

— Kẹt xe!- Hoàng Chương lắc đầu ngao ngán.- Ủa! Thanh San.

— Em chào anh! Em tới chơi với Quỳnh Băng một lúc. Giờ em phải về rồi.

— Uhm! Hôm nào rảnh thì ghé nhé.

— Dạ!

Cúi đầu chào Hoàng Chương, Thanh San dắt xe ra khỏi cổng.

— Tớ về nhé!

Quỳnh Băng gật đầu rồi chậm rãi đóng cổng lại.

— Thanh San tới tìm em có việc gì thế?

— Chút chuyện thôi!

— Uhm! Thế đã làm đồ ăn chưa?- Hoàng Chương quay sang nhìn Quỳnh Băng.- Vẫn mặc nguyên bộ đồ như thế chắc là chưa rồi. Thôi lên phòng thay đồ đi rồi xuống phụ anh.

Quỳnh Băng xụ mặt.

— Con gái to đầu rồi mà không biết nấu coi chừng ống chề đấy.

— Kệ em! Anh khéo thế mà có cô nào theo đâu.

— Ấydza! Lên thay đồ!

— Lêu lêu!

Lè lưỡi trên Hoàng Chương xong, Quỳnh Băng bỏ đi một nước.

Mở cửa phòng, Quỳnh Băng chậm rãi tháo cặp ra rồi tiến về phía bàn học. Đặt cặp xuống sàn nhà, nó mở ngăn kéo bàn ra và lấy ra một bức thư. Bức thư đầu tiên mà Hải Luân gửi cho nó. Nhìn lại nét chữ thân thuộc, Quỳnh Băng dưng trào lên không biết bao nhiêu cảm xúc. Nó đọc đi đọc lại bức thư như để khắc sâu không chỉ nét chữ mà còn là những gì Hải Luân nói với nó.

— Hải Luân! Em sẽ không bỏ cuộc nữa đâu.

Nở một nụ cười thật tươi, Quỳnh Băng áp bức thư vào lòng.

— Anh! Anh thôi ngay trò đó đi! Hành hạ mọi người như thế đủ rồi đấy.- Hoài Thu gắt tiếng lên.

— Mà chạy từ Đà Lạt về đây chỉ để nói với anh câu đó thôi à?/- Cát Nguyên nhếch môi lên.

— Sanyuan! Hải Luân không đáng bị như thế. Cả Thanh San và Quỳnh Băng nữa. Anh đang đưa mọi chuyện đi quá xa đấy.

— Không phải đâu Qiriond! Anh đang đưa mọi thứ về đúng trật tự của nó.

— Về đúng trật tự của nó?- Hoài Thu cười mỉa một cái.- Sanyuan! Anh được lợi lộc gì đâu cơ chứ.

— Có chứ! Anh trai em sẽ lấy lại những gì thuộc về hai chúng ta Qiriond à!

— Những gì thuộc về hai chúng ta? Đó là cái gì! Là tình thương của ba má? Anh có lấy lại được không? Thứ mất rồi khó có thể lấy lại được. Anh nên hiểu điều đó. Và em khuyên anh nên trân trọng những gì đang có, đừng để mất rồi mới hối thì không kịp đâu,

— Mà đừng có dạy đời anh mà. Qiriond! Anh mà biết nên làm gì.

__ Được! Em sẽ xem xem anh sẽ làm được gì. Nhưng em nói cho anh biết! Em sẽ không để anh muốn làm gì thì làm đâu.

Dứt câu, Hoài Thu bỏ ra khỏi phòng.

__ Chết tiệt!

Vừa rửa bữa một câu, Cát Nguyên vừa đá bữa cái ghế cạnh đó.

28. Chương 28: Một Hướng Khác

__ Con chắc chứ?- Ông Đới ngạc nhiên nhìn Thanh San.

__ Con chắc!- Thanh San gật đầu đầy chắc chắn.

Ông Đới chậm rãi đưa tay lên đẩy gọng kính. Đôi mắt của ông đắm chiêu nghĩ ngợi. Mọi nước đi của con gái ông lúc này phải được tính toán thật kỹ càng nếu không báo chí chớp lấy cơ hội ngay.

__ Con đã bàn bạc với Hải Luân chưa?

__ Dạ vẫn chưa ạ!- Thanh San chậm rãi gật đầu.- Nếu ba đồng ý, con sẽ bàn bạc với cậu ấy.

__ Gia đình ta với Nguyễn Lâm có mối quan hệ rất tốt. Nếu việc này làm không khéo và thận trọng thì rất có thể mối quan hệ này sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

__ Bởi vậy nên con mới muốn ba giúp đỡ. Chỉ cần ba đồng ý thì mọi việc sẽ xem như tạm ổn. Báo chí sẽ không thể nào bắt bẻ. Cát Nguyên cũng không có cơ hội phản công nữa.

__ Được rồi! Con hãy nói chuyện với Hải Luân đi! Ba sẽ nói chuyện với mẹ cậu ấy.

__ Dạ vâng!- Thanh San nở một nụ cười thật tươi.- Con cảm ơn ba.

__ Đừng cảm ơn ba vội! Nếu kế hoạch này ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai nhà, ba sẽ hỏi tội con đấy.

__ Hi hi!

Một chiếc xe thể thao màu đỏ sáng bóng dừng ngay trước lối vào con hẻm nhỏ. Nữ chủ nhân của chiếc xe, chậm rãi bước xuống và đưa mắt quan sát xung quanh. Trong bộ đồ mang phong cách demin khỏe khoắn, cô khiến cho bao nhiêu tên con trai đi ngang qua đều phải quay lại nhìn mình một cách say đắm. Khẽ thở dài và lắc đầu, cô chậm rãi tiến sâu vào con hẻm.

Càng tiến sâu vào trong con hẻm, cô không khỏi ngạc nhiên.

__ Nằm trong một con hẻm nhỏ xíu thế này mà bọn nhà báo vẫn tìm ra và vây kín mấy ngày liền. Cát Nguyên Anh ghê thật!- Cô nàng nhẹ nhàng nhếch môi vẽ nên một nét cong thật quyến rũ.

+Trina: Vâng!!!!!!!!!!!! Kính thưa pà kon kô pác! Cô nàng mà Trina nói từ nãy giờ chính là Tiểu thư Hoài Thuuuuuuuuu!!!!!!!!!!!!

+M.n: bít rùi! =.=

+Trina: Mắt hứng quá! =.=

+Hoài Thu: Típ đi cho tui nhờ! >”

+Trina: Hờ hờ! Típ thì tiếp! Bà la sát! =))

+ Hoài Thu: Nè!!!!!!

+ Trina: Action! Khà khà!

Dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ nằm gần cuối hẻm, Hoài Thu nhấn chuông. Và không cần phải đợi lâu, một lúc sau, đứng ngay trước mặt Hoài Thu là anh trai của Quỳnh Băng, Hoàng Chương.

Và đây là tình cảnh của Hoài Thu hiện giờ: nếu như lúc nãy, mấy anh chàng phải ngoáy đầu lại nhìn Hoài Thu, thì hiện giờ cô đang mở căng đôi mắt nhìn người con trai đứng trước mắt mình. (+Trina: trùng tiếng sét ái tình rùi!)

Thấy dáng vẻ kì lạ của một cô gái lạ hoắc lạ hơ đứng trước mắt mình, Hoàng Chương không khỏi nhăn trán.

__ Chào em! Em tìm....

__ LƯU HOÀNG CHƯƠNG!- Vừa hét, Quỳnh Băng vừa chạy ra.- Trúng cháy đến nơi rùi kia!- Ồ...chị Hoài Thu?

Nhờ tiếng hét của Quỳnh Băng mà Hoài Thu thoát khỏi cơn say bất ngờ ập đến.

__ Ủ...uhm! Quỳnh Băng!

Quỳnh Băng liếc mắt nhìn ông anh trai yêu dấu của mình và cười ranh mãnh.

__ Hoàng Chương!- Vừa nói, Quỳnh Băng vừa chỉ tay vào trong nhà.

__ Em vào nhà đi!

Nói dứt câu, Hoàng Chương bước vào nhà. Lúc đi ngang qua Quỳnh Băng, Hoàng Chương lườm một cái sắc lẹm.

__ Mèo lười! Què tay rồi hả?

__ Gru!- Quỳnh Băng liếc xéo lại.

Cố gắng hạ hỏa với ông anh yêu dấu của mình, Quỳnh Băng quay về phía Hoài Thu.

__ Chị vào nhà!

__ Thôi được rồi! Chị ngồi ngoài này được rồi!- Vừa nói Hoài Thu vừa tiến về phía ghế đá.

__ Vâng! Chị chờ em tí!

__ Uhm!- Hoài Thu gật đầu.

Quỳnh Băng vội chạy xuống bếp lấy ly nước.

__ Con nhỏ này! Cháy hồi nào mà cháy hả?- Hoàng Chương cốc đầu Quỳnh Băng.

__ Ai gru!- Quỳnh Băng quay về phía Hoàng Chương.- Ủ chưa cháy! Chỉ sắp cháy thôi!

__ Thế không có tay à? Con gái gì đâu mà...

__ Em thế đấy! Anh có ý kiến gì không?- Quỳnh Băng nhe răng ra cười.

__ No met!

Lè lưỡi, Quỳnh Băng cầm hai ly nước chạy ra ngoài.

Đặt hai ly nước xuống bàn, Quỳnh Băng vừa ngồi xuống vừa hỏi.

__ Sao chị lại biết được nhà em thế?

__ Tìm ra nhà của em đối với chị đâu phải việc gì khó khăn.- Hoài Thu nhẹ nhàng mỉm cười.

__ Ồ!- Quỳnh Băng khẽ cảm thán.

__ Mà...người lúc nãy...là...

__ À! Là anh trai em ạ!

__ Ồ!- Hoài Thu nhìn mông lung và nhà Quỳnh Băng rồi gật đầu.

Quỳnh Băng quay sang nhìn Hoài Thu và nó không khỏi mỉm cười trước thái độ của Hoài Thu “Ấydza! Vào đây, Hoàng Chương đào hoa ra phết!”

__ Chị tìm em có chuyện gì không ạ?

__ Hả? À...cũng có!

Hoài Thu cầm ly nước lên uống từng ngụm nhỏ cốt để lấy lại tinh thần.

__ Em đã chia tay với Hải Luân?- Hoài Thu cười đầy ẩn ý.

Quỳnh Băng không hiểu rõ câu hỏi của Hoài Thu song vẫn gật đầu.

__ Và giờ em quay lại giúp tụi nó đóng một vở kịch?

__ Dạ?

Hoài Thu chậm rãi rút từ thắt lưng ra một tờ báo.

__ Tờ báo này sẽ gây bất lợi cho em.

Quỳnh Băng chậm rãi cầm lấy tờ báo. Nó vội mở ra và đọc. Tờ báo nói về sự rạn nứt tình cảm của Hải Luân và Thanh San. Cùng với đó, bài báo đoán già đoán non về nguyên nhân của sự đổ vỡ này là do Quỳnh Băng.

__ Chị biết em vẫn còn yêu Hải Luân và buộc phải chia tay với nó là điều bất đắc dĩ. Không ai muốn làm người thứ ba cả. Nhưng nếu lộ việc em và Hải Luân “chia tay giả” thì sẽ rắc rối đấy.

__ Giả?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.- Em và anh ấy chia tay thật mà.- Chất giọng của nó man mác buồn.

__ Nhưng báo chí sẽ không nghĩ vậy! Họ là những kẻ có trí tưởng tượng rất siêu phàm. Chị khuyên em hãy án binh bất động. Đừng lên tiếng gì vào lúc này cả.

__ Nghĩa là em không được giúp Hải Luân?- Chất giọng của Quỳnh Băng thất vọng tràn trề.

__ Được chứ! Chị đã nói với chúng rồi. Em sẽ giúp chúng khi tới thời điểm.

__ Vâng!- Quỳnh Băng hơi cúi đầu xuống.- Em biết rồi!

__ Còn nữa, trong thời gian này, em phải hết sức cẩn thận. Vì rất có thể, Cát Nguyên sẽ cho người theo dõi em.

__ Sao lại theo dõi em ạ?- Quỳnh Băng nhăn trán khó hiểu.

Hoài Thu cười, nụ cười có ý chê trách.

__ Em không biết hay là giả vờ không biết thế hả Quỳnh Băng?

__ Em và Hải Luân ngày nào cũng nằm trên mặt báo, Cát Nguyên sao không theo sát hai đứa được. Huống hồ...việc này là do chính Cát Nguyên bày ra.

__ Sao ạ?- Quỳnh Băng sửng sốt.- Là do Cát Nguyên bày ra ạ?

__ Uhm!- Hoài Thu gật đầu.

__ Lúc ở sân bay, Hải Luân có kể cho em nghe về Cát Nguyên. Em không ngờ anh ta lại...

Hoài Thu cười buồn.

__ Cho nên em phải hết sức thận trọng. Kể cả chuyện riêng tư như nói chuyện với bạn trai khác chẳng hạn như Việt Hoàng.

__ Kể cả Việt Hoàng cũng bị sao ạ?

__ Bức ảnh trên trang nhất có bốn người. Em nhớ không?

Quỳnh Băng gật đầu. Nó không ngờ mọi việc lại trở nên rắc rối đến thế. Một đứa đơn giản như nó sao lại phải đối mặt với một núi rắc rối như thế này cơ chứ? Nó mong việc này sớm kết thúc để nó, Hải Luân, Thanh San và Việt Hoàng sớm được bình yên trở lại

__ Còn bây giờ, em vào thay đồ nhanh đi.- Hoài Thu mỉm cười

__ Dạ?- Quỳnh Băng căng mắt ngạc nhiên.

__ Nhanh đi! Chị sẽ xin phép anh trai em.

Nói đoạn Hoài Thu đứng lên và kéo tay Quỳnh Băng lúc này vẫn thần thần thờ thờ dẫn vào nhà.

Và việc trước tiên Hoài Thu làm khi vào nhà Quỳnh Băng là chỉnh sửa lại trang phục rồi sau đó đảo mắt nhìn quanh.

__ Anh trai em đâu?

__ À! Để em kêu anh ấy! Chị ngồi ở ghế đi.

Nói đoạn Quỳnh Băng tiến sâu vào trong.

__ Anh Chương! Hoàng Chương à!- Vừa kêu Quỳnh Băng vừa tiến vào bếp.

__ Ừ!

__ Lại trứng cuộn à?/- Quỳnh Băng ta hỏa bùng binh.-Tối nay anh ăn hết nhé! Em không ăn đâu!

__ Lúc này làm trứng thì không kêu. Bây giờ kêu

__ Hu hu!- Quỳnh Băng nước mắt ngắn nước mắt dài.- Rõ ràng em bảo đừng làm trứng cuộn! Làm kim bắp mà.

__ Kim bắp?- Hoàng Chương đơ người một lúc.- Nhảm rồi!- Anh cười híp mắt rồi lè lưỡi.

__ Ồm...

Quỳnh Băng vội quay sang bên cạnh và thấy Hoài Thu đang đứng cạnh mình.

__ Xin lỗi vì cắt ngang hai người.

__ Không sao!- Hoàng Chương mỉm cười nụ cười thật tươi.

“Thình thịch...thình thịch...” tiếng tim của Hoài Thu đập dồn lên như trống trận. “Tim ơi! Đập chậm lại! Làm ơn đi!” Gương mặt của cô dần ửng đỏ lên. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh.

__ Anh có thể cho Quỳnh Băng ra ngoài với em được không?

__ Có chuyện gì gấp sao? Anh thấy trời cũng gần tối rồi.

Hoài Thu không nói gì, cô chỉ mỉm cười và gật đầu.

__ Vậy...được rồi! Quỳnh Băng đi đi!- Hoàng Chương hát hàm về phía Quỳnh Băng rồi sau đó quay sang Hoài Thu.- Anh giao nó cho em.

Quỳnh Băng lè lưỡi rồi bỏ lên lầu.

__ Con nhỏ này!- Hoàng Chương lầm bầm.

__ Em sẽ cố gắng cho Quỳnh Băng về sớm!- Hoài Thu chậm rãi lên tiếng.

__ Uhm! Mà...em là chị gái của Hải Luân? Lúc này, ở trong này anh có nghe hai em nói chuyện.

__ Vâng ạ!

Một bản nhạc nhẹ du dương vắng vắng đâu đó khiến cho tâm hồn ta trở nên bình yên. Ánh đèn mờ mờ ảo ảo cùng với không gian thơ mộng như khiến ta lạc vào chốn thần tiên. Ngồi ở một nơi khá yên tĩnh và riêng

tư của nhà hàng Song Mã, Cát Nguyên và Xoan Đào vừa ăn vừa trò chuyện rất chi là vui vẻ. Tiếng cười cứ chốc chốc lại vang lên. Bầu không khí vui vẻ, hạnh phúc như bao bọc hai người.

Thi thoảng, Cát Nguyên lại ngắm Xoan Đào thật lâu. Dưới ánh đèn lung linh huyền ảo, Xoan Đào trở nên xinh đẹp hơn hẳn. Cô đẹp một cách mơ hồ tựa như một điều gì đó rất khó với tới nhưng cũng rất gần gũi. Đối với Cát Nguyên, cô giống như một ngôi sao băng bay qua cuộc đời anh, khiến cho anh có những suy nghĩ khác đi...

Một cách chậm rãi, Cát Nguyên nắm lấy tay Xoan Đào. Cô khẽ giật mình vì bất ngờ vì từ nãy giờ cô nhìn lơ đãng ra bên ngoài để tránh ánh nhìn chăm chú của anh.

_ Làm bạn gái anh nhé! Xoan Đào!

Câu nói với chất giọng đong đầy yêu thương và sự chân thành của Cát Nguyên khiến Xoan Đào bối rối. Gò má cô hây hây đỏ và đôi mắt cô hơi cụp xuống đầy ngại ngùng.

_ Xoan Đào! Có thể em không tin, nhưng sự thật là anh đã để ý em ngay từ lần đầu tiên ở trong nhà hàng rồi. Như một sự tình cờ mà cũng có thể là ý trời, anh lại gặp em ngay sau khi anh đãi khách xong. Anh nghĩ, anh và em chúng ta có duyên với nhau và anh mong anh có thể ở bên cạnh em, được sẻ chia buồn vui cùng em, bảo vệ và yêu thương em.

Xoan Đào chậm rãi ngẩng đầu lên. Cô nhìn thật sâu và đôi mắt của Cát Nguyên. Trong đôi mắt ấy hoàn toàn không có sự đùa cợt. Trong đôi mắt ấy, cô nhìn thấy được sự nghiêm túc, chân thành và khát khao yêu thương dâng lên từ đáy mắt.

Trái tim Xoan Đào đập lệch nhịp. Cô biết rằng mình đã rung động rồi. Phải! Cô đã rung động trước Cát Nguyên, trước những cử chỉ cùng với lời nói hết sức chân thành của anh rồi. Gò má cô vốn đã đỏ rồi giờ lại càng đỏ hơn.

_ Những gì anh nói hoàn toàn thật lòng. Không một chút giả dối nào cả Xoan Đào à.

Kèm theo câu nói ấy, Cát Nguyên xiết chặt tay của Xoan Đào hơn.

_ Cát Nguyên! Anh...cho em...thêm thời gian được không?

Hơi thất vọng, song Cát Nguyên vẫn mỉm cười và gật đầu đồng ý với Xoan Đào.

_ Em cứ suy nghĩ đi! Anh chờ!

_ Cảm ơn anh!

_ Ngốc!- Cát Nguyên nhẹ đẩy đầu Xoan Đào.- Người nên nói câu “cảm ơn” là anh chứ không phải là em. Thôi! Ăn thôi nào! Đồ ăn gần nguội cả rồi

.....

29. Chương 29: Bàn Tay Phù Thủy

“Kittttt...” Chiếc xe thể thao của Hoài Thu dừng lại ở một tiệm Beauty Salon đầy sang trọng.

_ Tới rồi!- Hoài Thu quay sang phía Quỳnh Băng.

_ Hà?- Quỳnh Băng trở mắt ngạc nhiên. Nó hết đưa mắt nhìn vào cửa tiệm hoành tráng rồi lại quay sang nhìn Hoài Thu.- Chỉ đưa em tới đây làm gì thế?

Hoài Thu mỉm cười, cô chậm rãi mở cửa xe.

_ Rồi em sẽ biết! Xuống xe đi nào!

Ngẩn ngơ như bò đeo nơ, song Quỳnh Băng cũng vội xuống xe và vào bên trong Beauty Salon với Hoài Thu. Thật sự là choáng ngợp! Nó chưa bao giờ nhìn thấy một Beauty Salon nào sang trọng và lung linh ánh sáng như Beauty Salon này. Nó cứ đưa mắt nhìn hết nơi này qua nơi nọ khiến mấy nhân viên trong này không khỏi bật cười khúc khích.

— Vic!- Hoài Thu cất tiếng gọi.

Và liền sau đó, một người đàn ông tầm ba mươi, dáng người hơi nhỏ con vội tiến về phía Hoài Thu và Quỳnh Băng. Quỳnh Băng để ý thấy dáng đi của người đàn ông này rất uyển chuyển và khoan thai cực. Trên hết người đàn ông này mặc một chiếc áo sơ-mi trắng thêu họa tiết chìm là những bông hoa màu xanh lúc ẩn lúc hiện.

— A! Hoài Thu! Lâu lắm rồi không thấy em ghé đó. Tưởng quên chị rồi chứ.

Quỳnh Băng hơi rùng mình.

— Làm gì có!- Hoài Thu cười.- Em có việc muốn nhờ chị nè.

Nói đoạn Hoài Thu kéo Quỳnh Băng về phía Vic.

— Đây là em họ em! Tối nay nó đi dự tiệc một người bạn. Chị xem trang điểm cho lại cho nó một tý. Đừng lờ lợt quá.

Vic quay sang nhìn Quỳnh Băng một lúc rồi nhẹ đưa tay lên vuốt má của nó. Trong lúc Vic vuốt tay lên má của Quỳnh Băng, nó cảm thấy thần kinh mình tê liệt.

— Chà! Cũng dễ thương ghê nha! Cũng bao nhiêu tuổi rồi?

— Dạ! Em mười tám ạ.

— Mười tám trăng tròn! Hèn chi! Em quay một vòng cho chị xem.

Quỳnh Băng đưa mắt nhìn Hoài Thu. Hoài Thu chậm rãi gật đầu.

Một cách chậm rãi và có một chút run run, Quỳnh Băng quay một vòng trước mặt Vic.

— Được rồi! Chị đã biết nên làm thế nào với em rồi. Vào đây với chị.

Dứt câu Vic vội bước vào trong. Cùng lúc đó, đám nhân viên cũng vội quay đi.

— Này!- Vic đẩy cao giọng lên.- Lo làm đi! Nhìn nhìn ngó ngó cái gì.

— Em vào đi! Không sao đâu. Chỉ cần nhớ kêu Vic bằng “chị” là được, không là Vic cáu đấy.- Hoài Thu bật cười.

— Vâng!- Quỳnh Băng gật đầu.

— Cưng à! Vào đây nhanh đi!

— Em vào liền!

Nói đoạn, Quỳnh Băng vội bước vào trong còn Hoài Thu thì gieo mình xuống cái ghế nệm gần đó. Vớ lấy quyển tạp chí thời trang trên bàn, Hoài Thu ngả người ra sau và bắt đầu đọc để giết chết thời gian chờ đợi...

...Dù mắt vẫn chăm chú đọc quyển tạp chí, nhưng dường như Hoài Thu không hề tập trung vào quyển tạp chí trên tay mình. Đôi mắt của cô như đang nghĩ mông lung về điều gì đó. Và thi thoảng cô lại mỉm cười một nụ cười thích thú khi nghĩ về một điều gì đó thật tươi đẹp. Cả gương mặt cô bừng sáng rạng rỡ như ánh nắng mai vậy...

...1 phút...

...2 phút...

...3 phút...

...n phút...

.....

“Ring...ring...ring...” điện thoại của Hoài Thu đổ chuông báo có tin nhắn tới. Hơi giật mình, cô đặt tờ báo xuống rồi rút điện thoại ra xem. Một tin nhắn ngắn có chứa đựng chút nôn nóng của kẻ đang yêu khiến cô không khỏi bật cười.

“Lau wua! Xong chưa the?”

Khẽ mỉm cười, Hoài Thu rep lại.

“Khien nhan la bi quyet thanh cong! Rang cho di nhok! Ma nho can than. Dung de ai fat hien”

“Bit rui! Lam on nhanh ti di =.=!!”

Đọc tin nhắn tới, Hoài Thu không ngăn nổi mình không cười lớn.

_ Trẻ con quá đi mất!

_ Tèn ten!

Vừa dẫn Quỳnh Băng ra, Vic vừa vui mừng hát theo một điệu nhạc quen thuộc. Hoài Thu chậm rãi nhìn về phía Quỳnh Băng. Và cô không khỏi bất ngờ trước diện mạo mới của nó. Quỳnh Băng khoác trên người một chiếc váy ren xếp tầng màu cam nhạt dài đến trên đầu gối một tí. Đôi chân nhỏ nhắn xỏ giày búp bê màu trắng trông rất dễ thương. Cánh tay trái của nó có đeo một ít vòng bằng bạc. Mái tóc dài của Quỳnh Băng đã được uốn lại rồi đánh rối lên chút ít giờ trông nó rất tự nhiên và lệch về phía bên trái.

_ Dễ thương lắm!- Hoài Thu trầm trồ.- Vic! Chị đúng là có bàn tay phù thủy đấy.

_ Nghề của chị mà lại!- Vic hồ hởi.- Sao dễ thương quá chừng ấy chứ?!- Vic qua về phía Quỳnh Băng.- Cưng à! Em có nét sẵn rồi nên chỉ cần trang điểm sơ sơ là ok.

Quỳnh Băng hơi lè lưỡi rồi nó nhanh chóng cụp đôi mắt xuống vì ngượng.

_ À!- Vic sực nhớ ra điều gì đó.- Chờ chị chút nha mấy cưng.

Và một lúc sau, Vic quay trở lại với một chiếc áo khoác nhỏ màu trắng trên tay.

.....

_ Tạm biệt nha! Cưng, rảnh rồi ghé chỗ chị. Chị tuốt tấp lại cho. Miễn phí luôn! Chị là chị kết cưng rồi đó nha.

Quỳnh Băng không nói gì nó chỉ mỉm cười rồi gật đầu.

_ Hai cưng đi nha! Rảnh nhớ ghé đó!

_ Em khách quen của chị mà!

Dứt câu, Hoài Thu nháy mắt với Vic rồi lái xe đi.

Đi được hơn nửa tiếng, Hoài Thu cua xmoovtaof một con đường nhỏ và khá tối. Chạy đến cuối con đường, Quỳnh Băng nhìn thấy một chiếc xe khác. Và từ trong xe, hai chàng thanh niên trẻ trong bộ đồ vest bước ra. Xe dừng hẳn, Hoài Thu quay về phía Quỳnh Băng.

_ Xuống xe đi!

Nói dứt câu, Hoài Thu xuống xe, Quỳnh Băng cũng vội vàng xuống theo.

_ Cô Ba!- Vừa đồng thanh hai thanh niên vừa cúi chào.

_ Được rồi!- Hoài Thu gật đầu.- Hai người đem xe của tôi về đi. Đi đường tôi vừa đi ấy. Cát Nguyên có hỏi tôi đi đâu thì nhớ bảo tôi đi vũ trường Night girl.

_ Vâng thưa cô chủ!

Chiếc xe của Hoài Thu vừa phòng đi, cô đã mở cửa chiếc xe màu trắng ra.

_ Vào đi! Nhanh lên!- Hoài Thu cười tinh quái. – Giờ chị sẽ dẫn em đến một nơi.

__ Xa không chị?- Vừa bước vào xe, Quỳnh Băng vừa hỏi.- Gần bảy giờ rồi.

__ Yên tâm! Gần tới rồi!- Nụ cười của Hoài Thu cứ rộng dần.

Chiếc xe màu trắng phóng vút đi trong đêm đen để đến một nơi bí mật

30. Chương 30: Món Quà Bí Mật

Chiếc xe màu trắng cứ lao nhanh trên đại lộ Đông- Tây. Những ánh đèn và những mái nhà cứ lướt qua nhanh chóng và vô tình. Quỳnh Băng đưa mắt nhìn ra bên ngoài và nó dần cảm nhận được Hoài Thu đang dẫn nó đến một nơi nào đó ở ngoài thành thành phố.

__ Chúng ta ra ngoài thành phố làm gì vậy chị?

__ Rồi em sẽ sớm biết thôi!- Qua gương chiếu hậu, Hoài Thu mỉm cười với Quỳnh Băng.

Dứt câu, Hoài Thu cua một đường cong thật ngọt, ôm theo những đường cong mềm mại của cây cầu. Chốc lát sau đó xe xuống cầu và Quỳnh Băng nhìn thấy được sự tấp nập nhộn nhịp của một phiên chợ đêm của vùng quê. Một nụ cười hé nở trên môi Quỳnh Băng. Từ nhỏ, nó đã không biết quê nó ở đâu, Hoàng Chương cũng không bao giờ nói cho nó nghe nhưng nó tin rằng quê của nó chắc phải đẹp lắm, thanh bình lắm với những cánh đồng bạt ngàn thẳng cánh cò bay. Và cứ nghĩ đến đó là tìm nó cảm thấy ấm áp lắm nhưng nó cũng hăng nhiều lắm...

__ Về miền Tây hả chị?

Quỳnh Băng lo lắng hỏi Hoài Thu khi nó nhìn thấy bảng chỉ đường phía trên đầu, tiếc là nó không nhìn rõ cho lắm.

__ Gần như thế!

15 phút sau, Hoài Thu cho xe chạy vào một con hẻm nhỏ. Xe càng vào sâu, bóng tối mỗi lúc một dày hơn và sự im ắng càng thể hiện một cách rõ nét. Vậy là Hoài Thu và Quỳnh Băng đã chính thức rời xa cái đô thị náo nhiệt và ngập tràn ánh đèn rồi...Cuối con hẻm, Hoài Thu cho xe rẽ phải và chẳng mấy chốc, chiếc xe dừng lại trước một tòa biệt thự nguy nga và ngập tràn ánh đèn...

...Quỳnh Băng căng mắt lên ngạc nhiên. Nó không ngờ ở một nơi như thế này lại có một ngôi biệt thự lộng lẫy đến thế. Hệt như truyện cổ tích vậy. Phải chăng...phải chăng...nó đang nằm mơ. Nếu quả thật là như thế...nó chỉ muốn giấc mơ này đừng bao giờ tan biến...

__ Xem em kìa!- Hoài Thu thích thú trước gương mặt đang biểu lộ trạng thái ngạc nhiên quá đỗi của Quỳnh Băng.- Đây là biệt thự của gia đình chị. Nó là nơi...gia đình chị tụ họp...mỗi khi vào dịp lễ.- Chất giọng của Hoài Thu trở nên xa xăm.

__ Vâng!

Quỳnh Băng quay về phía Hoài Thu và mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhàng dù không đủ xua đi nỗi buồn của Hoài Thu nhưng đủ để khiến cho trái tim của Hoài Thu ấm áp phần nào.

Cánh cổng lớn nặng nề được mở ra. Chiếc xe màu trắng chậm chậm tiến vào. Quỳnh Băng lại tiếp tục quan sát. Trong bóng tối dày đặc, nó không thể quan sát được nhiều. Nó chỉ mập mờ nhận ra hình thù của vài ba hòn non bộ, những thân cây cao to, những khóm hoa ẩn ẩn hiện hiện sau những gốc cây...Bầu không khí tĩnh lặng khiến cho nó cảm chút cảm giác nơi này có vẻ gì đó âm u. Phóng tầm mắt ra xa hơn về phía ngôi biệt thự. Trái ngược với khu vườn, ngôi biệt thự tràn ngập ánh đèn khiến nó không khỏi choáng ngợp. Và nhờ vậy, nó có thể nhìn ra được cảnh quan xung quanh ngôi biệt thự. Phía trước của của ngôi biệt thự là một đài phun nước, đài phun nước này không cao to, nhỏ thôi nhưng nhìn kiến trúc rất tinh xảo và sang trọng. Chếch bên hông phía bên trái ngôi biệt thự, trước hiên nhà là một bộ bàn ghế bằng đá, cạnh đó là một cái cây cao to để che mát cho cả hiên nhà phía bên trái mỗi khi trời nắng to. Phía bên là chiếc xích đu

màu trắng được đặt dưới một gốc cây...Xe tiến nhanh hơn về phía tòa biệt thự và Quỳnh Băng nhận ra sự hiện diện của một chiếc ô-tô khác đang đậu ngay trước cửa biệt thự mà từ nãy giờ nó không để ý.

— Xe của ai vậy chị?- Quỳnh Băng tò mò.

— Em sắp được biết rồi đây.

Vừa mỉm cười, Hoài Thu vừa thẩn xe. Xe dừng hẳn, Hoài Thu quay về phía Quỳnh Băng.

— Xuống xe đi nào!

Khi cả hai vừa xuống xe, một người đàn ông trung niên vội vàng bước ra cửa.

— Cô Ba!- Ông ta cung kính.

Hoài Thu khẽ gật đầu.

— Chào chú! Phiền chú đưa Quỳnh Băng đi tiếp.

— Chị!?- Quỳnh Băng hơi hoảng.

— Phần việc của chị đến đây là xong. Chú ấy sẽ giúp em đi nốt đoạn đường còn lại. Đừng lo! Không có gì đâu.

— Vậy...ai sẽ đưa em về?

— Tối nay em sẽ ở lại đây.

— Hả?

— Chị sẽ báo với anh trai em. Em yên tâm! Thế nhé! Chúc em vui vẻ.- Hoài Thu mỉm cười.

Nói đoạn Hoài Thu lên xe. Và trước khi phóng xe đi, cô quay lại cười ranh mãnh với Quỳnh Băng.

— Điều bất ngờ vẫn còn đang ở phía trước. Em phải đi đến cùng thì mới biết được. Happy Birthday!

— Hả?- Quỳnh Băng bất ngờ.

Nháy mắt, Hoài Thu phóng xe đi. Quỳnh Băng nhìn theo chiếc xe màu trắng mà không phải ngạc nhiên tại sao Hoài Thu lại biết sinh nhật của mình.

— Mời tiểu thư theo tôi!

Chất giọng của người đàn ông trung niên kéo Quỳnh Băng quay trở lại với thực tại. Lúng túng, nó quay đầu lại.

— Dạ vâng ạ!- Quỳnh Băng gật đầu lia lịa.

Nhìn thấy nét căng thẳng của Quỳnh Băng, người đàn ông cười hiền từ.

— Tiểu thư đừng căng thẳng! Không có chuyện gì đâu.

— Dạ vâng cháu biết!

— Vậy chúng ta tiếp tục hành trình nào.

Dứt câu, người đàn ông quay vào và mở cánh cửa lớn bằng gỗ. Quỳnh Băng bước vào và nó không khỏi hoa mắt trước khung cảnh xung quanh. Căn phòng cao và rộng tràn ngập ánh đèn. Đèn dường như có ở khắp mọi nơi. Đèn chùm pha lê treo giữa trần nhà. Những ánh đèn nhỏ treo trên tường và phía bên dưới là những bức họa tuyệt đẹp.

— Mời tiểu thư đi theo tôi!

Đoạn người đàn ông dẫn Quỳnh Băng đi đến cuối phòng. Dưới gầm cầu thang là một cánh cửa nhỏ cứ như là mật thất vậy. Ông ta chậm rãi mở cửa rồi quay về phía Quỳnh Băng.

— Tiểu thư vào đi!

— Hả?

Quỳnh Băng đưa mắt nhìn vào bên trong căn phòng. Nó không thấy gì ngoại trừ màu đen dày đặc.

— Không sao đâu tiểu thư! Có người chờ tiểu thư ở bên trong.

— Là ai vậy ạ?

— Là một người rất quen với tiểu thư.- Người đàn ông mỉm cười.- Tiểu thư vào đi.

Khẽ gạt đầu, Quỳnh Băng bước vào bên trong. Và khi nó vừa bước vào, cánh cửa đã đóng sầm lại. Nó khẽ giật mình và cố lấy lại bình tĩnh. Nơi này không hẳn là tối. Ánh sáng leo lắt của ánh lửa giúp nó nhận ra vài thứ trong căn phòng. Nó lơ mơ nhận ra một bộ ghế sofa ở giữa phòng. Ở một góc tường là một ảnh cây khá cao, nó đoán loại cây được trồng hẳn là cây Trúc Nhật hoặc là cây Mộc Lan nên mới cần đến cái ảnh cây cao đến thế. Một lần nữa, nó đưa mắt nhìn về phía ghế, mở căng mắt nó nhận ra có người đang ngồi trên ghế.

— Ai...ai đấy?

Không nói không rằng gì, người đó chậm rãi tiến lên và bước về phía Quỳnh Băng. Nó cố nhận dạng người đó. Tua lại những gì vừa xảy ra trước đó, nó nhớ, theo như lời người đàn ông vừa rồi nói thì người này chắc chắn quen nó...Bóng tối dày đặc và to khiến nó lo sợ, trong vô thức, nó lùi về phía sau...

— Đừng đi!

Chất giọng không thể quen hơn được nữa khiến Quỳnh Băng sững người và dừng bước.

— Hải...Hải Luân!- Giọng Quỳnh Băng vỡ òa.

Đúng vậy! Người đứng đối diện Quỳnh Băng chính là Hải Luân! Một cách nhanh nhẹn, cậu ôm lấy Quỳnh Băng, ôm thật chặt. Đã bao lâu rồi cậu không được ôm nó? Cậu không biết nữa. Cậu chỉ biết cậu nhớ nó vô cùng tận và cậu như hóa điên khi nó dứt khoát chia tay với cậu. Rồi lòng cậu lại khắp khởi vui mừng khi nghe Thanh San nói Quỳnh Băng sẽ cùng thực hiện mà Thanh San và cậu vạch ra. Cậu mong gặp nó từng ngày, từng ngày một...

— Quỳnh Băng à! Anh nhớ em nhiều lắm!

Trong vòng tay của Hải Luân, Quỳnh Băng khóc ngon lành khiến ột bên vạt áo của Hải Luân bị ướt cả.

— Cãi Bắp! Em...em...xin lỗi! Em...không muốn...muốn như thế...- Quỳnh Băng nói qua từng tiếng nấc.

Hải Luân đẩy nhẹ Quỳnh Băng ra

— Hải Luân, chứ đâu phải là Cãi Bắp!- Hải Luân trêu Quỳnh Băng.

— Hải?- Quỳnh Băng gương đôi mắt đang mở to nhìn Quỳnh Băng.

Nhìn gương mặt tèm hem nước mắt của Quỳnh Băng, Hải Luân không nở cười. Cậu lại ôm nó vào lòng.

— Cứ gọi anh là Cãi Bắp đi! Anh muốn được nghe em gọi anh như thế! Quyết định của em, anh hiểu. Nhưng giờ, đừng xa anh nữa nha. Anh chịu không nổi đâu.

Vẫn rúc đầu vào vòng ngực của Hải Luân, Quỳnh Băng gạt đầu...

Hải Luân nhẹ nhàng đẩy Quỳnh Băng ra.

— Nín đi nào! Tèm hem hết rồi kìa!- Hải Luân khẽ bật cười.

Chậm rãi, Hải Luân cho tay vào túi quần và lấy ra một chiếc khăn nhỏ. Cậu nhẹ nhàng lau mặt cho con mèo dễ thương này. Trên gương mặt khô ngò của cậu, một nụ cười tươi được vẽ lên. Thật hoàn hảo! Nó khiến cho cả gương mặt của cậu bừng sáng. Chỉ có bên cạnh Quỳnh Băng cậu mới được là chính cậu. Thật thoải mái biết bao!...Vô tình, bàn tay cậu chạm nhẹ khóe mắt của Quỳnh Băng...

...Không thấy Hải Luân lau tiếp, Quỳnh Băng hết nhìn vào bàn tay của Hải Luân rồi đưa mắt nhìn cậu. Đôi mắt nó mở to có chút khó hiểu...

...Những ngón tay của Hải Luân trở nên ngập ngừng khi chạm nhẹ vào vành môi của Quỳnh Băng. Chạm rãi và nhẹ nhàng, Hải Luân nâng gương mặt của nó lên. Và gương mặt của cậu cũng từ từ cúi xuống. Gần gương mặt nó hơn...

...Đôi mắt của Quỳnh Băng cũng chậm rãi, chậm rãi khép lại để chờ đợi sự ngọt ngào...

...Trán chạm trán. Mũi chạm mũi. Và môi chạm môi...Nụ hôn đến thật nhẹ nhàng vào ngọt ngào...Trong nụ hôn ấy có vị ngọt của đôi môi, có vị mặn mòi của nước mắt. Chúng khéo léo quyện hòa vào với nhau tạo nên hương vị của hạnh phúc...

...Thật nhẹ nhàng, Hải Luân ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của Quỳnh Băng. Cậu ôm nó thật chặt. Trong khoảnh khắc ngọt ngào này, cậu không muốn vụt mất nó. Mất nó một lần là quá đủ với cậu rồi. Cậu không muốn mất nó lần nữa. Chính cậu và Hoài Thu đã sắp xếp cuộc gặp này và cậu không muốn nó chỉ là một giấc mơ đêm...

...Quỳnh Băng quàng tay ra sau và níu lấy cổ của Hải Luân. Những điều ngọt ngào nhất, hạnh phúc nhất, giờ đây nó muốn hưởng trọn. Con người thật quá tham lam nhưng đối với một đứa đang chịu nhiều áp lực như nó, nó không cho rằng đó là tham lam. Giờ phút này, nó chỉ muốn nghĩ đến nó và Hải Luân mà thôi...

...Hai hơi thở quyện hòa với nhau tạo nên vị ngọt của tình yêu. Một vị ngọt thật đặc biệt cứ như là cả hai đang cùng ăn một chiếc socola vậy. Hương thơm tình yêu bao bọc trọn cả hai trái tim yêu...

...Khẽ mỉm cười, chớp lười của Hải Luân lướt nhẹ lên vành môi của Quỳnh Băng và nó nhanh chóng quấy lấy lười của Quỳnh Băng...

...Hòa quyện rồi phiêu tán cùng gió...Hải Luân chậm rãi dịch gương mặt của mình ra. Đôi môi cậu hé nở một nụ cười thật tươi và đôi mắt cậu nhìn vào đôi mắt của Quỳnh Băng.

_ Happy birthday!

_ Thank anh!- Quỳnh Băng cười híp mắt.

_ Nào lại đây!

Dứt câu, Hải Luân vội nắm lấy tay của Quỳnh Băng và kéo nó về phía ghế sofa...

...Một chiếc bánh ga-tô có hình con mèo hiện ra ngay trước mắt Quỳnh Băng khiến cho nụ cười của nó rộng thêm ra. Nhưng rồi nó quay sang vờ giận đối với Hải Luân.

_ Mèo! Sao lại là mèo?

_ Vì em là mèo!- Hải Luân bật cười trước thái độ của nó.

_ Hứ!- Quỳnh Băng quay ngoắt mặt đi.

_ Giận à?

_ Ai dám giận đâu!- Quỳnh Băng đẩy tông giọng lên cao

Khẽ bật cười, Hải Luân dịch người mình về phía Quỳnh Băng và hôn một nụ hôn thật khẽ vào gò má của Quỳnh Băng rồi sau đó, cậu ghé vào tai nó và thì thầm.

_ Em chấp vặt từ khi nào thế? Thôi nào! Hôm nay là sinh nhật em. Vui lên chứ.

Quỳnh Băng quay về phía Hải Luân. Nó chu miệng ra làm mặt xấu. Hải Luân bật cười và bóp hờ mũi của nó.

_ Thối nểm đi nào!

_ Ước đã chứ!

Nói đoạn, Quỳnh Băng chấp hai tay và nhắm mắt lại.

Ánh sáng của ngọn nến nhảy nhót khiến gương mặt Quỳnh Băng bừng sáng lên nét đẹp thanh thoát, dịu dàng. Hải Luân cứ nhìn nó mãi không thôi. Một nụ cười tươi nguyên được lên gương mặt tuấn tú của cậu càng khiến nét hạnh phúc thể hiện trên gương mặt cậu một cách rõ ràng hơn...

Quỳnh Băng mở mắt ra và “phù” ngọn nệm vụt tắt. Hải Luân đưa tay bật công tắc gần đó. Căn phòng bừng sáng ánh sáng vàng ấm áp, ánh sáng vàng hạnh phúc. Không gian hai người. Niềm hạnh phúc đọng đầy. Tình yêu thăng hoa. Chỉ thế thôi! Hoàn hảo!

31. Chương 31: Bí Mật Quá Khứ

__ Mời bà ăn sáng ạ!

__ Uhm!

Người phụ nữ trung niên, bà Trần chậm rãi gạt đầu rồi cầm dao nĩa lên bắt đầu bữa sáng của mình. Vẫn như thường lệ, bữa ăn sáng của bà là trứng ốp-la với thịt bò bít tết và một ly sữa. Bà chậm rãi ăn và dõi mắt vào màn hình tivi để nghe xem tin tức buổi sáng. Từng hình ảnh cứ thế mà lướt nhanh qua trước mặt bà và những thông tin mà bản tin kinh tế đem lại thật có ích cho những doanh nghiệp lớn như bà.

__ Giá vàng lại tăng rồi!- Bà Trần khẽ thở dài.- Cứ như thế này thì sẽ chậm tiến độ triển khai dự án mất.

__ Con tưởng như thế sẽ thuận lợi chứ bà chủ?- Người giúp việc thắc mắc.

__ Cháu không biết đâu. Vật giá leo thang quá, doanh nghiệp chỉ có nước điều chỉnh. Huống hồ tình hình bất động sản bây giờ đang rất tệ.

__ Tập đoàn nhà mình là tập đoàn lớn mà. Bà lo gì nữa ạ?

__ Làm ăn càng lớn thì rủi ro càng cao. Thôi con lên gọi cậu chủ dậy ăn sáng rồi còn đi học.

__ Dạ!

Bà Trần khẽ mỉm cười rồi lại lắc đầu. Phóng tầm mắt về phía trước, bà Trần cầm lấy tờ báo sáng nay và bắt đầu đọc. Vừa ăn, bà vừa chăm chú đọc báo. Bỗng nhiên cả gương mặt bà lộ rõ vẻ ngạc nhiên và trong chốc lát gương mặt ấy tối sầm lại.

__ Sao lại có thể như thế được?

Đặt tờ báo xuống bàn, bà Trần cố gắng điều hòa nhịp thở.

__ Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được!- Bà Trần chậm rãi nhắm hờ mắt lại.

Tiếng chân bước xuống cầu thang và tiếng nói chuyện mỗi lúc một rõ hơn. bà Trần vội ngồi lại ngay ngắn và chỉnh sửa lại trang phục. Hít vào một hơi đầy căng, bà lấy lại dáng vẻ bình thường.

__ Con chào má!

Bà Trần mỉm cười nhìn cậu con trai của mình.

__ Chào con, con trai!

Việt Hoàng chậm rãi kéo ghế ngồi vào bàn và bắt đầu bữa sáng của mình.

__ Thật hả?- Quỳnh Băng mở căng đôi mắt của mình nhìn Thanh San.

Gò má của Thanh San đỏ ửng cả lên, cô nàng hơi cúi đầu xuống.

__ Wow! Hai người nha...như thế là không tốt với bạn bè đâu.

__ Nhỏ thôi!- Thanh San vội kéo tay Quỳnh Băng.- Bé bé không mọi người nghe thấy là là bốn tụi mình xong phim đấy.

__ Hi hi!- Quỳnh Băng cười hiền nhưng lập tức nó làm bộ mặt khủng bố.- Nói! Hai người bắt đầu từ khi nào? Bao lâu rồi? Diễn biến ra sao? Kết quả như thế nào?

__ Cái gì?- Thanh San tròn xoe con mắt nhìn Quỳnh Băng.- Cái gì mà bắt đầu, diễn biến, kết quả ở đây? Cậu làm như là trình bày sự kiện lịch sử không bằng.

__ Thì gần giống thế còn gì!- Quỳnh Băng chớp mắt lia lịa.

__ Ấy dza! Cậu thật là...tớ và cậu ấy chỉ mới bắt đầu thôi. Còn...đang tìm hiểu...

__ Có thật không thế?- Quỳnh Băng cười ranh mãnh.

__ Hai người đang nói chuyện gì thế?

Cả Quỳnh Băng và Thanh San quay về phía người vừa nói. Thương và Lâm đang chậm rãi tiến về phía họ. Sau khi cả hai đã yên vị, Thương chậm rãi quay xuống.

__ Hai người đang tám chuyện gì thế?

Quỳnh Băng liếc nhanh qua Thanh San.

__ Là chuyện Thanh San với...

Không kịp để Quỳnh Băng nói hết câu, Thanh San vội bịt miệng của Quỳnh Băng lại.

__ Không có chuyện gì đâu! Hi hi!- Thanh San cười híp mắt.

__ Thật không?- Thương nheo mắt nhìn Thanh San.

__ Trông hai người có vẻ bí hiểm quá.- Lâm đưa mắt nhìn Quỳnh Băng.- Em định bịt miệng Băng đến bao giờ thế?

Bên cạnh Lâm, Thương hơi mím môi lại.

__ Thì thả bây giờ không lỡ tay em dính đầy nước miếng.

__ NÀY! ĐỐI THANH SAN!- Quỳnh Băng quay ngoắt về phía Thanh San.

__ Hạ hỏa đi! Thầy vào rồi kìa.

Dứt câu, Thương chậm rãi quanh lên.

__ Cậu đúng là quá đáng!- Quỳnh Băng vẫn tức Thanh San.

__ Thôi vào lớp rồi đấy!- Lâm vội nhắc Quỳnh Băng.

__ Em biết rồi!

__ Thôi mà!- Thanh San dỗ Quỳnh Băng chả khác nào dỗ trẻ con.- Sorry nhé!

__ Không nghe! Không thấy! Không biết!

__ Thôi mà! Năn nỉ cậu đó! Tớ lỡ đại!

.....

Đặt túi xách trên bàn, bà Trần ngồi dựa ra sau ghế. Hiện giờ, bà không thể nào nghĩ thôi mọi chuyện được. Bài viết đăng trên báo sáng nay khiến cho bà không thể nghĩ được gì.

__ Không thể để chuyện này tiếp tục được!

Dứt câu, bà Trần vội lấy túi xách và rút điện thoại ra. Lướt nhanh ngón tay thon dài trên bàn phím, bà áp điện thoại vào và chờ đợi đầu giây bên kia nhắc máy.

__ Alô!- Đầu giây bên kia lên tiếng.

__ Alô! Tôi đây! Trưa nay chúng ta gặp nhau. Tôi có chuyện.

__ Tôi biết rồi!- Đầu giây bên kia thở dài.

__ Vẫn nhà hàng cũ.

__ Được rồi!

Khẽ thở ra, bà Trần thả chiếc điện thoại xuống bàn

“Cốc...cốc...cốc”

_ Mời vào!

Bà Trần vội chỉnh lại tư thế ngồi.

_ Thưa chủ tịch, có hồ sơ cần chủ tịch thông qua ạ.

_ Được rồi! Cháu để đó cho cô! Cô sẽ xem.

_ Dạ vâng! Cháu xin phép ạ!

Nói đoạn người thư ký chậm rãi bước ra khỏi phòng và khép cửa lại.

.....

_ AAAA!!!!!!- Vừa đi, Quỳnh Băng vừa vươn vai.- Mấy cái môn Mác- Lê này buồn ngủ chết đi được.

_ Học kiểu như cậu làm sao mà thi đây!- Thanh San chẹp miệng.

_ Cậu ấy ấy à! Tổ cá lã chỉ còn cách dùng phao thôi.

_ Này! Sao coi thường tổ thế?!- Quỳnh Băng quay ngoắt về phía Thương.- Năm cấp ba tổ giỏi nhất là mấy môn học bài đấy.

_ Ừ biết em giỏi cỡ nào rồi. Còn nhớ vụ sáng nay không?- Lâm châm chọc

_ Đó là xui xẻo thôi nhé. Đại học mà cứ làm như học sinh tiểu học không bằng.

_ Khai mau!- Thương khoác vai Quỳnh Băng.- Tối qua đi đâu? Làm gì? Với ai?

_ Cậu khảo cung tổ đây à?- Quỳnh Băng lườm Thương một cái nỏ đom đóm..

_ Thôi về thôi!- Thanh San nén cười.- Anh trai cậu tới kìa!

Bỗng chốc cái đầu lăm chiêu nhiều kẻ của Quỳnh Băng vận hành. Cô nàng kéo cả Thanh San và Thương về phía Hoàng Chương.

_ Hoàng Chương! Em và Thanh San có chút chuyện riêng ở nhà một tý. Anh chờ Thương về đi rồi hẵng về được không?

_ Hả?- Cả ba người cùng đồng thanh.

_ Quyết định thế nha!

Dứt câu, Quỳnh Băng vội kéo Thanh San đi mặc kệ cho Hoàng Chương và Thương đứng đó.

_ Thôi em đội mũ lên đi!

_ Phiền anh quá!- Thương hơi cắn nhẹ môi.

_ Không sao đâu!

.....

Dừng xe trước cổng nhà Quỳnh Băng, nó chậm rãi xuống xe rồi tiến về phía cổng.

_ Quỳnh Băng này!- Thanh San kêu Quỳnh Băng lại.

_ Hả?

_ Uhm...chuyện lúc nãy...tớ thấy...cậu làm như thế không hay đâu.

_ Uhm?- Quỳnh Băng hơi nhăn trán.

_ Cậu định làm ghép anh trai cậu và Thương lại phải không?

_ Uhm! Đúng thế!- Quỳnh Băng gật đầu.

— Nhưng cách đó không hay đâu. Đây là chuyện tình cảm nên không thể ép buộc được. Hơn ai hết, chúng ta hiểu rõ điều đó mà. Hãy để anh trai cậu tự quyết định nên làm gì đi.

— Tôi chỉ muốn tốt cho anh trai tôi thôi. Anh ấy nghĩ và lo cho tôi rất nhiều. Hoàng Chương muốn tôi được vui vẻ, hạnh phúc và tôi muốn anh ấy cũng được như thế.

— Anh trai cậu nhìn thấy cậu vui vẻ hạnh phúc chắc hẳn anh ấy cũng vui vẻ và hạnh phúc.- Thanh San khẽ bật cười.- Còn chuyện tình cảm của anh ấy, cậu hãy để anh ấy tự quyết định đi cũng giống như việc anh ấy tôn trọng quyết định của cậu.

Quỳnh Băng hơi cúi mặt xuống. Một lúc sau nó chậm rãi gật đầu.

— Cậu là cô gái đơn giản. Không tính toán. Hải Luân yêu cậu vì điều đó.- Thanh San mỉm cười.- Thế nhưng cậu cũng nên nhớ rằng, lòng tốt nếu không biểu hiện đúng lúc sẽ trở thành trò lơ ọi người, hoặc sẽ khiến ọi người rất khó chịu.

— Tôi biết rồi!- Quỳnh Băng vẫn xụ mặt xuống.

— Đừng buồn nha! Tôi phải về đây!

— Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu.- Cậu về đi.

Chiếc xe màu trắng của Thanh San khuất dần sau con hẻm để lại trong Quỳnh Băng một nỗi buồn khó tả. Nó chậm rãi quay về phía cổng nhà và tra ổ khóa vào.

— Đồ ăn của hai vị đây ạ!

Vừa nói, người phục vụ vừa đặt đồ ăn xuống trước mặt bà Trần và ông Dối. Dội người phục vụ ra khỏi phòng, ông Dối chậm rãi lên tiếng:

— Tôi đoán bà hẹn tôi ra đây là vì bài báo sáng nay có phải không?

— Ông đã đọc báo rồi vậy thì tôi cũng không vòng vo làm gì nữa.- Bà Trần khẽ thở dài.- Theo ông nghĩ những gì báo chí nói có phải là sự thật không?

— Tôi mong là không. Nhưng những tấm ảnh thì...tôi không thể không tin.

— Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ. Chúng ta không thể để chuyện này tiếp tục diễn ra được.

— Vậy thì bây giờ chỉ còn một cách.- Ông Dối trầm ngâm.- Nói ra sự thật mà thôi.

— Liệu có nên không?

Bà Trần đưa tay lên chống đầu. Sự hoang mang và nét lo lắng thể hiện rõ trên gương mặt của bà.

— Liệu như vậy có được không?

— Không còn cách nào khác đâu. Hơn nữa, trong chuyện này không phải lỗi của bà hoàn toàn. Nếu có muốn trách thì chỉ có thể trách anh em tương tàn, máu mủ giết nhau mà thôi.

— Liệu chúng có chấp nhận nỗi chuyện này không? Tôi vốn dĩ định sẽ nói ra với chúng nhưng...không phải là lúc này.

— Nói ra lúc nào cũng như nhau thôi. Nếu chúng không chấp nhận thì dù bà có nói ra bí mật này trước khi nhắm mắt, chúng cũng vẫn không chấp nhận. Còn nếu chúng chấp nhận thì bà nói ra bây giờ, chúng vẫn sẽ chấp nhận. Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Là những người từng trải, cả tôi và bà đều hiểu rõ không có bí mật nào có thể che giấu mãi được. Là bậc cha mẹ, chúng ta càng không thể để chuyện trái cương thường, đạo lý xảy ra.

— Vậy thì...chỉ còn cách...nói ra mà thôi.- Bà Trần thở dài.

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má đã gầy đi phần nào của bà.

Thời gian có thể xóa đi tất cả kể cả những kỷ niệm. Nhưng nó sẽ chẳng thể nào xóa đi được những lầm lỡ...

— Tôi thật đúng là một người mẹ chẳng ra gì!

Một cách nhẹ nhàng, ông Đới tiến về phía bà Trần và đưa cho bà một cái khăn nhỏ.

— Tôi không nghĩ thế! Tôi nghĩ bà là một người mẹ tuyệt vời. Rồi chúng sẽ hiểu.

— Anh!- Quỳnh Băng tiu nghiu nhìn Hoàng Chương.

— Sao mặt bí xị thế?- Hoàng Chương ngạc nhiên nhìn Quỳnh Băng.

— Anh! Anh có thấy em làm anh khó chịu không?

Hoàng Chương nhăn trán.

— Khó chịu?!

— Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu.- Là chuyện của anh với Thương áy. Em có làm anh khó chịu không?

— À! Ra là chuyện này.- Trong giọng nói của Hoàng Chương lẫn khuất tiếng cười.- Khó chịu thì anh không khó chịu nhưng em làm anh thấy khó xử với Thương.

— Sao lại thế ạ?- Quỳnh Băng tròn xoe con mắt.- Em tưởng...anh khó chịu chứ.

Hoàng Chương nhẹ nhàng xoa đầu Quỳnh Băng.

— Em là em gái của anh cho dù em có nghịch đến đâu, anh cũng không thấy khó chịu. Nhưng trong chuyện này, em khiến anh thấy khó xử với Thương. Em làm mọi chuyện theo ý mình, không nói năng gì với anh cả, cứ thế mà làm, khiến anh thấy bất ngờ và không biết nên xử trí thế nào vì mọi chuyện cứ như là đã rồi. Anh thì thấy khó xử còn Thương, Thương sẽ thấy khó chịu đấy.

— Thế Thương nói sao với anh?- Quỳnh Băng vội hỏi.

— Thương không nói gì cả. Nhưng anh biết, Thương khó chịu.

— Em xin lỗi!

— Không sao! Từ giờ, chuyện của anh, em cứ để anh tự lo. Được không?

Quỳnh Băng gật đầu.

— Em chỉ muốn anh được vui thôi.

— Anh biết mà! Em cũng phải vui, anh mới vui được. Biết chưa?

Quỳnh Băng gật đầu.

Mỉm cười thật tươi, Hoàng Chương vòng tay qua ôm cô em gái của mình.

— Có Thanh San ở nhà không?- Vừa ngồi xuống, ông Đới vừa hỏi người giúp việc.

— Dạ tiểu thư đang ở trên lầu ạ.

— Bảo Thanh San vào phòng làm việc của tôi.

— Dạ vâng!

Ông Đới chậm rãi đứng lên bước vào phòng làm việc. Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra mà ông không khỏi thở dài...

— Ba gọi con ạ?!

— Con ngồi đi!

— Dạ!

Thanh San có vẻ lo lắng trước vẻ mặt khủng bố của ba mình.

— Có chuyện gì vậy ba?

— Con đã đọc báo sáng nay chưa?

— Dạ chưa!- Thanh San lắc đầu.

— Vậy thì đọc đi!- Vừa nói, ông Đới vừa đẩy tờ báo về phía Thanh San.

Thanh San hơi khó hiểu nhưng rồi cô cùng cầm lấy tờ báo lên và bắt đầu đọc. Vừa đọc cô thầm cười vì paparazi đúng là nhanh tay lẹ mắt đến không ngờ. Xem ra mọi thứ đều không nằm ngoài tính toán của cô. Nhưng dường như họ vẫn không đoán ra giữa cô và Việt Hoàng đang là phim giả tình thật thì phải.

— Sao vậy ba?- Thanh San mỉm cười.

— Giữa con và Việt Hoàng là như thế nào?- Ông Đới nghiêm giọng hỏi.- Có phải hai đứa đang đóng kịch không hay là “phim giả tình thật”?

— Ba...- Thanh San ngạc nhiên.-...ba...tình ý thật. Tụi con...đúng là phim giả tình thật.- Cô đỏ cả mặt.

— Hai đứa tới đâu rồi?

— Ba!- Thanh San khẽ kêu lên.- Tụi con chỉ mới tìm hiểu nhau thôi.

— Lúc đầu không có Việt Hoàng sao bây giờ lại có Việt Hoàng?

— Tụi con muốn giúp...

— Chấm dứt kế hoạch này ngay.- Ông Đới cắt ngang lời Thanh San.

— Ba! Sao lại thế?- Thanh San ngạc nhiên.

— Nếu giữa con và Việt Hoàng không có vấn đề gì, ba vẫn sẽ cho con tiếp tục kế hoạch và đứng sau hậu thuẫn cho con. Nhưng giờ thì không được.

— Tại sao ạ? Vì Việt Hoàng?

— Hai đứa không thể đến với nhau được!- Chất giọng của ông Đới vẫn đều đều.

— Tại sao lại thế ạ?- Thanh San hoang man.- Tại sao lại không thể ạ? Chẳng lẽ là vì hôn ước giữa con và Hải Luân ạ.

— Ba đã đồng ý kế hoạch này của con thì chuyện hôn ước ba đã dẹp sang một bên rồi.

Thanh San thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô thật sự rất hoang man.

— Vậy thì tại sao ạ? Tại sao con và Việt Hoàng lại không thể đến với nhau.

— Con hãy bình tĩnh nghe ba nói.

— Ba à! Con....tại sao...con không hiểu...

— Con phải thật sự bình tĩnh nghe ba nói.

Ông Đới nhìn thật thật sâu và mắt Thanh San và kiên nhẫn chờ đợi. Vì ông biết rằng điều ông sắp nói ra sẽ là một cú sock lớn đối với Thanh San.

— Con phải thật bình tĩnh nghe ba nói.

Thanh San gật đầu và cố gắng điều hòa nhịp thở...

...Hít vào một hơi đầy căng, ông Đới chậm rãi nói:

— Con và Việt Hoàng không thể đến với nhau được là vì...

— Sao ạ?!-- Việt Hoàng ngạc nhiên cực độ nhìn bà Trần.- Anh em sinh đôi!

Bà Trần khẽ nhắm mắt và chậm rãi gật đầu.

— Đúng thế! Con và Thanh San là hai anh em sinh đôi

— Thảo nào!- Việt Hoàng bần thần.- Thảo nào con thấy giữa con và Thanh San dường như có mối liên kết nào đó mà con không thể nào lí giải được. Con rất hiểu Thanh San và ngược lại. Cứ như là thần giao cách cảm vậy. Nhưng tại sao lại là như thế ạ?

— Sóng gió gia đình ta bắt đầu từ vụ tai nạn của cậu Hai con. Cậu Hai con bị người ta mưu sát giết chết. Sau đó là hàng loạt mối làm ăn bị bể, các khách hàng ngừng giao dịch với chúng ta...

— Khoan đã!- Việt Hoàng cắt ngang lời bà Trần.- Không phải là năm con mười một tuổi sao?

— Con cứ nghe má kể đi. Các mối làm ăn của chúng ta đều bị bể cả. Tất cả mọi công việc đều bị ngưng trệ. Nội bộ công ty xảy ra lục đục. Cuộc chiến tranh quyền cướp ngôi bắt đầu. Con cũng biết đấy, chức vụ Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn không phải là nhỏ. Nên tình hình của công ty rất căng thẳng. Họ bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Một số thì muốn tập đoàn hoạt động để đem lại lợi nhuận cho công ty của họ. Số khác lại muốn xé nhỏ tập đoàn ra. Rất nhiều chuyện rắc rối xảy ra. Khi đó má mang song thai. Chính là con và Thanh San. Ngoài má và ông ngoại ra, không ai biết má mang song thai cả, kể cả ba con. Ông ngoại bảo má là phải giấu một trong hai đứa đi. Nếu không cả hai đứa sẽ gặp nguy hiểm. Má nghe lời ông ngoại nên đã đến nhờ ba của Thanh San hiện giờ để dàn dựng lên vở kịch nhận con nuôi ở cô nhi viện. Ngày má sinh, ông ngoại tìm mọi cách để cản ba vào bệnh viện. Má thật sự rất đau lòng. Nhưng vì không còn lựa chọn nào khác nên má đành nuốt nước mắt vào trong. Nằm trong phòng chờ sinh, má cảm thấy lạnh lẽ và cô đơn vì không có chồng bên cạnh. Nhưng má không cho phép mình yếu đuối. Và rồi sau khi con và Thanh San ra đời được khoảng một tuần, ông Đới đến bệnh viện làm thủ tục nhận con và đem Thanh San về nuôi. Lúc đó ông ngoại mới để ba vào thăm má và con. Ba năm sau tình hình tạm lắng xuống. Má muốn đón Thanh San về nhưng ông ngoại con bảo chưa đến lúc. Đến khi ông ngoại con qua đời, má mới thật sự hiểu được câu nói của ông ngoại năm đó.

— Ông ngoại đã nói gì ạ?

— Ông ngoại đã nói rằng “Cuộc chiến sinh tử là một cuộc chiến sống còn. Nếu con không thể bảo vệ mình thì đừng nói gì đến chuyện bảo vệ người thân.” Tình hình tập đoàn nhà ta sau khi ông ngoại mất, con biết rõ đấy. Ba con đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều. Có những lúc cả ba và má muốn buông xuôi tất cả. Nhưng má không thể nào để mất cơ nghiệp cả đời của ông ngoại. Cuộc chiến sinh tử là một cuộc chiến tàn khốc mà ở đó nếu con không đủ khả năng bảo vệ mình thì đừng nói gì đến việc bảo vệ những người con yêu quý. Cho nên vì vậy suốt bao nhiêu năm qua, dù tập đoàn đã đi vào quỹ đạo nhưng má vẫn chưa cho con biết con còn có một người em song sinh. Má vốn định khi nào con ra trường và đủ kinh nghiệm để tiếp quản tập đoàn, má sẽ cho con biết sự thật này. Nhưng xem ra...ông trời vẫn cứ mãi thích trêu đùa con người.- Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má bà Trần.- Má xin lỗi! Nhưng con và Thanh San tuyệt đối không thể yêu nhau được. Con hiểu không?!

Việt Hoàng không nói gì, cậu có thể nói gì được nữa đây khi sự thật phơi bày trước mặt cậu thật quá mức tưởng tượng. Có trong mơ cậu cũng không thể nghĩ được rằng cậu và Thanh San là hai anh em sinh đôi dù hai người rất hiểu nhau. Đầu cậu hơi gục xuống. Cậu buộc bộ não mình phải hiểu mọi chuyện. Cậu buộc phải nghĩ thông suốt. Là bạn thân với Hải Luân, cậu phần nào hiểu được những mối quan hệ phức tạp trong gia đình. Nhưng...sao hiểu chuyện của người khác thì dễ còn hiểu chuyện của mình lại khó đến thế này? Cậu những tưởng rằng tình yêu cậu dành cho Quỳnh Băng đã theo quá khứ và trở thành kỷ niệm để giờ, cậu có thể có một khởi đầu mới với Thanh San. Nhưng...sự đời thật lắm chữ ngờ...

— Con xin phép lên phòng.

— Uhm!- Bà Trần khẽ gật đầu.

Nhìn dáng đi của Việt Hoàng mà lòng bà Trần thất lại vì đau. bà biết con trai của bà đang đau lắm. Và bà cũng biết rằng Thanh San sẽ không dễ dàng chấp nhận sự thật này. Thanh San và Việt Hoàng còn quá trẻ để chịu một cú sốc lớn như thế. Nhưng bà không có quyền lựa chọn. Anh em không thể yêu nhau được.

...Màn đêm buông xuống, gió bên ngoài khẽ thổi vào phòng mang theo đó là hơi lạnh. Thanh San ngồi bó gối trong một góc phòng và đôi vai cô khẽ rung lên. Cô khóc! Cô đã khóc từ chiều giờ. Cô không biết đó có phải là những giọt nước mắt vui mừng hay không nữa. Bỗng dưng cô có một người anh, nhưng trở trêu thay người đó lại là người đang khiến trái tim cô rung động. Tình cảm của cô và Việt Hoàng chưa đến độ đậm sâu nhưng cũng không thể nói đó là thứ tình cảm dễ dãi được. Sao ông trời lại tàn nhẫn đến thế?! Cô biết trách ai đây? Trách má có? Má cô không có lỗi, bà làm như thế là vì muốn bảo vệ cô. Trách ông trời? Cô sao có thể trách ông trời khi ông trời ở quá cao? Cô không biết phải trách ai và làm trong lúc này cả...

32. Chương 32: Giọt Nước Mắt Hồi Hận

_ Đại ca!

_ Mọi việc sao rồi?

_ Đã tiến hành đúng theo ý của anh.

_ Tốt! Cát Nguyên mày muốn hạ màn vậy thì tao sẽ giúp mày hạ màn để ày thấy cái giá mà mày phải trả khi dám mặt sát tao.

Tiếng cười man rợ vang lên giữa chốn hoang dã khiến cho ai đi ngang qua cũng có cảm giác nơi này bị nguyền rủa.

“...cốc...cốc...cốc...”, tiếng gõ cửa phòng vang lên khiến Cát Nguyên có chút giật mình. Anh vội chỉnh sửa lại tư thế ngồi rồi quay về phía cửa.

_ Vào đi!

Một cô nhân viên bước vào và để trước mặt Cát Nguyên một tập hồ sơ.

_ Sếp! Có hồ sơ cần sếp thông qua ạ!

_ Được rồi!- Cát Nguyên đưa tay lên chống đầu.- Cô cứ để đó. Cô ra ngoài đi!

_ Dạ vâng!- Cô nhân viên nhìn sếp của mình với đôi mắt đầy ái ngại.

Bước thật nhẹ, cô nhân viên tiến về phía cửa phòng.

_ À khoan đã!- Như sực nhớ ra điều gì đó, Cát Nguyên vội gọi cô nhân viên lại.

_ Sếp cần gì ạ?- Cô nhân viên quay ại.

_ Xoan Đào đã đi làm chưa?

_ Dạ vẫn chưa ạ!- Cô nhân viên khẽ lắc đầu.- Cô ấy nghỉ gần một tuần rồi ạ.

_ Uhm! Tôi biết rồi! Cô đi làm việc của mình đi!

_ Vâng!

Cánh cửa phòng từ từ khép lại. Cát Nguyên đưa cả hai tay lên chống đầu. Giờ đây, anh không biết mình phải làm gì và làm như thế nào để Xoan Đào quay trở về. Anh biết rằng anh không thể dùng quyền lực và tiền bạc của mình để bắt cô quay trở về. Có lẽ mọi thứ đã đi trệch đường mất rồi.

_ Xoan Đào!- Cát Nguyên thì thầm tên cô trong tuyệt vọng.

Mọi thứ dường như đã sai. Và giờ, dường như nó đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Cát Nguyên. Giờ, anh chỉ mong gặp lại Xoan Đào mà thôi. Anh ước gì anh có thể quay ngược thời gian trở lại khoảnh khắc ấy, cái khoảnh khắc Xoan Đào bỏ đi...

_ “Ồ ngu!- Cát Nguyên hét lên trong điện thoại.- Có bấy nhiêu việc mà cũng không làm xong thì còn làm được việc gì.

_ Cậu Hai! Chúng tôi xin lỗi.

_ Chúng mày cứ làm sai rồi đi xin lỗi à? Xin lỗi có giúp chúng mày sửa sai được không?

_ Thưa..lúc đó chúng tôi đã theo rất sát chiếc xe của cô Ba rồi. Nếu áp sát hơn nữa sẽ bị lộ. Và lại...sau đó...chúng tôi không thấy xe của cô Ba đâu nữa.

_ Nó đổi xe! Tụi bây có hiểu không hả? Sao tụi bây ngu thế?- Cát Nguyên ngồi phịch xuống ghế.- Chết tiệt! Giao cho tụi bây mỗi một việc theo dõi Hoài Thu với con nhỏ Quỳnh Băng đó mà cũng làm không xong.-

Anh ta khê thở ra.- Nghe cho kỹ đây! Không thể để chuyện này kéo dài được. Càng kéo dài càng rắc rối. Đến lúc kết thúc cuộc chơi rồi. Khử Havir cho tao.

Tiếng đồ vật rơi liền sau đó là tiếng guốc vang lên ở bên ngoài cửa phòng khiến Cát Nguyên giật mình. Anh vội chạy ra cửa vvaaf nhìn thấy dáng chạy rất vội vàng, có phần hốt hoảng của Xoan Đào.

— Xoan Đào!

Cát Nguyên vội đuổi theo Xoan Đào ra đến tận thang máy nhưng khi anh ta vừa tới nơi cũng là lúc cánh cửa thang máy khép lại.

— Chết tiệt!

Đá vào cánh cửa thang máy một cái Cát Nguyên vội chạy vào lối cầu thang bộ. Trong lúc này, anh ta không thể nào nghĩ được điều gì nên hồn cả. Anh ta chỉ biết chạy, chạy hết tốc lực để có thể giải thích với Xoan Đào mà thôi. Anh ta biết cô đã nghe thấy tất cả cuộc nói chuyện điện thoại của anh. Giờ anh ta chỉ biết có vậy. 12 tầng lầu, Cát Nguyên vừa chạy vừa thở. Vĩ giờ trông bộ dạng anh ta thật đáng thương. Đến bàn tiếp tân gần như là bò lên, anh ta vội hr nhân viên.

— Xoa...Xoan...Đào...Đào...đã...đâu?

— Dạ cô ấy vừa chạy ra ngoài...

Chỉ nghe có thế, Cát Nguyên lại tiếp tục chạy ra cổng. Và ngay lập tức anh nhìn thấy Xoan Đào. Cố gắng vận dụng chút sức lực còn lại của mình, Cát Nguyên vội chạy về phía Xoan Đào và nắm lấy tay cô.

— Xoa...Xoan Đào...nghe anh nói đã.

— Nói gì nữa?- Xoan Đào quay ngoắt về phía Cát Nguyên và tiến về phía anh ta từng bước một khiến anh ta phải lùi lại.- Nói rằng đó mới chính là bộ mặt thật của anh sao? Nguyễn Lâm Cát Nguyên! Tôi những ngày qua, tôi nghĩ...dù tôi không nói ra nhưng...tôi tin rằng anh biết tôi đã chấp nhận lời đề nghị của anh. Nhưng bây giờ...tôi không ngờ anh lại là một con người đáng sợ đến vậy. Dám thuê người giết cả em trai của mình cơ đấy. Dù gì đi chăng nữa Hải Luân của là anh em huyết thống của anh thế mà anh lại...

— Nghe anh giải thích đã.

— Đủ rồi! Tôi không muốn nghe anh giải thích nữa. Những gì tôi vừa nghe được đã là quá đủ rồi. Nguyễn Lâm Cát Nguyên! Tôi ghê sợ con người anh.

Dứt câu, Xoan Đào vội chạy đi bỏ mặt Cát Nguyên đang khuyet dần, khuyet dần cho đến khi hai đầu gối anh chạm đất. Đưa tay để chống đỡ cả thân người không bị đổ rạp xuống đất, anh đưa mắt nhìn về phía Xoan Đào vẫn đang hốt hải chạy đi. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của anh. Anh khóc! Phải! Lần đầu tiên trong đời anh khóc vì một cô gái..."

Mảnh ký ức hiện về trong tâm trí của Cát Nguyên thật sống động. Trái tim của anh đau nhói như bị ai đó bóp nghẹt. Anh gục đầu lên bàn làm việc. Bất lực. Đau khổ. Gần một tuần nay anh như người đã chết, anh không thể nào làm được việc gì cả. Và ngày nào, sau khi tan làm, anh lại đến nhà Xoan Đào nhưng chào đón anh chỉ là cái nhìn lạnh và sắc của Xoan Đào. Dù anh có giải thích như thế nào cô cũng không nghe và chấp nhận. Chiều qua, anh lại đến nhà trọ của cô nhưng đón chào anh là cánh cửa im lìm khóa trái. Hối những người xung quanh, anh mới biết Xoan Đào đã chuyển chỗ...

Gió chiều men theo triền sông thổi vào bờ khiến cho không khí trở nên se lạnh hơn. Mùa này không phải là mùa mưa của thành phố thế nhưng hơi ẩm vẫn len lỏi vào trong từng ngóc ngách nhỏ của nơi này và khiến cho không gian rộng lớn trở nên ẩm đậm đôi phần. Ngồi lặng im bên bờ sông, Thanh San nghĩ nhiều về câu chuyện bố cô đã kể, cô nghĩ nhiều về số phận, về quá khứ, về tình yêu và cả sự hy sinh. Đến giờ, dù đã chấp nhận sự thật nhưng Thanh San vẫn như chưa thể nào tin vào điều đó. Đôi với cô nó tựa như một giấc mơ, một giấc mơ dài đầy mắng tối.

Hy vọng càng nhiều thất vọng càng tràn trề. Có ai đó đã từng nói như thế và giờ đây Thanh San mới thấm thía hết ý nghĩa của câu nói đó. Kết thúc với Hải Luân, Thanh San hy vọng nhiều ở Việt Hoàng. Không hẳn là vì cô muốn quên đi tình cảm cô dành cho Hải Luân mà vì cô thật sự có tình cảm với Việt Hoàng.

Một tình cảm thật đặc biệt và khó lý giải. Và thật không ngờ rằng cô và Việt Hoàng lại là hai anh em sinh đôi. Mọi thứ đều trở nên quá đổi bất ngờ với cô...

Những ngày qua, Thanh San đã suy nghĩ rất nhiều và rất kỹ. Quá khứ đã lùi xa và trở thành dĩ vãng. Con người sống không thể cứ ôm mãi quá khứ được. Và điều qua trọng hơn ai hết mà cô cần làm và muốn làm trong lúc này là tìm lại thân phận thật sự của mình...

Khẽ hít vào rồi lắc đầu mấy cái, Thanh San lấy điện thoại ra và bắt đầu bấm số.

— Alô!- Đầu giây bên kia, Việt Hoàng lên tiếng.

Thanh San lặng người. Chất giọng trầm ấm của Việt Hoàng thật gần gũi biết bao. Lại hít một hơi đầy căng, Thanh San chậm rãi lên tiếng.

— Anh...trai!

Phải cố gắng lắm, Thanh San mới có thể gọi Việt Hoàng là anh trai.

— Thanh San!?- Việt Hoàng khá ngạc nhiên.

— Uhm! Là em đấy!

— Mấy ngày nay em sao rồi?

— Em ổn! Còn anh thế nào?

— Anh vẫn bình thường.

Hai bên im lặng. Cái im lặng thật lạ và khó tả thành lời. Cái im lặng ấy chất chứa bao nhiêu dòng cảm xúc đan xen vào nhau...

— Anh! Em...muốn gặp má!- Thanh San nghẹn ngào.- Có được không anh?

— Em đang ở đâu? Anh sẽ đến đón.

— Em ở chỗ bờ sông.

— Vậy em cứ ở đó chờ anh. Anh sẽ đến ngay. Má mong gặp em lắm.

— Vâng!

Đóng điện thoại lại, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Thanh San nhưng cô vẫn nở một nụ cười thật tươi.

Quỳnh Băng đã để ý thái độ của Hoàng Chương mấy ngày nay rồi. Nó thấy anh trai nó những ngày gần đây cứ là lạ. Lúc thì trầm ngâm suy nghĩ, khi thì lại thờ dãi. Nhiều khi anh nó chẳng tập trung làm được việc gì cả.

— Hoàng Chương!

Vừa kêu tên anh trai, Quỳnh Băng vừa ngồi gần anh nó và nhìn anh bằng đôi mắt hình sự.

— Hoàng Chương!- Quỳnh Băng vỗ vai Hoàng Chương một cái.

— Hả? - Hoàng Chương giật mình

— Anh sao thế? - Quỳnh Băng cười ranh mãnh.- Sao tâm hồn treo ngược trên cành cây thế kia?

— Làm gì có!- Hoàng Chương chối bay biến

— Thiệt không? Gương mặt anh đang tố cáo anh kia! Nói! Mấy ngày nay có chuyện gì mà anh cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ thế.

— Ừ thì...- Hoàng Chương chần chừ.

— Nói nhanh!- Quỳnh Băng lay cánh tay Hoàng Chương.

— Ừ thì...hôm nay, anh muốn đề nghị Thương làm bạn gái của anh.

— Wowwww!

Tình hình hiện giờ là Quỳnh Băng mở căng cả mắt ra nhìn Hoàng Chương bằng đôi mắt vô cùng ngạc nhiên.

— Thảo nào em cứ thấy anh trầm tư mãi. Thì ra anh mất ăn mất ngủ mấy bữa nay là vì chuyện này.- Quỳnh Băng bật cười.

— Anh của em đang rối lên này! Đi chỗ khác chơi!

— Ồ! Sao tự nhiên câu với em? Anh kỳ thật! Không muốn em giúp một tay à. Dù gì em cũng là con gái lại học chung lớp với Thương mà.

Hoàng Chương quay lại nhìn cô em gái của mình đầy ngờ vực.

— Thế em biết gì?

— Thương thích Sting, thích ăn bánh trán trộn, còn ăn tối Thương thích nhất là hủ tít. Uhm...Thương thích đến Lottel để...ngắm nghĩa thích đến Siêu thị sách Cây Gõ ở bên quận sáu. Còn một điều nữa Thương cực kỳ thích đó là đi dạo xung quanh nhà thờ Đức Bà vào đêm giáng sinh.

Hoàng Chương khẽ mỉm cười.

— Vậy thì tối nay, anh sẽ dẫn Thương ra nhà thờ Đức Bà.

— Còn nữa! Hãy tặng Thương một ông già tuyết nhỏ xinh, Thương thích lắm.

— Ok!

Nói dứt câu, Hoàng Chương vội đứng lên.

— Ế! Anh đi đâu thế?- Quỳnh Băng ngạc nhiên.

— Đi chuẩn bị những thứ cần thiết.

Hoàng Chương vội xỏ giày rồi tiến về phía cổng. Quỳnh Băng khẽ mỉm cười rồi cũng đứng lên và đi về phía cổng nhà.

— Tối nay khỏi đợi cơm anh nhé.

— Em biết rồi! Chúc anh tối giáng sinh vui vẻ.

— Em cũng vậy! Anh sẽ cố về sớm.

Mỉm cười thật tươi, Hoàng Chương vội rời khỏi con hẻm nhỏ. Quỳnh Băng vẫn đứng đó dõi theo cây xe của anh trai mình cho đến khi nó khuất hẳn.

“Reng...reng...” Chuông cửa ở phía cổng sau vang lên khiến Quỳnh Băng giật mình. Nó vội vàng khóa cổng trước lại rồi vội vã chạy ra phía sau.

— Chờ chút! Ra liền đây!

Và khi cánh cửa mở ra, Quỳnh Băng không khỏi ngạc nhiên.

— Cái Bắp!- Quỳnh Băng reo lên

Hải Luân mỉm cười thật tươi với Quỳnh Băng rồi chậm rãi dắt xe vào trong.

— Trong em vui chưa kìa?!

— Thế anh không thích à?- Vừa đóng cổng, Quỳnh Băng vừa quay lại hỏi Hải Luân.

— Thích! Tất nhiên là thích chứ.- Nụ cười của Hải Luân dần rộng thêm ra.- Thế...anh trai em đâu?

— Anh ấy à...anh ấy đang bận đi tỉnh tò. Vào nhà đi.

.....

Dừng xe đứng trước bờ sông rộng lớn mênh mông, Cát Nguyên tiến lại gần bờ sông hơn. Gió từ triền sông thổi vào dường như không thể nào xóa tan đi mây mù trong lòng Cát Nguyên. Anh suy nghĩ nhiều về những

gì đã qua. Về quá khứ, về người mẹ đã khuất của anh, về ba của anh về người mẹ kế mà anh chưa một lần tôn trọng, về cậu em cùng cha khác mẹ của mình và cả về Xoan Đào nữa. Chưa lúc nào anh lại nghĩ nhiều như thế này. Những con người đã bước vào đời anh, đây là lần đầu tiên anh nghĩ về họ. Và anh tự hỏi trong bao nhiêu năm qua điều gì đã khiến anh trở nên như thế này? Liệu rằng nếu không có Xoan Đào, anh có khác đi không?

Câu trả lời có lẽ là không! Thế nhưng giờ đây...anh khao khát yêu và được yêu. Chỉ đơn giản vậy thôi! Trận chiến “huynh đệ tương tàn” do chính anh khơi mào khiến anh đã quá mệt mỏi. Anh đã được những gì trong trận chiến này? Và câu trả lời là con số không tròn trĩnh. Không tiền bạc, không quyền lực, không người thân, không tình yêu. Anh mất trắng mọi thứ...

Có lẽ, mọi thứ đã quá trễ! Anh ước gì anh có thể làm lại từ đầu. Điều ước ấy liệu có thể trở thành sự thật không???

Gió từ triền sông vẫn tiếp tục thổi vào mỗi lúc một lớn hơn. Mà đêm cũng bắt đầu buông xuống. Và đêm cũng đang ngập dần trong đôi mắt u uẩn của Cát Nguyên. Con đường phía trước anh không phải là một con đường vắng đầy sương mù. Bởi trong sương mù, đôi khi ta vẫn xác định được phương hướng. Con đường trong mắt anh rõ ràng là một con đường tối và không có lấy ánh sáng chỉ đường. Bởi...ánh sáng chỉ đường đã từ bỏ anh rồi. Giờ đây anh chẳng khác nào kẻ chột chữ chôn đời bon chen này cả...Muốn quay về...sao lại khó khăn đến thế???

“Reng...reng...reng...”, điện thoại của Cát Nguyên đổ chuông. Anh vội lấy ra xem. Là cô em gái của anh gọi đến.

_ Qiriond!- Chết giọng của Cát Nguyên đầy mệt mỏi.- Có chuyện gì thế?

_ Sanyuan!- Chết giọng của Hoài Thu đầy gấp gáp.- Anh vào bệnh viện nhanh đi.

_ Ra là thế!- Quỳnh Băng khẽ thở dài.- Đúng là không dám tin đó lại là sự thật.

_ Đúng thế! Thanh San sock nặng nên mấy ngày nay mới nghỉ học!

_ Thế cậu ấy giờ sao rồi anh?- Quỳnh Băng vội hỏi.

_ Anh nghĩ rồi San cũng sẽ chấp nhận chuyện này thôi. Cô Trần có lý do mà.

_ Gia đình đoàn viên được thì tốt. Nhưng mà...sau này Thanh San và Việt Hoàng sẽ ra sao đây.- Quỳnh Băng lo lắng.

_ Rồi hai người ấy cũng sẽ phải chấp nhận sự thật thôi. Đó là cách duy nhất. Em biết mà!

_ Thì cũng chỉ còn có cách đó thôi!

Một cách nhẹ nhàng, Hải uân vòng tay qua ôm Quỳnh Băng.

_ Cười lên nào! Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

_ Uhm!- Quỳnh Băng gật đầu và nở một nụ cười tươi.

Thật nhẹ, Quỳnh Băng tựa đầu vào vòng ngực của Hải Luân. Hơi ấm từ ngực của Hải Luân phải ra mang theo mùi vị nam tính khiến nó cảm thấy ấm áp và được bảo bọc. Và nụ cười của nó cũng rộng dần ra.

_ Tối nay đi chơi giáng sinh với anh nhé.

Không lên tiếng trả lời, Quỳnh Băng chỉ gật đầu.

_ Anh sẽ dẫn em đi ăn tối rồi đi chơi luôn.

_ Lại giống như năm ngoái à?

Không nói gì, Hải Luân chỉ mỉm cười.

“Reng...reng...reng...”, chuông điện thoại reo vang, Hải Luân vội rút ra nghe.

_ Alô!

— Havir!- Giọng Hoài Thu bên kia đầy gấp gáp.- Vào bệnh viện nhanh lên! Má bị ngất xỉu rồi.

— Sao? Ngất xỉu?

Quỳnh Băng thấy Hải Luân có phần hoảng hốt, nó lo lắng ngược nhìn cậu.

— Được rồi! Em vào liền!

Hải Luân vội đóng điện thoại và đứng lên.

— Hải Luân! Có chuyện gì thế?- Quỳnh Băng vội giữ tay Hải Luân lại.

— Má anh bị ngất xỉu. Anh phải vào bệnh viện.

Nói dứt câu, Hải Luân vội rảo bước đi.

— Hải Luân! Cho em đi với!

— Không được đâu Quỳnh Băng! Cả em và anh giờ vẫn bị paparizi theo dõi. Hơn nữa, trong bệnh viện chắc chắn sẽ có Cát Nguyên. Em không nên vào.

— Nhưng...

— Em yên tâm! Có gì anh sẽ gọi điện cho em mà.

— Anh nhớ nhé!

— Uhm!

Gật đầu đầy chắc chắn, Hải Luân vội dắt xe ra khỏi cổng nhà của Quỳnh Băng.

— Em vào nhà đi!

Gật đầu, Quỳnh Băng chậm rãi đóng cửa lại mà trong lòng không khỏi lo lắng.

Bầu trời đêm không có ánh sao nhưng điều đó không có nghĩa là buổi tối kém phần lãng mạn. Cùng nhau tản bộ trên con đường dài. Hoàng Chương dẫn Thương vào một quán hủ tiếu nhỏ ven đường. Cái se lạnh bên ngoài tràn vào trong quán nhưng hơi nóng bốc lên từ tô hủ tiếu đã lâu ắt vào khiến cho cái lạnh phải lùi dần đi...

Ánh đèn đường nhấp nhোang soi sáng một vùng nhỏ thôi. Nhưng cũng đủ để cho ta có thể nhìn thấy gương mặt đối diện ta...

— Cảm ơn em đã nhận lời đi chơi với anh!- Hoàng Chương mỉm cười thật tươi với Thương.

— Có gì đâu!- Thương cười đáp lại Hoàng Chương.- À! Quỳnh Băng dạo này sao rồi anh? Trên trường, Quỳnh Băng vẫn cười nói. Nhưng em không biết cậu ấy có ổn không.

— Quỳnh Băng vẫn ổn! Bây giờ tinh thần nó rất tốt. Và...- Hoàng Chương hít một hơi đầy căng.-...Quỳnh Băng cũng đã khuyên anh nên đến gặp em trong đêm nay.

— Vì sao?- Thương tròn mắt ngạc nhiên.

— Vì...anh có điều quan trọng muốn nói với em- Hoàng Chương nhìn thật sâu vào mắt của Thương.

Một chút lúng túng, Thương hơi cụp mắt xuống.

— Có chuyện gì anh cứ nói đi.

— Anh nói ra điều này có lẽ là quá đường đột. Nhưng...Thương...em có thể làm bạn gái anh không?

Thương ngạc nhiên nhìn Hoàng Chương. Cô không biết nên nói gì trước lời đề nghị ấy của Hoàng Chương. Cô quá bất ngờ.

— Nói ra, có lẽ em không tin. Em sẽ cho là anh đùa. Nhưng thật sự, ngay từ lần đầu tiên anh gặp em, anh đã rất ấn tượng về em rồi. Quỳnh Băng bảo anh bị trúng tiếng sét ái tình. Ban đầu anh còn bán tín bán nghi. Nhưng...những ngày qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Và anh biết rằng...anh yêu em. Thương à! Thật sự là anh đã yêu em.

— Em....em...- Thương lúng túng thấy rõ.

Một cách nhẹ nhàng, Hoàng Chương nắm lấy tay Thương.

— Em không nhất thiết phải trả lời anh ngay bây giờ đâu. Em hãy cứ suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời anh. Anh sẽ chờ câu trả lời của em. Thời gian chngs ta quen nhau chưa lâu, nên vì vậy em hãy cứ suy nghĩ thật kỹ đi nhé.

Thương nhìn vào đôi mắt của Hoàng Chương, đôi mắt chất chứa biết bao nhiêu yêu thương. Cô chậm rãi gật đầu.

Kim giây vẫn chạy và không ngừng nghỉ khiến ọi người có mặt trong căn phòng này có phần căng thẳng.

— Đã hơn một tiếng rồi!- Hải Luân khẽ lắc đầu.

— Má cần nghỉ ngơi! Rồi từ từ má sẽ tỉnh thôi.- Hoài Thu vỗ vai Hải Luân.- Em đừng quá lo lắng.

Khẽ gật đầu, Hải Luân chậm rãi ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh.

Còn Cát Nguyên, từ lúc vào bệnh viện đến giờ, anh chỉ ngồi bất động một chỗ không nói không rằng gì cả. Anh như một pho tượng sống căn phòng này. Nhưng kỳ thực trong anh đang có biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn vào nhau. Anh đang cố nghĩ thông tất cả.

— Má cần theo dõi và nghỉ ngơi!- Hoài Thu nhẹ đưa tay lên chống đầu.

— Vậy là...sẽ cần ở trong bệnh viên vài ngày?/- Cuối cùng, Cát Nguyên cũng lên tiếng.

— Chắc là thế!

— Thế đã chuẩn bị đồ đạc gì đâu!- Hoài thu khẽ lắc đầu.- Thôi! Anh ở đây với Hải Luân. Em về nhà lấy ít đồ.

— Để tôi đi! Cô Ba cứ ở đây đi!- “Vận thần” của bà Ba lên tiếng.

— Thôi khỏi! Cháu tự đi được mà!

— Tôi đi!

Dứt câu, Cát Nguyên đứng lên rời khỏi phòng trước sự ngạc nhiên của ba người còn lại.

Dừng xe trước cửa nhà, Việt Hoàng quay lại nhìn Thanh San.

— Em sẵn sàng chưa?

Hít một hơi thật sâu, Thanh San gật đầu.

— Vậy thì chúng ta vào thôi!- Việt Hoàng mỉm cười.

Cả hai chậm rãi bước vào nhà. Thanh San cố gắng điều hòa nhịp thở. cô đưa mắt quan sát xung quanh và không khỏi ngạc nhiên trước sự đơn giản của ngôi nhà.

— Ngôi nhà đơn giản thật!

— Uhm!- Việt Hoàng đồng tình.- Má thích sự giản dị. Và anh cũng thế.

Nói đoạn Việt Hoàng kéo Thanh San vào phòng khách.

Và trước mặt Thanh San lúc này là một người phụ nữ trung niên. Người phụ nữ có dáng người cao và gầy. Thời gian đã để lại những nếp nhăn trên gương mặt phúc hậu của bà. Và toát lên cả người phụ nữ ấy là sự cao sang, nghiêm nghị.

Bà Trần chậm rãi đứng lên khi nhìn thấy Thanh San. Ánh đèn sáng hắt vào khiến cho giọt nước mắt nơi khóe mắt của bà trở nên ẩn hiện hơn. Đứng đối diện bà lúc này là con con gái 19 năm xa cách. 19 năm rồi bà không được gặp đứa con gái bé bỏng của mình.

— Thanh San!- Bà Trần khẽ lên tiếng.

Những giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu lăn dài, lăn dài trên gò má của Thanh San. Người phụ nữ đứng trước mặt cô chính là người mẹ mà cô hay gặp trong mơ. Niềm hạnh phúc lúc này đây mới thật sự vỡ òa.

— Má!

Thanh San vội chạy về phía bà Trần và ôm lấy bà. Những giọt nước mắt nóng hổi như quần chặt lấy hai mẹ con Thanh San. Sự trùng phùng sau ngần ấy năm trời xa cách...

— Má xin lỗi con! Má thật sự xin lỗi con!

— Không! Má không có lỗi! má làm thế là vì tội con.- Thanh San nghẹn ngào.

— Đúng thế!- Việt Hoàng khẳng định chắc nịch. Và cậu chậm rãi tiến về phía mẹ mình.- Con và Thanh San đều hiểu cả. Chúng con lớn rồi má à. Chúng con hiểu hết tất cả những gì má làm.

— Con tôi!

Nói đoạn, bà Trần đưa một tay ra ôm lấy Việt Hoàng.

— Cảm ơn các con!

Xoay nhẹ cái nắm tay, Cát Nguyên mở cửa phòng của bà Ba và chậm rãi bước vào. Căn phòng rất ngăn nắp và gọn gàng. Anh đảo mắt nhìn xung quanh để tìm vài thứ cần thiết. Bước những bước chậm rãi, anh vào phòng vệ sinh cạnh đó để lấy bàn chải, kem đánh răng và lược. Rồi sau đó anh tiến về giá treo đồ và xếp ít đồ lại cho bà Ba. Cuối cùng, anh tìm đến ngăn kéo để lấy túi xách. Mọi việc diễn ra nhanh chóng và nhịp nhàng. Nó sẽ nhanh kết thúc nếu Cát Nguyên không nhìn thấy cuốn sổ màu xanh sậm giữa lớp đồ. Tò mò, anh cầm quyển sổ lên xem và không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra đó là quyển nhật ký của người mẹ kế của anh...

.....

Từng con chữ với những cung bậc cảm xúc khác nhau cứ thế mà đập vào mắt anh. Những mảnh ký ức về tình yêu của bà Ba dành cho ba anh, sự yêu thương của bà dành cho anh và Hoài Thu, sự chịu đựng của bà. Rồi những bản khoản của bà...đều được bà ghi cả vào trong quyển nhật ký nhỏ này. Quyển nhật ký nhỏ chất chứa bao nhiêu niềm vui nỗi buồn, niềm tin yêu sự hy vọng của bà Ba dành cho ba đứa con. Và cả bản năng bảo vệ con của một người mẹ nữa...

Ngồi thụp xuống đất, ngay giữa sàn nhà. Cát Nguyên đưa tay lên chống đầu. Và...một giọt nước mắt lăn dài trên gò má của anh. Giọt nước mắt hối hận! Anh đã phạm phải quá nhiều sai lầm. Và giờ, anh cảm thấy mệt mỏi, vô nghĩa lắm. Lúc này đây, anh muốn quay trở về. Anh muốn quay trở về là một Cát Nguyên bình thường, vô tư được sống trong sự yêu thương của gia đình. Anh chỉ mong có vậy mà thôi...

“Reng...reng...reng...” chuông điện thoại reo lên. Cát Nguyên chậm rãi rút điện thoại ra nghe.

33. Chương 33: Đêm Chúa

Màn đêm đã buông xuống từ lâu. Màu đen huyền bí đã bao phủ khắp mọi nơi. Không gian xung quanh im lìm. Cái im lìm của sự chết chóc khiến cho con người ta phải sởn tóc gáy và nổi da gà. Bãi đất trống càng trở nên đáng sợ hơn với tiếng gió rít không ngừng khiến cho con người ta lạnh xương sống và có cảm giác như đang ở trong bãi tha ma. Những ai yếu bóng vía chắc sẽ không thể nào đứng ở đây quá một phút.

Ở một nơi khuất cách đó không xa là một ngôi nhà nhỏ đầy xập xệ. Ngôi nhà chìm hẳn trong đêm tối và trở nên u ám hơn bao giờ hết. Bên ngoài ngôi nhà là vài ba tên con trai to đô có gương mặt rất ngầu hết đi qua rồi đi lại trước cửa ngôi nhà cứ như là âm binh. Mọi thứ tĩnh lặng như chết như thể một điềm báo của sự nguy hiểm đang đến rất gần...

Bên trong căn nhà, bóng tối cũng tràn đầy. Nếu không có đồng lửa ngay giữa căn nhà này thì có lẽ âm khí đã tràn ngập nơi này. Và nhờ thế mà ta có thể nhìn thấy được hai thân hình bé nhỏ đang ngồi dựa đầu vào

một cái trụ nhỏ gần đó. Hai đôi bàn tay bị cột ra phía sau, hai đôi mắt bị bịt chặt và miệng bị băng lại. Còn gương mặt của hai người bị lấm lem bởi đất.

Cách đó không xa là một gã đàn ông đang ngồi chênh chế trên ghế và nhà ra từng vòng tròn khói màu trắng đục. Và xung quanh là bọn đệ tử của hắn.

— Ra xem thử hai đứa đó đã tới chưa.

— Dạ!

Một đứa trong nhóm tuân lệnh vội ra ngoài.

.....

Nấp vào một chỗ khuất cách căn nhà hoang không xa, cả Hải Luân lẫn Cát Nguyên hiện giờ đang rất nôn nóng. Không thể nào chịu thêm được nữa, Hải Luân vội đứng lên nhưng rất may Cát Nguyên đã kịp kéo cậu ngồi xuống.

— Bình tĩnh đi!- Cát Nguyên nghiêm giọng.

— Tôi không thể chờ thêm được nữa. Chúng ta không thể chờ Việt Hoàng được. Quá lâu!

— Chúng ta không chờ Việt Hoàng! Chúng ta sẽ hành động trước. Nhưng hãy chờ thời cơ.

— Quỳnh Băng đang ở trong đó.

— Cậu tưởng chỉ có mình Quỳnh Băng bị giam trong đó thôi sao?- Chât giọng của Cát Nguyên nghe nhưng vọng về từ một nơi nào đó xa lắm, đầy những nỗi đau.

Hải Luân khẽ nhăn trán.

Cùng lúc đó có tiếng ô-tô chạy vào thu hút sự chú ý của cả hai. Không hẹn, cả hai thận trọng rời khỏi vị trí ẩn náu.

Một gã thanh niên chậm rãi bước ra khỏi xe.

— Sao rồi?

— Vẫn chưa thấy chúng tới đại ca.

— Không sao cứ kiên nhẫn đi! Dù sao cũng chưa đến nửa đêm mà. Chúng ta cứ từ từ đợi.

Nói xong, gã thanh niên chậm rãi tiến vào bên trong căn nhà. Từng bước đi thật êm và chậm.

Mở cánh cửa ra, chút ánh sáng hiem hơi rọi vào căn phòng u tối khiến cho cả căn phòng có một vệt sáng kỳ dị mang theo đó là một mối nguy hiểm đang rình rập. Gã thanh niên ngồi chênh chế trên ghế lúc này vội vàng dọt ra khỏi ghế.

— Đại ca!- Hắn khúm núm.

— Mở mắt ra cho chúng.- Gã thanh niên ra lệnh.

Liền sau đó là hai gã thanh niên khác tiến về phía hai thân hình nhỏ bé đang cố nhúc nhích.

Khe sáng hẹp dần hiện ra và trước mắt hai cô gái trẻ, Quỳnh Băng và Xoan Đào là một gã thanh niên cao lớn. Dù đang đứng ở vùng sáng, nhưng cả thân hình gã như bị bóng tối nuốt chửng.

— Hoan nghênh chúng mày đến đại bản doanh của tao.

Sau câu nói ấy là một tràng cười khả ố của hắn. Quỳnh Băng và Xoan Đào lo lắng đưa mắt nhìn nhau. Hai gương mặt lạ, không quen không biết, nhưng trong trường hợp này họ nhanh chóng làm quen nhau bằng những cử chỉ.

— Anh là ai?- Xoan Đào cố giữ giọng nói không bị run.- Tại sao lại bắt hai chị em tôi vào đây?

— Nếu tôi không nhầm thì hai cô chả quen biết gì nhau cả.- Gã thanh niên mỉa mai.

— Chuyện đó chả liên quan gì đến anh.- Quỳnh Băng trừng mắt nhìn hắn.- Tại sao lại bắt chúng tôi?

Gã thanh niên quắc mắt nhìn Quỳnh Băng. Bất thành linh hắn cúi người xuống và đưa tay ra giữ lấy cằm của nó.

— Ăn phải gan hùm hải nhử?

— Ăn gan gì kệ tôi!- Quỳnh Băng cố nói qua cái quai hàm bị cứng đờ của mình.

Và tiếp sau đó là “Phụt”, một bãi nước bọt nằm chênh chếch ngay giữa mặt hắn ta.

Ờ...tình hình hiện giờ là có một cái ấm nước đang sôi sùng sục, chắc cũng trên 1000 độ cũng nên. Bàn tay của hắn mỗi lúc một xiết chặt quai hàm của Quỳnh Băng hơn.

— Mày giỏi lắm! Để tao xem xem hai đứa bây còn cứng đầu được bao lâu.

— Vào đi!

Giọng nói bên ngoài vọng vào thu hút sự chú ý của cả tập người bên trong. Một dáng người cao ráo chậm rãi tiến vào trong theo sau là hai tên đệ tử của hắn. Gã thanh niên từ từ đứng lên và nhếch môi cười.

— Còn chưa đến nửa đêm mà Sanyuan. Mày tới sớm thật.

Cát Nguyên nhếch mép cười một cái đầy kinh miệt.

— Lúc nghe điện thoại, tao còn tưởng là đứa nào. Ra là thằng chó mày. Xem ra óc mày ngẩn thật. Giở trò này ra để hù dọa tao à?- Cát Nguyên nhìn tên kia đầy thách thức.

Trong phút chốc, tên kia cảm thấy một luồng điện chạy dọc xương sống, lạnh cả sống lưng. Hắn đã từng là thủ hạ của Cát Nguyên, nên hắn biết rõ anh không phải là người đơn giản. Lấy lại bình tĩnh, hắn nói:

— Là tao đấy! Sao nào? Mày không ngờ phải không? Người ta thường nói chủ nào tớ nấy mà.

Cát Nguyên bật cười.

— Chủ nào tớ nấy? Mày không thấy mày đang hạ thấp giá trị của mày xuống sao?

Trong khi những tên thủ hạ của tên này đang cố gắng nén cười, gã thanh niên lại mặt đỏ bừng bừng.

Cát Nguyên chậm rãi đưa mắt nhìn Quỳnh Băng rồi Xoan Đào. Đôi mắt của anh dừng lại ở Xoan Đào rất lâu. Và Xoan Đào cũng nhận ra rằng đôi mắt đang nhìn cô đã khác trước rất nhiều. Một cách lúng túng, Xoan Đào quay đi.

Hít một hơi thật sâu, Cát Nguyên quay trở lại với tên đang đứng đối diện mặt mình.

— Muốn cái gì? Nói trắng ra đi!

Có thể thấy rõ, bây giờ Cát Nguyên đang nắm thế chủ động.

— Muốn gì à?- Gã thanh niên khẽ nhếch mép lên.- Tao chả muốn gì cả. Chẳng qua là tao muốn hoàn thành việc mày giao cho thôi mà. Tao là một thằng đệ tử rất có trách nhiệm phải không?

— Đúng vậy! Rất có trách nhiệm với chủ. Không nói nhiều! Tao biết mày thù tao vì việc gì. Việc này không liên quan đến Xoan Đào và Quỳnh Băng. Thả họ ra!

— Mày nghĩ tao sẽ nghe mày sao Cát Nguyên?

Trong khi gã thanh niên đang dần tiến về phía Cát Nguyên, anh đã chậm rãi đưa mắt qua sát sự chuyển động một cách thận trọng của vật thể đen phía sau lưng Quỳnh Băng và Xoan Đào.

— Tao biết mày sẽ không nghe tao. Nên tao có một trò chơi, không biết mày có nhã hứng không? Cả tụi bây nữa! Tham gia luôn cho vui. Vì tao nghĩ đại ca của tụi bây không có cơ hội để thắng đâu.

Cát Nguyên tìm cách thu hút sự chú ý của gã thanh niên và đồng bọn của hắn.

Trong khi đó ở phía cây cột, nhận ra sự bất thường, Quỳnh Băng không khỏi lo sợ mà quay về phía sau và nó không khỏi giật mình.

— Hải Luân!

— Suyt!- Hải Luân vội ra hiệu.- Hai người ngồi yên.- Nói đoạn cậu quay về phía Xoan Đào.- Rất vui được biết chị.- Vừa nói, cậu vừa rút trong túi quần ra một con dao xép.- Cảm ơn chị đã làm thay đổi một con người.

— Hả?- Xoan Đào tròn mắt ngạc nhiên.

— Rồi chị sẽ hiểu.- Hải Luân liếc nhìn về phía Cát Nguyên.- Hai người có thể dừng thu hút sự chú ý của bọn đệ tử tên kia được không?

Hải Luân nói vậy, cả Quỳnh Băng và Xoan Đào vội quay về phía Cát Nguyên. Và những gì họ thấy lúc này là Cát Nguyên đang ở trong một vòng vây của toán đệ tử tên kia, trên tay đứa nào cũng cầm một cây gậy. Còn anh, hoàn toàn tay không.

— Nhanh lên đi!- Xoan Đào vội giục Hải Luân.- Cậu nhanh lên đi.

— Chị bình tĩnh đi. Cát Nguyên rất giỏi võ.- Hải Luân trấn tĩnh Xoan Đào.

Quỳnh Băng hết đưa mắt nhìn về phía Cát Nguyên rồi quay sang nhìn Hải Luân. Đôi mắt nó bắt đầu trở nên hoang mang hơn. Bất thành linh, tiếng động phía bên trái thu hút sự chú ý của nó và nó thấy một tên đệ tử của gã thanh niên kia đang tiến về phía nó, đích xác thì hẳn tiến về phía Hải Luân.

— Hải Luân cẩn thận!

Vừa nói, Quỳnh Băng vừa dùng nửa vai hích Hải Luân ra trước khi tên đó kịp hạ cây gậy vào người cậu.

— Á!- Quỳnh Băng kêu lên hi cây gậy hạ trúng bả vai của nó.

Lồm cồm bò dậy, Hải Luân có phần hoảng khi nhìn thấy nét đau đớn lộ rõ trên gương mặt của Quỳnh Băng.

— Quỳnh Băng!

— Em...không...sao!

Quỳnh Băng cố gắng nói. Nó cảm nhận được rằng bả vai nó đau kinh khủng, đó không phải là cơn đau thông thường mà là đau thấu xương.

Hải Luân chiếu tia nhìn sắc lạnh vào tên đó khiến tên đó không rét mà run, tuy nhiên hắn vẫn giữ chặt cây gậy trên tay.

— Mà được lắm!

Nói đoạn Hải Luân tiến về phía tên đó và trước khi rời khỏi chỗ, cậu không quên đá nhẹ con dao về phía tay của Xoan Đào.

Một cuộc hỗn chiến thật sự bắt đầu. Gã thanh niên khề nhếch môi lên khi nhận ra sự có mặt của Hải Luân.

Hải Luân đứng cách chỗ Quỳnh Băng không xa lắm nên nó có thể nhìn thấy những cú hạ đòn đầy chắc chắn của cậu nhưng không hiểu sao đầu óc nó cứ choáng váng rồi cả mí mắt của nó cứ nặng dần, nặng dần. Cơn đau tấy thấm dần, thấm dần vào người nó. Nó rất muốn kêu lên vì nó thật sự không thể nào chịu đựng được cơn đau này nhưng nó lại không dám kêu vì sợ Hải Luân lo lắng.

Xoan Đào vừa đưa mắt quan sát và đưa tay ra sau để mò đến chỗ con dao nhỏ. Một cách thận trọng, cô thu tay lại và cố gắng tìm cách tiếp tục công việc còn dang dở của Hải Luân.

Xoan Đào nhẹ nghiêng người về phía Quỳnh Băng.

— Cố lên nào!- Xoan Đào thì thầm vào tai Quỳnh Băng.- Chúng ta sẽ thoát khỏi đây thôi!

Và vừa dứt câu, “bứt”, dây trói bị đứt. Cùng lúc đó, Quỳnh Băng ngã gục xuống.

— Quỳnh Băng!

Xoan Đào vội lay Quỳnh Băng.

— Á!- Quỳnh Băng kêu lên.- Đau quá.

Vừa ột tên đo ván, nghe thấy tiếng kêu của Quỳnh Băng, Hải Luân vội quay lại và cậu thật sự hoang mang khi nhìn thấy nó quần quai như vậy. Cố gắng giữ bình tĩnh, cậu rảo những bước dài về phía nó và Xoan Đào.

Ngồi xuống bên cạnh Quỳnh Băng, Hải Luân vội lay người nó.

— Quỳnh Băng! Tỉnh lại đi! Nghe anh nói này Quỳnh Băng!

Qua thứ ánh sáng xanh dị thường ở bên ngoài hắt vào, Hải Luân nhận ra gương mặt của Quỳnh Băng đang trắng bệch.

— Đau...đau...đau quá!- Chết giọng của Quỳnh Băng yếu ớt.

— Quỳnh Băng!- Hải Luân lay người Quỳnh Băng thêm lần nữa.

Cảm nhận được điều gì đó bất thường ở bả vai của Quỳnh Băng, Hải Luân cẩn trọng kéo nhẹ cổ áo của nó ra. Và cậu nhìn thấy bả vai nó sưng tấy lên. Tua lại một đoạn ngắn những gì vừa xảy ra, gương mặt Hải Luân sa sầm xuống.

— Tên khốn!

— Có thể là đã bị rạn xương rồi!- Xoan Đào khẽ lên tiếng.

— Bây giờ là đến lượt mày!

Câu nói của Cát Nguyên thu hút sự chú ý của Hải Luân và Xoan Đào. Lúc này, cả hai người mới nhận ra đám đệ tử của tên kia đã ngã rơm ngã ra. Và họ cũng nhận ra rằng Cát Nguyên vừa cứu nguy cho họ.

Bàn chân đang tiến về phía chỗ ba con mồi dừng lại hẳn, gã thanh niên hơi giật mình vì bị phát hiện nhưng hẳn nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh và quay người về phía Cát Nguyên.

— Nhanh lên!- Vừa nói, Hải Luân vừa quay về phía Xoan Đào.

— Còn Cát Nguyên?- Tông giọng của Xoan Đào đầy lo lắng.

— Sanyuan không sao đâu! Anh ấy sẽ tự lo được.

Vừa dứt câu, Hải Luân vội nâng một cánh tay của Quỳnh Băng lên quàng vào cổ của mình. Nhưng vì có phần vội, Hải Luân lại động vào chỗ bả vai của nó.

Cơn đau bất ngờ ập đến đã kéo Quỳnh Băng dần thoát ra khỏi cõi vô thức.

— Á!- Quỳnh Băng kêu lên.

— Quỳnh Băng em không sao đâu.

Dứt câu, Hải Luân tiếp tục vòng tay của mình ra sau và lần này cậu thận trọng hơn. Xoan Đào cũng nhanh nhẹn xoay người lại để giúp Hải Luân dìu Quỳnh Băng.

...Quỳnh Băng bắt đầu thở và mí mắt của nó cũng mở dần ra dù rằng đó là điều rất khó khăn. Một ánh sáng chói lòa lấp mắt nó trong giây lát và thu hút sự chú ý của nó. Nó lơ mơ nhìn thấy thứ ánh sáng trắng sắc lạnh đó đang tiến về phía chỗ nó...Nhân ảo bị nhòe đi trong mắt nó nhưng nó nhận ra nhân ảnh đó một tiến lại gần phía nó hơn...

...ánh sáng sắc lạnh lại lóe lên một lần nữa. Đôi đồng tử của Quỳnh Băng mở to và nó hiểu rằng chuyện gì đang xảy ra...

...Đang dẫn dìu Quỳnh Băng đứng lên, bất thần Hải Luân lại bị Quỳnh Băng đẩy ra phía sau, cậu bị ngã bổ nhào và choáng váng. Vội định thần lại, Hải Luân quay về phía sau...

...Tiếng chuông nhà thờ đâu đó vang lên...

...Vùng máu tươi bao quanh Quỳnh Băng khiến Hải Luân chao đảo thêm lần nữa. Cậu cố gắng đứng vững rồi chạy về phía nó. Ôm thân thể đang run rẩy của nó, nước mắt của cậu bắt đầu chảy ra.

— Quỳnh Băng! Sao em ngốc thế hả? Quỳnh Băng!

— Cải...Bắp...em...không...sao...mà...- Quỳnh Băng thở dốc.

— Uhm! Em nhất định không sao! Em nhất định sẽ sống.

Nói đoạn Hải Luân vội ôm chặt Quỳnh Băng vào lòng. Cậu sợ, cậu sợ nếu cậu buông tay, nó sẽ rời xa cậu. Mãi mãi! Mặc kệ máu của nó nhuộn đỏ đôi bàn tay của cậu và đang bám đầy trên gương anh tú của cậu, cậu vẫn ôm chặt nó.

— Tất cả đứng im!

Sau câu nói đó, một loạt cảnh sát xông vào và đi theo họ là Việt Hoàng, Thanh San. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả hai vội vàng chạy về phía Hải Luân.

— Hải...Luân...tụi...mình...thoát rồi...phải không?- Quỳnh Băng cố gắng nói và mỉm cười.

— Uhm!- Vừa trả lời, Hải Luân vừa mỉm cười.- Chúng ta thoát rồi.

— Chuyện gì thế này?- Việt Hoàng vội hỏi.- Cậu không biết cầm máu cho cô ấy à?/- Cậu hét lên với Hải Luân.

— Hay...quá...mà...Hải Luân...em buồn...buồn ngủ quá...em muốn...muốn ngủ...một tí...ức...- Sau câu nói yếu ớt ấy, Quỳnh Băng kêu lên.

Hải Luân nắm lỏng vòng tay ra để Việt Hoàng có thể cầm máu cho Quỳnh Băng. Và gương mặt cậu hoang mang cực độ. Chưa bao giờ cậu hoang mang đến thế này cả. Một giọt nước mắt...không rất nhiều giọt nước mắt đang rơi trên gương mặt của cậu.

— Không...Quỳnh Băng...em không được ngủ. Nghe anh nói này, em không được ngủ. Em có nghe thấy không hả? Em không được ngủ.

— Mèo Lười...muốn ngủ...ức...

— Quỳnh Băng à! Cố lên! Cậu sẽ ổn mà!- Thanh San nắm chặt tay của Quỳnh Băng.

— Anh sẽ cho Mèo Lười ngủ nhưng không phải lúc này. Bây giờ em không được ngủ.

Dứt câu, Hải Luân quay về phía sau và hét toáng lên.

— Gọi xe cứu thương nhanh lên! Chết tiệt! Các người đuổi cả rồi hay sao không thấy có người bị thương?

— Hải Luân...em...không chịu...được...được nữa...em...ngủ...đây...em...yêu... anh...

Chữ “anh” Quỳnh Băng nói thật nhỏ nhưng Hải Luân vẫn có thể nghe thấy được. Và vừa dứt câu, Quỳnh Băng cũng nhanh chóng hạ rèm mi xuống, mọi ý nghĩ trong nó đã tắt lịm.

— Quỳnh Băng à!

Việt Hoàng và Thanh San lặng người nhìn Hải Luân ôm chặt thân thể của Quỳnh Băng, đầu cậu gục hẳn vào ngực nó. Nước mắt của cậu cũng thi nhau chảy ra mỗi lúc một nhiều.

— Quỳnh Băng à...tại sao...tại sao em lại đỡ nhất chém đó cho anh chứ...tại sao em lại đỡ cho anh chứ? Quỳnh Băng à! Em tỉnh lại đi.

— Con người ta...vì yêu...họ có thể làm tất cả...kể cả hy sinh tính mạng để bảo vệ người họ yêu.- Thanh San khẽ lên tiếng, chất giọng của cô cũng đã vỡ òa.

— Nhanh...lên! Xe...xe cứu...

Cả Cát Nguyên và Xoan Đào vội chạy vào thông báo nhưng họ đã lặng đi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt...Đâu đó...tiếng chuông nhà thờ vẫn tiếp tục ngân lên. Phải chăng...vì là đêm chúa nên Người muốn có đồ hiến tế? Nếu quá như vậy, Người thật quá tàn nhẫn...

The end

34. Chương 34: Ngoại Truyện I Đóa Hàm Tiểu Tình Yêu

Nở một nụ cười đầy ranh mãnh, Cát Nguyên (Sanyuan đẩy pà kon) vứt tập hồ sơ vào trong chiếc ô-tô của mình.

__ Havir! Mà y hãy xem tao sẽ làm gì mà y!

Đưa tay lên sờ lông cà-vạt, Cát Nguyên thở ra một hơi đầy mệt mỏi cùng lúc đó, anh nhìn thấy chiếc xe tay ga của Hải Luân phóng vụt qua.

__ Còn chưa đến giờ nghỉ trưa mà nó đi đâu thế này?!-- Một nếp nhăn nhỏ xuất hiện trên trán Cát Nguyên. Không chần chừ lâu, anh ta vội vàng vào xe và bám theo chiếc tay ga của Hải Luân. Và chẳng mấy chốc, anh ta dừng xe đối diện với trường đại học Sài Gòn.

__ Đói Thanh San! Lên Việt Hoàng!-- Cát Nguyên nheo mắt.- Còn cô nhóc kia là ai?

Và tất cả những gì đã xảy ra giữa bốn người bọn họ, Cát Nguyên đã chứng kiến từ đầu đến cuối, không sót bất kỳ một chi tiết nào cả. Khi Hải Luân vừa đuổi theo cô gái kia, anh ta cũng đã vội vàng bám theo. Giữ khoảng cách anh toàn, anh ta đã theo dõi được cảnh tình tứ của cậu em cũng cha khác mẹ với mình.

“Tách”, một tấm ảnh thật đẹp và tình tứ ngay giữa đường của Hải Luân được Cát Nguyên chụp lại. Nở một nụ cười đầy đắc ý, anh ta cưa xe đi...

“Giờ về công ty thì sẽ bị bà ta quản lý chỉ bằng mình đi làm vài việc thú vị thì hơn” nghĩ thế, Cát Nguyên lái xe vào một con đường khác rồi anh rút điện thoại ra.

__ Alô! Mà y điều tra cô gái có tên là Quỳnh Băng sinh viên năm nhất của trường Sài Gòn cho tao. Cuối giờ chiều nay, ta muốn có tất cả thông tin có liên quan đến cô gái đó.

Dứt câu, Cát Nguyên tắt điện thoại rồi lại gọi cuộc khác.

__ Alô! Nhất Cường phải không?...Tôi có một vài thông tin thú vị dành cho cậu đây...Tin rất béo bở! Thế nào? Vậy thì gặp cậu ở chỗ cũ.

Chẳng mấy chốc, Cát Nguyên đã dừng xe ở trước nhà hàng Thiên niên kỷ ở quận 1(chế đẩy pà kon, mọi người đừng có đi tìm nha)...

...Đưa chiếc điện thoại đã mở sẵn hình cho Nhất Cường, một tay phóng viên xem, Cát Nguyên hơi nhếch môi lên.

__ Sao bức ảnh này đáng giá không?

__ Wow! Cảnh ôm ấp ngay giữa phố à?-- Chất giọng của Nhật Cường đầy thích thú. Thú vị đấy! Nhưng cô gái này là ai?

__ Nếu tôi đã biết thì tôi chả tìm tới cậu.

__ Cậu làm khó tôi quá!-- Nhật Cường bật cười.- Ít nhất cậu cũng phải cho tôi biết tên của cô em này chứ.

__ Quỳnh Băng!-- Cát Nguyên trả lời ngắn gọn.

__ Cái tên đẹp đấy! Được rồi! Tôi sẽ giúp cậu...nhưng...-- Nhật Cường đưa tay ra hiệu.

__ Yên tâm!-- Cát Nguyên cười khẩy một tiếng.- Làm cho tốt việc của cậu đi. Tôi sẽ không để cậu chịu thiệt đâu.

__ Ái!

Kèm theo tiếng kêu thất thanh ấy là chiếc áo sơ-mi của Cát Nguyên bị vấy bẩn, nước xào màu đỏ vấy bẩn một bên chiếc sơ-mi của anh ta. Và tiếp theo là “xoảng”

__ Xin lỗi quý khách! Thành thật xin lỗi!

Cát Nguyên quay lại định cho người phục vụ một trận tới bời. Nhưng cái ý định ấy của anh ngay lập tức bị dập tắt khi nhìn thấy dáng vẻ cuống quýt và đầy sợ hãi của một cô gái trẻ.

— Xin lỗi quý khách! Nữ phục vụ vẫn rối rít xin lỗi.

— Di với chỗ đứng!- Nhật Cường buông một câu.

— Không có gì đâu!

— Thành thật xin lỗi quý khách!

— Có chuyện gì thế?

Chất giọng ấy vừa cất lên, gương mặt của nữ nhân viên phục vụ trắng bệch không còn một giọt máu.

— Xoan Đào! Tại sao lại thế này?

— Xin lỗi ông chủ!

Ông chủ nhà hàng vội quay đầu lại.

— Tôi thành thật xin lỗi! Cô gái này vừa mới vào làm. Chân tay lóng ngóng! Mong anh bỏ quá cho.

— Không có gì đâu!

— Cảm ơn anh!

Dứt câu, ông chủ quay về phía Xoan Đào và khẽ lắc đầu rồi sau đó ông bỏ đi thẳng. Xoan Đào khẽ thở ra và cô chậm rãi ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh lên. Cát Nguyên cũng chậm rãi ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh bỏ vào khay và trong anh ta len lỏi một cảm xúc thật kỳ lạ.

— Không sao đâu! Tôi tự thu dọn được.- Xoan Đào vội ngăn Cát Nguyên lại.- Anh không cần phải làm thế đâu.

— Dù sao cũng lỡ rồi để tôi thu dọn giúp cô.

— Cảm ơn!

Vừa nói, Xoan Đào nhìn Cát Nguyên với đôi mắt đầy cảm kích. Đây là lần đầu tiên có người nhìn anh ta với đôi mắt như thế mà người đó lại là một cô gái trẻ. Tim anh ta bỗng tăng nhịp một cách kỳ lạ.

— Không có gì!

Vừa thu dọn cùng với Xoan Đào, Cát Nguyên vừa nhìn ngắm thật kỹ gương mặt của cô gái ấy. Một gương mặt thanh tú khiến cho người đối diện có cảm giác cô gái ấy thật yếu đuối và cần được ai đó bảo vệ chở che...

— Cảm ơn anh!- Vừa nói, Xoan Đào vừa đứng lên và mỉm cười.

— Tôi đã nói là không có gì rồi mà!- Cát Nguyên đứng lên và mỉm cười đáp trả.

Và khi Xoan Đào cất bước quay đi, Cát Nguyên thần thờ nhìn theo như kẻ mất hồn. Phải một lúc lâu sau đó anh ta mới tỉnh ra là có người từ nãy giờ đang “theo dõi” anh ta. Anh ta vội quay trở lại bàn ăn.

— Cô gái đó xinh nhỉ?- Nhật Cường cười ranh mãnh.

— Đàn ông ai mà chẳng thích gái đẹp. Cũng giống như đàn bà ai mà không thích trai giàu.

— Cứ như những gì anh nói thì trên đời này chẳng có tình yêu.- Nhật Cường ngồi dựa ngửa ra sau.

Lời nói ấy của Nhật Cường khiến Cát Nguyên ngẩn người ra. Yêu ư? Không thể như thế được! Nhưng thật sự mà nói cô gái Xoan Đào này khiến anh cảm thấy xao xuyến vô cùng...

...Bữa ăn trưa của cả hai diễn ra trong bầu không khí im lặng. Không hẳn là Cát Nguyên và Nhật Cường không có gì để nói với nhau mà bởi mỗi người đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Đối với Nhật Cường, anh ta đang nghĩ cách làm sao để có thể kiếm được món hời lớn từ những gì mà Cát Nguyên cung cấp cho anh ta. Còn đối với Cát Nguyên, suy nghĩ của anh ta lúc này cũng thật là lạ, đó không phải là suy nghĩ làm sao để loại bỏ bà Ba và Hải Luân ra khỏi tập đoàn nữa, mà là những suy nghĩ thật khác và thật mới mẻ, cô gái ấy anh mới chỉ vừa gặp có một lần thôi nhưng cô đã tạo cho anh không ít ấn tượng. Về bề ngoài có chút gì đó yếu đuối nhưng không hề dễ dàng bị đánh gục, thật giống với mẹ anh trước kia, một người

phụ nữ dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ. Và rằng những suy nghĩ về cô gái ấy khiến cho anh cảm thấy thoải mái hẳn, bao nhiêu bức dọc, mệt mỏi đều tan biến cả...

.....

__ Cứ thế nhé!- Cát Nguyên nhếch môi lên.

__ Được rồi! Anh yêu tâm!

Dứt câu, Nhật Cường bước đi thẳng về phía chiếc mô-tô của mình.

Cát Nguyên khẽ cười thành tiếng rồi tiến về phía chiếc ô-tô của mình, bất chợt Xoan Đào lọt vào nhãn giới anh ta. Anh ta mỉm cười thích thú và sải những bước dài về phía cô.

__ Xoan Đào!

Xoan Đào vội quay lại khi nhìn thấy chàng thanh niên khi nãy cô va vào.

__ Là anh?- Chất giọng của Xoan Đào đầy ngạc nhiên.- Sao anh lại biết tên tôi?

__ Lúc này ông chủ có nói tên cô.

__ Ồ! Thế anh gọi tôi có chuyện gì.

__ À...- Cát Nguyên tỏ ra lúng túng.- Uhm...cái áo của tôi bị bẩn rồi.

Xoan Đào e dè nhìn vào phần dưới của chiếc áo sơ-mi mà Cát Nguyên đang mặc đã bị ố vàng.

__ Vậy...?

__ Là do cô nên nó mới bị như thế này.

__ Thế...anh muốn sao?

__ Tôi muốn cô giặt nó cho tôi!- Cát Nguyên đề nghị và trong lần khuất trọng giọng nói ấy có tiếng cười.

Xoan Đào khẽ thở ra.

__ Vậy anh đưa áo đây, tôi sẽ đem về giặt rồi gửi trả anh.

__ Giữa thanh thiên bạch nhật thế này cô bảo một thằng con trai cởi áo đưa cho cô, như thế có quá đáng không Xoan Đào?

__ Hả?- Xoan Đào ngớ người ra.- Thế...bây giờ phải làm thế nào?

Cả hai im lặng lúc lâu.

__ Như thế này, tôi sẽ đưa cô về nhà rồi cô tìm cho tôi cái áo nào đó còn cái áo này cô giữ lại giặt cho tôi.

__ Uhm...- Xoan Đào nghĩ ngợi.- Có tiện không?

__ Thế cô có cách nào hay hơn không?

Xoan Đào xịu mặt xuống lắc đầu.

__ Tôi không nghĩ ra.

__ Mà này, tôi có tên đảng hoàng nhé đừng có xưng hô trống với tôi.

__ Thế à?- Xoan Đào ngẩng mặt lên nhìn Cát Nguyên, sự sợ hãi biến mất thay vào đó là sự thách thức.

__ Tất nhiên! Con người ai mà chẳng có tên. Tôi là Cát Nguyên. Còn cô xem chừng đang là sinh viên.

__ Năm ba.- Xoan Đào tiếp lời.

__ Cô nhỏ hơn em gái tôi một tuổi. Vậy tính ra cô nhỏ hơn tôi bảy tuổi. Chúng ta xưng anh em cho tiện. Thế nào.

__ Whatever!

— Thế khi nào em tan ca?

— Tôi...uhm...em tan ca rồi.

— Vậy bây giờ chúng ta đi!

Xoan Đào gật đầu rồi theo Cát Nguyên và bước lên xe...Suốt dọc đường đi, bầu không khí trong xe hoàn toàn im lặng, cả Cát Nguyên lẫn Xoan Đào không ai nói với ai câu nào cả. Tuy nhiên Cát Nguyên lại cảm thấy vui và thoải mái rất nhiều. Một niềm vui thật khó tả. Và anh ta cảm thấy tâm hồn mình rạo rực tràn đầy sức sống...Sau hơn một tiếng, với sự chỉ dẫn của Xoan Đào, cả hai người cũng tới khu nhà trọ mà Xoan Đào trọ. Cả hai bước xuống xe và bước vào khu nhà trong sự ngạc nhiên của mọi người. Trong khi Xoan Đào tía tai đỏ mặt thì Cát Nguyên là thấy lòng rất vui.

— Đào! Bạn trai mày đó hả?

— Bánh ghê nhà!

— Mày có bạn trai khi nào zậy Đào? Phong độ thiệt đó!

— Hai người xứng đôi ngề nha!

Dừng chân ở một ngôi nhà nhỏ nằm khá biệt lập với các nhà trọ khác, Xoan Đào nhăn trán vì tiếng nhạc âm ỉ bên trong.

— Nhạc! Nhạc! Lúc nào cũng nhạc!

— Có chuyện gì thế?- Cát Nguyên xoay về phía Xoan Đào.

— Không có chuyện gì đâu.

Nói đoạn Xoan Đào mở cửa ra. Và ngay lập tức tiếng nhạc ồn ào dội thẳng vào tai hai người.

— Nguyên Anh! Nguyên Anh! Tắt nhạc ngay!

Xoan Đào phải kêu hai ba lần thì cái tên con trai đang nhảy điên cuồng trong nhà mới chịu tắt nhạc.

— Ô! Chị! Chị về hồi nào thế!

— Một tiếng rồi!- Xoan Đào gằng từng tiếng một.

— Khục!- Đứng bên cạnh, Cát Nguyên nén cười.

— Ủa sao hôm nay chị tan ca sớm thế?- Nguyên Anh nhăn trán vì cảm thấy có gì đó không ổn.- Vô lý! Sao lại thế?

— Mở nhạc to như thế ai vào nhà cũng không biết. Có ngày cướp nó vào cắt cổ mày đấy em à.

— Rock thì phải mở to nghe mới sướng chứ. Mà...- Nguyên Anh lúc này mới để ý đến người đứng cạnh Xoan Đào.- Ai thế? Bạn trai chị hả?

Xoan Đào thoáng đỏ mặt.

— Không! Là khách hàng của chị. Lúc này chị làm đồ ăn vào người anh ấy.

— Trời ơi!- Vừa nói, Nguyên Anh vừa ngã vật ra giường.

— Chào em! Anh là Cát Nguyên! Sau này có khi sẽ đến nhờ chị em giặt áo dài dài.

Trong khi Cát Nguyên cười thật tươi, Xoan Đào mở căng mắt nhìn Cát Nguyên.

— Haiz! Chị ơi! Chị cẩn thận giúp emđi, cứ kiểu này em với chị chết đói mất.

— Nhiều chuyện quá! Em lấy giúp anh ấy một chiếc áo sơ-mi đi.

— Ok!

Dứt câu, Nguyên Anh mở tủ và lấy ra một chiếc áo sơ-mi màu xanh nhạt rồi đưa cho Xoan Đào.

— Áo này anh mặc có vừa không?- Xoan Đào quay sang hỏi Cát Nguyên.

__ Không biết nữa! Để anh mặc thử đã. Nhà vệ sinh ở đâu.

__ Ồ kia!- Vừa nói, Xoan Đào vừa chỉ vào căn phòng nhỏ phía dưới gần cầu thang.

Nói đoạn Cát Nguyên cầm lấy chiếc áo và rảo bước vào trong.

Xoan Đào tiếng về phía Nguyên Anh.

__ Chị cảnh cáo lần cuối lần sau chị về mà còn nghe thấy em mở nhạc to như thế nữa là chết với chị.

__ Biết rồi bà chị!- Nguyên Anh lè lưỡi.- À! Mà hồi nãy, chú Năm có gọi vào nói bệnh của ba trở nặng rồi.

__ Ừ!- Xoan Đào thở dài.- Chị biết rồi! Chú Năm cũng đã gọi điện cho chị nên chị mới xin về sớm. Ngày mai chị sẽ lên trường xin nghỉ. Chị sẽ về quê xem sao.

__ Cho em về với!

__ Không được! Em phải ở đây học!

__ Đi mà chị!

__ Không được! Em ở đây học đi! Ba mà biết là ba tết đòn đó.

__ Ba yêu rồi có tết em được nữa đâu.- Giọng Nguyên Anh nghe yếu xìu.

__ Ba không tết thì chị tết! Ở đây ráng học đi. Chị sẽ thu xếp lên sớm.

__ Rất vừa!- Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, Cát Nguyên vừa nói.

__ Thế thì tốt quá!- Xoan Đào cười thật tươi.- Vậy anh cứ mặc chiếc áo đó đi. Còn chiếc áo của anh, tôi...uhm...sẽ giặt.

__ Được! Vậy ngày một anh sẽ tới lấy.

__ Không cần thế đâu!

“Reng...reng...reng”, điện thoại của Cát Nguyên đổ hồi chuông thật dài. anh ta vội ra ngoài nghe. Và không lâu sau đó, anh ta trở vào.

__ Quyết định thế nhé! Ngày một anh sẽ quay lại đây lấy áo.

Dứt câu, Cát Nguyên đi thẳng không kịp để cho Xoan Đào lên tiếng. Một nụ cười thật tươi được vẽ trên môi của Cát Nguyên. Không phải vì cú điện thoại vừa rồi mà là vì cô gái ấy...

35. Chương 35: Ngoại Truyện Ii Thanh San- Việt Hoàng= ?

Hải Luân đi rồi Thanh San vẫn ngồi một mình trong cái công viên rộng lớn này. Và những giọt nước mắt cứ thế mà lặng lẽ lăn dài trên gò má của cô. Từng cơn gió khê thổi qua khiến cho trái tim cô se lại. Cái cảm giác cô đơn, lạnh giá bỗng chốc nuốt chửng lấy Thanh San. Yêu một người sao lại đau đến thế này? Ai có thể trả lời câu hỏi ấy cho cô?

.....

Thanh San bước đi trong vô định. Cô không biết mình nên đi đâu cả. Tất cả mọi thứ trong cái thành phố rộng lớn này dường như không có chỗ nào cho cô dừng chân cả. Đến những nơi quen thuộc thì những nơi ấy lại gợi lên trong cô biết bao nhiêu là kỉ niệm. Một thời gian ngắn thôi. Nhưng cô cảm thấy giữa cô và Hải Luân có kha khá kỉ niệm với nhau. Cũng phải thôi! Đóng giả lừa thiên hạ thì buộc phải ở bên nhau. Nhưng những khoảnh khắc ấy, Thanh San trân trọng vô cùng...

__ Thanh San!

Có ai đó kêu cô, là giọng nam trầm và xen lẫn trong đó là một chút ngạc nhiên. Thanh San chậm rãi quay lại. Và cô nhìn thấy Việt Hoàng đang ngồi trên cây xe đạp.

— Cậu đi đâu mà thần thờ thế?- Việt Hoàng đẩy gọng kính lên và hỏi.

Thanh San chỉ lắc đầu cười buồn.

Trời chuyển giông! Gió thổi mạnh tạo thành những cơn xoáy nhỏ khiến cho bụi bay mịt mù.

— Trời muốn mưa rồi đây!- Việt Hoàng nhìn lên bầu trời xám xịt và nói.- Tụi mình kiếm chỗ nào ngồi đi.

— Uhm!- Thanh San nhẹ gật đầu.

— Lên xe đi! Tớ chờ!

Thanh San chậm rãi tiến đến yên sau của Việt Hoàng và ngồi lên. Lúc Thanh San đi ngang qua Việt Hoàng, có một tích tắc rất nhỏ, cả hai chạm mắt nhau. Và cả hai đôi mắt ấy đều ngập nỗi đau khó có thể nói ra...

.....

Ngồi ở một nơi tương đối khuất của quán café, Việt Hoàng và Thanh San gần như không ai nói với ai câu nào cả. Nếu không nhờ có bản nhạc do quán bật lên, không gian xung quanh họ sẽ tĩnh lặng như chết...

Cả Thanh San và Việt Hoàng đều theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình. Suy nghĩ về những gì đã và đang xảy ra. Liệu rằng việc này sẽ kéo dài trong bao lâu? Có lẽ...họ đã mệt mỏi rồi. Đúng vậy! Họ mới chỉ là sinh viên, vẫn chưa hoàn toàn bước vào đời. Họ vẫn sống trong sự bảo bọc, chở che của gia đình. Nên những gì xảy ra trong những ngày qua khiến cho họ cảm thấy ỉn ỏi

— Quỳnh Băng...là người như thế nào?

Thanh San bỗng lên tiếng hỏi. Việt Hoàng nhìn Thanh San có chút gì đó tò mò, khó hiểu. Và...một cảm xúc thật lạ bắt đầu dâng lên trong cậu.

— Cậu và Hải Luân đều dành tình cảm đặc biệt cho Quỳnh Băng. Cậu ấy giống như nàng công chúa Lọ Lem vậy. Dù đã chơi với Quỳnh Băng một thời gian rồi, nhưng đó cũng chỉ là một quãng thời gian ngắn. Nên vì vậy, tớ...không hẳn là hiểu cậu ấy bằng các cậu. Đặc biệt là...tớ không hiểu tại sao...hai cậu lại thích Quỳnh Băng.

— Quỳnh Băng...cậu ấy toàn tính xấu!

Việt Hoàng khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy không tươi nhưng có thể nói đó là một nụ cười rất vui và hạnh phúc.

— Ồ!- Thanh San bật cười khe khẽ.

— Quỳnh Băng mê ngủ. Cậu ấy có thể ngủ cả ngày. Nói chung là trời chưa sập thì cậu ấy còn ngủ. Mà có khi...trời sập rồi cậu ấy vẫn cứ ngủ cũng nên.- Việt Hoàng bật cười.- Cậu ấy vụng về lắm nên rất dễ tự làm mình bị đau. May mà việc này không thường xuyên xảy ra. Cậu ấy cũng đánh đá ghê lắm. Đặc biệt là một khi giận. Người ta nói một, cậu ấy sẽ cãi mười. Tớ nhớ có một lần vì mãi đuổi theo Hải Luân, cậu ấy bị vấp té, đầu gối chảy cả máu. Hải Luân hỏi cậu ấy một câu, cậu ấy lập tức cho Hải Luân một trận rồi bỏ đi thẳng. Lúc đó mình đứng ở trên nhìn xuống mà không khỏi bật cười.

— Một người...nhiều khuyết điểm như cậu ấy...mà các cậu vẫn thích.- Chất giọng của Thanh San có chút gì đó cay đắng lẫn ghen ghét.

— Cũng không biết tại sao nữa. Nhưng những lúc ấy, Quỳnh Băng rất đáng yêu. Ở bên cậu ấy rất thỏa mái, tớ không phải che giấu hay giấu giếm bất kì điều gì cả.

— Mọi chuyện sẽ đi về đâu?- Thanh San nhìn băng quơ ra ngoài trời và hỏi một câu không ăn nhập gì đến việc đang nói cả.- Tớ có cảm giác...Hải Luân chưa bao giờ là của riêng tớ cả. Cậu ấy chưa bao giờ là của tớ! Hải Luân chưa bao giờ là của riêng tớ.- Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má của cô.- Cậu biết không, những gì cậu nói khiến tớ...ghét Quỳnh Băng. Dù điều đó rất vô lí. Nhưng...trong tình yêu, không có điều gì là vô lí cả. Cậu cũng thích Quỳnh Băng nên cậu hiểu điều này phải không?- Cô quay sang nhìn Việt Hoàng.- Thích một người nhưng không thể nào đến được với người ấy và rồi ta ghen ghét với người có được tình cảm của người ấy.

Việt Hoàng hơi cúi đầu xuống. Đó như là một sự thừa nhận. Đúng vậy! Cậu đã rất ghen tức với Hải Luân khi Quỳnh Băng kiên quyết chọn Hải Luân chứ không phải là cậu, dù rằng Hải Luân luôn tỏ ra lạnh lùng với Quỳnh Băng, dù rằng cậu đã thổ lộ lòng mình cho Quỳnh Băng hay. Vết thương thuở nào nay bỗng nhiên đau nhức khinh khủng trong lồng ngực cậu. Cố hít một hơi thật sâu cho nỗi đau có thể lắng xuống, Việt Hoàng chậm rãi nói:

__ Phải! Tớ không phủ nhận điều đó! Quỳnh Băng đã chọn Hải Luân chứ không phải là tớ. Tớ đã...ghen...cậu biết đấy, cái cảm giác ấy...đau khủng khiếp. Nhiều lúc tớ chỉ muốn lao đến đánh Hải Luân.

__ Sao lại thế?- Thanh San khó hiểu.

__ Quỳnh Băng chọn Hải Luân, tớ chấp nhận. Nhưng thái độ của Hải Luân dành cho Quỳnh Băng thì tớ không thể chấp nhận được, dù tớ rất hiểu khi ấy tại sao Hải Luân lại làm như thế. Nhưng cái cách mà cậu ấy đối xử với Quỳnh Băng khiến tớ không chịu được. Quỳnh Băng không đáng bị đối xử như thế. Nếu là tớ...

__ Cậu sẽ không đối xử như thế?- Thanh San cắt ngang lời Việt Hoàng.

__ Đúng vậy! Nhưng ở một chừng mực nào đó, tớ sẽ tỏ rõ cho Quỳnh Băng biết.

__ Cách của Hải Luân không đúng. Và cách của cậu cũng không hẳn là đúng.- Thanh San nhẹ nhàng nở một nụ cười.- Trong tình yêu, nhà thông thái cũng bị biến thành kẻ ngốc. Và tớ lúc này, tớ thật sự không biết con đường nào là con đường đúng đắn nhất. Đúng- sai, ranh giới của nó rất mỏng manh và đôi khi còn bị trộn lẫn vào nhau nữa kia.

Nói đoạn Thanh San lại đưa mắt nhìn vào màn mưa lúc này đang ngớt dần...

Việt Hoàng không khỏi nhủ mảy suy nghĩ trước những gì Thanh San nói. Cậu không chắc mình hiểu hoàn toàn ý của Thanh San. Nhưng...cậu có cảm giác rất lạ. Cứ như là...Thanh San có thể nhìn thấu tim can cậu vậy. Và ở Thanh San, cậu thấy có một cái gì đó thật cuốn hút. Nó không xuất hiện ngay từ lần gặp mặt trước trước cổng Đại học Sài Gòn. Lần này, sự cuốn hút đó thể hiện rất rõ qua cử chỉ, lời nói của Thanh San. Một điều gì đó rất quen thuộc. Đúng vậy! Ở Thanh San có điều gì đó rất quen thuộc với cậu mà cậu không thể nào lý giải được. Cứ như hai người đã từng quen biết nhau lúc đó vậy. Những cảm xúc ấy mơ hồ nhưng đôi khi nó cũng rất rõ ràng. Cứ như một người đang đứng ở vùng râm, cái nơi giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng vậy. Khó tả thật!

Ngồi cạnh Thanh San, Việt Hoàng cảm thấy thoải mái đôi chút. Không giống như bên cạnh Quỳnh Băng. Thoải mái thì có đấy nhưng nhìn chung, mỗi lần ở bên cạnh Quỳnh Băng cậu luôn phải âm thầm tìm cách giữ bình tĩnh. Ừ thì lúc đó con tim người ta đập lệch nhịp mà. Biết làm sao được. Còn một chút thân quen ở Thanh San khiến cho Việt Hoàng thoải mái nhưng cũng cảm thấy xao xuyến lắm. Lạ thật!

__ Mưa ngớt rồi!- Thanh San lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Việt Hoàng.- Cậu...đưa tớ về được không?

Việt Hoàng gật đầu ngay tắp lự. Một phần vì Thanh San không có xe và kêu xe của gia đình tới thì phải ngồi chờ khá lâu. Và một phần nữa cậu muốn chứng thực những cảm xúc lạ thì ít mà quen thì nhiều của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-nang-mau-mua>